

**ПОЛ ДОХЪРТИ
КУЛАТА НА СМЪРТТА
ЗА НЯКОИ ЗЛОВЕЩИ
ЗАГОВОРИ И УЖАСНИ
УБИЙСТВА ПО ВРЕМЕТО НА
КРАЛ ХЕНРИ VIII**

Част 5 от „Сър Роджър Шалот“

Превод от английски: Борислава Велкова, 2012

chitanka.info

В памет на баба ми и дядо ми, Бридж и Били Клайнс

ИСТОРИЧЕСКИ ЛИЧНОСТИ, СПОМЕНАВАНИ В ТЕКСТА

Едуард IV — крал на Англия от династията Йорк (1471–1483 г.).

Елизабет Удвил — кралица, съпруга на крал Едуард.

Едуард и Ричард — деца на Едуард IV и Елизабет, известни още като „Принцовете от Тауър“.

Ричард Глостър (по-късно РИЧАРД III) — брат на Едуард IV, който измества племенниците си от трона.

Робърт Бракънбъри — управител на Тауър по времето на Ричард III.

Сър Джеймс Тиръл — приближен на Ричард III.

Дайтън и Грийн — натоварени с отговорността за младите принцове.

Хенри VIII — крал на Англия, известен още като Големия звяр.

Кардинал Томас Уолси — архиепископ, лорд-канцлер и първи министър на Хенри VIII.

Сър Томас Мор — правник, хуманист, лорд-канцлер по времето на Хенри VIII и автор на книга, посветена на управлението на Ричард III.

Сър Франсис Львъл — приближен на Ричард III.

ПРОЛОГ

Злостно убийство с кървясали очи! Подобно на мъглата, която се вие над блатата в имението Бърфъм, а после протяга пипалата си към дъбовите, кленовите и ясеновите дървета, ограждащи далечния край на ливадата, то се прокрадва откъм миналото ми, за да трови сънищата ми и да ме тормози, докато съм буден. Нощем лежа в леглото си (разбира се, между прелестните Фийби и Марго) и се вирам в тавана. Ех, това минало! Накъдето и да се обърна, то все е пред очите ми!

Преди две седмици, в навечерието на Рождението на свети Йоан Кръстител, великата Елизабет ми дойде на гости в Бърфъм. Кралицата се присъедини към мен в личните ми покои и през цялото време не спря да се киска. Разбира се, в тази стая между ламперията и стената няма нито една пролука. Не, не — никакви шпионки за разни клюкари като малкия ми капелан! О, да, в противен случай този гнусен дребосък, тази отровна змия, милият ми празноглавец не би се посвенил да наднича през тях. Но този глупчо, тази мръсна буца лой, трябва да е по-внимателен с господарката ни. Веднъж Елизабет така изплаши главния си шпионин, хвърляйки по него един пантоф, че старият Уолсингам вероятно ще помни случая, докато е жив. В друг случай кралицата написа толкова яростно писмо до графа на Есекс, че той тутакси припадна, а туловището му така се изду, че всички копчета на жакета му изхвъркнаха като прерязани с нож.

Така или иначе, при последната ни среща двамата с Елизабет се разположихме в богато украсената ми спалня, похапвайки бонбони и отпивайки от сладкото вино. Макар отдавна да беше прехвърлила шейсет и петата си година, кралицата изглеждаше направо великолепно. Нека ви я опиша — носът ѝ беше леко гърбав, зъбите ѝ бяха целите почернели, на главата си имаше перука, а на краката — обувки с високи токове, за да изглежда, ако това изобщо бе възможно, още по-величествена. Издълженото ѝ лице беше приятно наглед, а малките ѝ, но бездънни тъмни очи все още ме караха да се усмихвам. Та двамата с Елизабет се запrikaзвахме и припомнимайки си това-онова,

току се засмивахме весело. Изведнъж обаче кралицата остави чашата си и стисна устни. Не че досега се беше усмихвала много широко. Нали разбирате, лицето ѝ беше покрито с такова количество белило, че ако си позволеше да гримасничи твърде много, цялата ѝ физиономия щеше да се напука!

— Преди да си тръгна, Роджър — беше заявила тя при едно от предишните си посещения, — ще имам нужда от най-доброто ти огледало и за всяка пукнатина, която видя в грима си, ще те глобя по десет лири стерлинги. В злато! — добави тя, прокарвайки език по начервените си устни.

Разбира се, платих. О, да, що се отнася до пари, Елизабет въобще не си поплюва. Изобщо — страхотно момиче! Моя кралица, моя господарка, моя любовница и майка на любимия ни извънбрачен син. Един Господ знае къде е сега този разбойник! Последно чух, че бил в Испания и се опитвал да продаде на онзи глупак, испанския крал, карта на Елдорадо, златния град на ацтеките.

Но нека се върнем към настоящата история. Та при последното си посещение Елизабет погледна в огледалото и започна да брои пукнатините в грима си. Аз стоях зад нея. В един момент кралицата се взря в мен и възкликна:

— Този път ми дължиш повече, Роджър! Все едно — продължи тя, — обещай да ми донесеш другото огледало и ще ти опростя дълга.

Аз обаче поклатих глава.

— Не знам какво имаш предвид, кралице моя.

Елизабет се обърна и прикова поглед в мен — на фона на снежнобялото ѝ лице очите ѝ изглеждаха черни като въглен. После кралицата улови ръката ми и злобно ме ощипа.

— Много добре знаеш, Роджър! — изсъска тя.

В отговор аз просто се усмигнах и отново поклатих глава. Независимо че беше моя любовница и дъщеря на Ан Болейн — най-великата кралица на света, аз нямаше да ѝ покажа онова дяволско огледало! В момента то се пази в личното ми скривалище, прибрано в ковчеже със седем ключалки. Някога обаче принадлежеше на Катерина Медичи, която си служеше с него в своята тайна стая в Блоа, където се отдаваше на вещерските си занимания. Тя пък го имаше от Нострадамус. Нали го знаете — онзи тип, който виждаше в бъдещето и пророкуваше, че един ден от небето ще се изсипе ужасяващ огнен

порой. Както и да е, веднъж, докато се опитвах да се измъкна от някакъв откачен убиец в Блоа, потърсих убежище в онази стая. После видях сметката на преследвача си и откраднах огледалото. Разбира се, аз познавам мощта му, но за нищо на света не бих ви разказал за зловещите тайни и кошмарните сцени от бъдещето, които зърнах в него!

Така и не показах огледалото на Елизабет, но тя някак си беше узнала, че е у мен. Все едно, отплеснах се... Та в онзи ден Елизабет просто се усмихна и се завъртя в стола си, давайки ми да разбера, че е готова да остави вълшебното огледало за някой друг път.

— Щом не искаш да ми покажеш бъдещето — прошепна тя, — да поговорим за миналото! Какво ми беше казал за Тауър, сещаш ли се? Е, трябва да ти съобщя, че наскоро пак бях там!

В онзи момент аз не знаех какво имаше предвид кралицата, така че просто ѝ хвърлих един озадачен поглед. После обаче, след като тя си тръгна, а аз се излегнах върху грамадното си легло с балдахин, изведнъж си спомних. Имайте предвид, че отдавна прехвърлих деветдесет и третата си година, така че спокойно мога да се обърна назад и да кажа, че съм преживял всичко. Натъквал съм се на убийството в тапицираните с коприна будоари на разни куртизанки, из каналите на Рим и сред благоуханните градини на Истанбул. Бягал съм от убийци през сковани от лед гори и съм се сражавал на живот и смърт сред руините на горящи градове, но никога няма да забравя Тауър! Този проклет дворец с неговите каменни стени, тайни коридори и скрити стаи! Арената за екзекуции на Големия звяр, това сатанинско изчадие, негово адско величество крал Хенри VIII Английски!

О, да, много добре си спомням Тауър и лятото на далечната 1523 година, когато двамата с милия ми господар Бенджамин Даунби, тъмнокосия и ведролик племенник на великия кардинал Уолси, се заровихме в тайните на крепостта. Пък и как бих могъл да забравя онова дяволски горещо лято, когато освен потната треска в Лондон се беше развилнял и един от най-коварните убийци, ходили някога по земята! Но нека вървим поред. В момента си седя в центъра на своя лабиринт, мачкам гърдите на Фийби и Марго, посръбвам кларет и се готвя да задиктувам спомените си на своя губещ търпение капелан. Да, малкият дупедавец много мрази да се отклонявам така. Освен това знам, че в момента се опитва да намери у себе си някакъв кураж, за да

ме помоли да определя дата за сватбата му. Разбира се, виждал съм годеницата му — мома с ангелско лице и кръгли като паници очи. Бас лоя, че е била в повече скутове, отколкото която и да е кърпа за хранене! Или, ако ми позволите да използвам един не особено точен цитат от Библията: „Тя беше претеглена на къпоните и беше намерена твърде развратна“^[1]. Всъщност не е така. Просто обичам да дразня капелана си. Веднъж например го видях да се разхожда с избраницата си сред дърветата и го попитах:

— Къде сте тръгнали? Да не би годеницата ти да е цвете, което избуява в гората?

— С жените човек никога не знае — отвърна ми ядно той.

— В нейния случай по-добре и да не знае — затапих го аз.

Шегаджия съм си, какво да правя. Иначе съм сигурен, че избраницата на капелана ми е чудесно момиче, така че с радост насрочвам сватбата им за Архангеловден. Вижте го, моля ви се, как се развълнува! Разтресе се от глава до пети! Надявам се дребният проклетник да не ми се присмива. Сега ме поглежда невинно през рамо, но аз прекрасно знам какво представлява. Няма как човек с две брадички да няма и две лица! Не, не, твърде жесток съм към клетия си капелан, а не бива, защото ако ме напусне, неделните му проповеди ужасно ще ми липсват.

Ако трябва да бъда честен, ще ви призная, че не съм преминал към реформираната вяра. Да, все още съм католик и в личните ми покои все още се отслужват католически литургии. Старинната статуя на Девата с Младенеца, която спасих от Уолсингам, също е там и пред нея винаги гори свещ. Все едно, според закона в неделя аз трябва да присъствам на сутрешната служба в църквата на имението, така че послушно изприпквам до там. После сядам на запазеното си място пред амвона и се заемам да раздавам усмивки на хубавиците. Разбира се, винаги съм въоръжен с прашка и с нейна помощ се опитвам да видя сметката на плъховете, които от време на време притичват по пода на олтара. Нали разбирате, малките мръсници живеят в църквата и се изхранват с восъка от свещите. Естествено, обикновено се крият, но капеланът ми е такъв дърдорко и проповедите му са толкова дълги, че накрая плъховете изгубват надежда, че някога ще млъкне, и решават да излязат на открито и да си опитат късмета срещу моята прашка. И така, веднага щом някой от тях изскочи от дупката си, във въздуха

изсвистява едно малко черно камъче. Паството обожава този номер. Капеланът ми пък никога не забелязва.

Всъщност какво ли не съм опитвал, за да го изтръгна от унеса му. Веднъж дори стрелях с пистолета си, но глупакът му с глупак продължи да си мърмори под носа, така че се наложи да пробвам нещо различно. Сега ще ви разкажа всичко. Нали се сецате как досадните пастори обикновено започват словото си, прочитайки някакъв текст? Е, моят капелан е същият. И така, аз реших, че ще е къде-къде по-интересно, ако в проповедта се включи и публиката. Под включване на публиката имам предвид същото, което правим в театър „Глобус“, когато Шекспировият Макбет, онзи злодей с мършаво лице, се появи на сцената. О, обожавам да ходя да го гледам, запасен с всички гнили плодове, които успея да намеря, а после, заедно с останалите зрители, да започна да замервам проклетия негодник! Винаги си прекарвам страхотно! Представете си, последния път Макбет дори вдигна един плод от пода и на свой ред ме замери с него! И така, докато се прибирах към къщи след представлението, ми хрумна следната блестяща мисъл: щом проповедите на капелана ми не са по-кратки от пиесите на Уил Шекспир, защо публиката да не може да участва и в тях?

Следващата неделя капеланът ми застана зад амвона, прав като дъска, и скръбно започна:

— Защо хората ме наричат християнин?

— Защото не знаят нищо за теб, негоднико! — извиках в отговор аз.

Не последва кой знае каква реакция, така че аз се върнах на мястото си, скръстих ръце и гневно се възрях в капелана си. Измина около час. През това време аз подремнах и си пийнах малко от виното, което винаги носех със себе си. Ненадейно обаче ми се предостави още една възможност.

— Скъпи братя — рече капеланът ми напевно, — призовавам ви да помислите върху Евангелието и да се запитате дали предпочитате да сте на светло с пет мъдри девици, или на тъмно с пет неразумни девици.^[2]

— На тъп въпрос — изревах аз — се полага и тъп отговор!

Паството избухна в смях. Милият ми, сладък капелан! Надявам се, че знае с какво се захваща, решавайки да мине под венчилото.

Спомням си как веднъж поисках прошка от една от съпругите си, докато тя лежеше на смъртния си одър.

— Сигурно много пъти ти се е искало да се разведеш с мен, а? — попитах я шепнешком.

Клетата женица се обърна към мен и ми се усмихна. После вяло стисна ръката ми и промърмори нещо под нос.

— Какво казваш? — попитах.

Тя извърна лице към мен.

— Никога не ми е хрумвало да се разведа с теб, Роджър. Да те убия — да, но не и да се разведа с теб.

Все едно, горката жена умря и най-после се отърва от мъките си. Нали разбирате, приживе тя все се оплакваше от разни болезки. И до днес можете да видите надгробната ѝ плоча в църквата. Върху нея са изписани името, възрастта и добродетелите ѝ, а след тях се мъдри и следната епитафия, добавена от мен: „Нали ти казах, че съм болна!“

В момента капеланът ми ме гледа гневно, но въпреки това си личи, че едва се сдържа да не прихне. На малкия негодник му е ясно, че лъжа. Всъщност всяка от съпругите ми ми е била по-скъпа от самия живот. Старият Роджър обаче не знае друг начин да се справи с мъката, освен да я превърне в шега. Така оцелявам; така успявам да заспя, когато всички онези призраци се струпат около леглото ми. Хенри, Големия звяр, приковал в мен кървясалите си свински очички, изпълнени с лудост. До него Уолси с неговото мургаво лице и италиански черти. После мъжете, които съм убил, и убийците, които съм заловил. Накрая винаги затварям очи и призовавам издължения, мургав лик на вечния ми приятел Бенджамин Даунби с неговите благи очи и извити в усмивка устни. За да се срещна с него обаче, трябва да тръгна обратно по дългите и прашни коридори на времето и да се върна в онези години, когато Хенри, Големия звяр, тероризираше Англия, а Уолси управляваше както Църквата, така и кралството; когато Лондон гъмжеше от болести, а убийството беше разпростряло кървавите си пипала навсякъде.

[1] Точният цитат е: „Претеглен си на къпоните и си намерен твърде лек“. Книга на пророк Данаила, 5:27. — Б.пр. ↑

[2] Притчата за десетте девизи се разказва в Евангелие от Матей, 25:1-13. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

1523-та беше ужасна година. Жестоко, мрачно време, когато владетелите жадуваха за война и цяла Европа беше изправена на ръба на катастрофа, готова да се разкъса на парчета заради религиозни различия. В Дания Кристиан II беше детрониран заради жестокост^[1]. В Швейцария Цвингли^[2] нападна папата, наричайки го Антихрист, а в Брюксел двама последователи на Мартин Лутер бяха изгорени на кладата. Отвъд Тесните морета^[3] Франсоа II си беше въобразил, че е втори Карл Велики, докато Карл V, хабсбургският император с конската физиономия, се канеше да открие реки от злато в далечните Америки.

Колкото до Англия — тук нищо не се беше променило... Поне до момента. Тлъстият кучи син Хенри VIII, Къртицата^[4] от предсказанията на Мерлин, все още беше с ума си и освен пред мен не беше показвал пред друго злия си нрав, благодарение на който само след няколко години кралството щеше да се къпе в реки от кръв. Не, засега Хенри беше изцяло отдаден на удоволствията си и единственото му желание беше да се превърне в най-великия борец, най-точния стрелец, най-умелия танцьор и най-опасния противник. Кралят вярваше, че е принц от приказките, а онези, които се бяха хванали на хорото му, изобщо не подозираха, че кошмарът скоро ще започне. През 1523 година обаче червеите вече дълбаеха душата на Хенри. Съпругата му — пухкавата и бледолика Катерина Арагонска — още не беше успяла да осигури жив мъжки наследник и сплетниците вече започваха да шушукат. Някои твърдяха (и вероятно бяха прави), че семето на краля не било наред, докато други отиваха по-далеч и казваха, че като внук на уелски земевладелец Хенри Тюдор изобщо нямал право на претенции към английския трон. Разбира се, кралят чуваше всички тези клюки и — което беше по-лошото — кралят остаряваше. Е, предполагам, че Шекспир е бил прав, когато е написал: „Просьяк слаб, търговец тлъст като теб ще станат пръст.“^[5] Да, тялото на Хенри вече не му служеше като преди — на единия му крак зееше язва, търбухът

му се беше издул като бъчва, а слузта, засядаща в гърлото и носа му, беше така гъста, че почти му отнемаше слуха. Отгоре на всичко безпокойството на краля нарастваше с всеки изминал ден. Естествено, той разполагаше с дъщеря — бледоликата Мери, както и с копелетата на златокосата си любовница Беси Блънт, но въпреки това нощем в леглото си (или поне така ми каза Звяра по-късно) Хенри беше започнал да се пита дали Господ не се е обърнал срещу него.

Никой в дворците Уайтхол, Уиндзор, Хамптън Корт или Шийн не подозираше какво предстои. Изобщо атмосферата много напомняше за любимите напоследък представления на Уил Шекспир, в които всички актьори се събират на сцената. (Такава е и най-новата му пиеса „Отело“, в която се разказва за един военачалник мавър, нает на венецианска служба.) Сцената прелива от цветове и светлини, красиви хора величествено пристъпват напред-назад и произнасят речи за слава, чест и любов. През това време публиката е затаила дъх и чака злодеят Яго да се появи и с един замах да унищожи всичко.

Е, в онзи момент злодеят, който щеше да унищожи Хенри — по-скоро очарователната, отколкото хубава Ан Болейн; малката Ан с нейната дълга тъмна коса и огнени очи — все още не се беше появил. Обучена във френския двор, ненадмината като любовница, тя щеше да плени сърцето на краля. Разбира се, клетата Ан не оцеля много дълго. Една дъщеря (великата Елизабет), три помятания и един мъртвороден син и с нея беше свършено. Обвиниха я, че имала три гръдни зърна (и тя действително имаше), така че хората започнаха открито да я проклинат, но аз намирах погледа ѝ за абсолютно неустоим. Знаехте ли, че когато дойде време да бъде екзекутирана, Ан не позволи очите ѝ да бъдат завързани? В крайна сметка, се наложи палачът да накара един от зяпачите да я разсейва, така че той да може да си събуе обувките и да се промъкне зад гърба ѝ, за да ѝ отсече главата. Бях там. Ан ме беше помолила да присъствам, за да се уверя, че палачът ще си свърши работата добре. Е, човекът се справи отлично. Пък и как не — Ан си го беше наела специално за случая от Кале и през последната си нощ в Тауър ми поиска услуга:

— Увери се, че мечът е добре наточен, Роджър!

О, да, Тауър. Малко по малко ще стигна и до там и ще ви разкажа за ужасните събития, които се разиграха в крепостта, много преди Ан Болейн да тръгне на последната си сутрешна разходка до дръвника.

Както вече казах, старият Том Уолси, кардинал, архиепископ и лорд-канцлер на Англия, управляваше кралството. Наоколо все още беше мирно и тихо. Хенри се правеше на Робин Худ или на крал Артур, но истинската власт беше в ръцете на Уолси. Приближените на кардинала споделяха под сурдинка, че Уолси контролирал краля с помощта на вещицата Матилда Бриг, която бил наел. В замяна на златото, което кардиналът ѝ плащал, Бриг се отдавала на пълен пост три пъти седмично, след което призовавала демони, които да изпълнят волята ѝ.

Трябва да знаете, че не бяха много хората, които Уолси обичаше, но един от тях определено беше племенникът му Бенджамин Даунби. Все едно, през лятото на 1523 година кардиналът ни беше оставил да се наслаждаваме на златната си младост в имението в Ипсуич, което ни беше осигурил. Е, младостта ни може и да беше златна, но ние не бяхме. Бенджамин беше висок и мургав млад мъж с умно лице и добро сърце. Мен също си ме биваше — имах гъста черна коса, потъмняла от слънцето кожа и чувствени устни (или поне така твърдяха дамите). А, освен това бях малко кривоглед с едното око. Сигурно сте виждали портрета ми. Честно да ви кажа, гордея се с него. Чувал съм разни люде да си шушукат, че били виждали по-хубави лица в затворническата каруца, запътила се към Тайбърн^[6], но аз и пет пари не давам за тяхното мнение. Всички те отдавна са мъртви, а пък аз съм сър Роджър Шалот, господар на имението Бърфъм, рицар на Жартиерата, рицар на Банята^[7], рицар на Златното руно^[8] и така нататък, и така нататък.

Както и да е, да се върнем към лятото на 1523 година, когато двамата с господаря ми си дойдохме от Флоренция, където бяхме заловили един от най-жестоките убийци, раждали се някога на земята. После си прибрахме повече от щедротото възнаграждение от кардинала и се върнахме в имението си в Ипсуич. Там Бенджамин отново се зае с добрите си дела и най-вече с училището, което беше отворил за онези малки дяволчета от селото. Естествено, господарят ми се опита да ме спечели за каузата си.

— Ти имаш дар слово, Роджър — заяви ми един ден. — Освен това децата те обичат — никой друг не ги кара да се смеят така.

Честно да ви кажа, това изобщо не беше комплимент.

— Децата се смеят на *мен*, господарю — отвърнах. — А един учител трябва да е сериозен. Освен това точно след пет минути с онези ми ти буквари най-вероятно ще ми се прииска да изведа учениците си сред полята.

— Да, да — извърна поглед Бенджамин.

Господарят ми беше достатъчно тактичен да не спомене онзи път, в който бях извел децата навън, за да пресъздадем падането на Троя... Откъде можех да знам, че след като им разкажа как гръцките войници убивали троянците и изнасилвали троянките, жалкият страхливец Симпкинс Трийботъл ще приеме думите ми буквално и ще се нахвърли върху горката Мод Росингам!

— Не искам да бъда учител! — сопнах се аз.

— А би трябвало — отвърна ми Бенджамин, но въпреки това реши да не настоява повече.

И така, господарят ми ме остави да се скитам насам-натам и да преследвам фустите. Скоро обаче безделието ми дотегна и аз, разбира се, се отдадох на пакости. Както знаете от предишните ми дневници, винаги съм ругал докторите. Не че ги мисля за измамници, не, просто ми се ще да имах техните пари. Забелязали ли сте колко са загрижени хората за здравето си? Последната ми съпруга беше добър пример за това. Непрекъснато викаше лекари, но онова, от което наистина имаше нужда, беше публика. Скъпият ми малък капелан пък се оплаква не само от болести, за които няма лек, но и от такива, за които още не са измислени имена. Същевременно човек не може да вини само докторите. Те идват на посещение със своите зодиакални карти и стъкленици за урина, с кутийките си с хапове и какви ли не прахчета. После започват да се чешат по главата, знаейки, че няма да могат да си тръгнат, нито да вземат пари, докато не назоват болестта и не предпришат лекарство за нея, независимо дали става дума за варени кучешки топки или за сок от жълъди. Е, предполагам, вече разбирате интереса ми към медицината. Защо ми беше тогава да ставам учител? (Онова, което не казах на Бенджамин, е, че така и не забравих онзи негодник, който ме учеше, когато бях момче. През зимните утрини кучият му син често ни пердашеше само и само да се стопли. Друг път пък се заемаше да ни бие, задето сме ругатели, и докато го правеше, изричаше най-ужасните ругатни, измисляни някога.)

Все едно, Бенджамин знаеше за интереса ми към медицината и се опита да ме посъветва:

— Спомняш ли си викария Догъръл? Онзи, комуто продаде кравешка тор като лек срещу плешивост?

— Да, но не помня да съм казал на тъпото копеле да си маже главата с тор в неделя сутрин и да усмърдява цялата църква — сопнах се аз.

Бенджамин се усмихна и поклати глава.

Амбицията ми да натрупам състояние от лекове само се засили, когато получих писмо от стария си приятел доктор Куиксилвър — невероятен мошеник, който твърдеше, че е най-великият лекар на земята, но същевременно се подвизаваше из копторите около Уайтфрайърс. Та докторът искаше още еликсири, а кой бях аз, че да му откажа? И така, старият Шалот се върна към игричките си. О, не, не, нищо опасно! Смесвах например малко мащерка, лайка и исоп и ето ти лек срещу ревматизъм. (Който между другото наистина действаше!) Стрити и затоплени, череп от заек и мас от лисица пък бяха чудесно средство срещу глухота, стига да се втриеха в ухото. Изобщо доставяше ми голямо удоволствие да забърквам тези лекове. Един ден обаче Бенджамин ме повика в личните си покои.

— Роджър, скъпи мой приятелю — заговори ми той иззад купчините буквари върху бюрото си.

— Да, господарю? — отвърнах аз невинно.

— Ако толкова искаш да се занимаваш с лекове... — Бенджамин се уви още по-плътно в обточената си с кожа мантия — прозорецът беше отворен и студеният сутрешен ветрец нахлуваше в стаята. — Та ако наистина държиш да правиш лекове, ще те помоля само за едно — да не работиш в спалнята си и да умирисваш цялата къща на обор! Ще ти осигуря специална стая, в която да осъществяваш експериментите си.

И така, аз се отдадох на любимото си занимание и следващите няколко седмици прекарах сред облак странни миризми в една тайна стаичка на най-горния етаж на къщата. Междувременно напълних доста стъкленици с изсушени жаби и тритони и дори успях да си купя една магарешка кожа, от която забърках чудно прахче, което те кара да кихаш и по този начин помага за прочистване на главата. Част от него изпратих на Куиксилвър. После натоварих всичките си лекове на едно

конче и се отправих към пазара в Ипсуич. Когато стигнах до там, оставих кончето в една конюшня и се заех с амбулантна търговия. Купих си поднос и си стъкмих сергия. Разбира се, налагаше се да се местя постоянно и всъщност го правех доста бързо, когато служителите от пазарната стража — онези проклетници, които държат под око търговците — дойдеха да ме търсят. Въпреки всичко се забавлявах страхотно — харесвах ми крясъците, пазарлъците, размените и, естествено, дрънкането на небивалици със сериозна физиономия. Но да не си помислите, че бях някой измамник. О, не! Бях истински търговец. Лековете ми не бяха опасни; всъщност доста от тях дори вършеха работа, така че при мен нито веднъж не дойде съдебен пристав със заповед за арестуването ми. Но все едно, както се учи по геометрия, подобните неща се привличат, така че скоро бях на „ти“ с всеки мошеник в Съфолк.

Щом пазарният ден приключеше, си вземах претъпканата кесия и се запътвах право към някоя пивница, където отърквах рамене с крадците, измамниците и проститутките. До един прекрасни люде, които с лекота биха продали и собствената си майка! Те живееха на острието на бръснача и непрекъснато се страхуваха да не ги пратят на бесилото, но същевременно винаги бяха готови за безплатно ядене и пиене, а пръстите все ги сърбяха да отмъкнат някоя кесия или пък да оберат някой дюкян. Е, аз се смеех, пиех и играех хазарт с най-добрите сред тях. Те ме лъжеха и аз ги лъжех. Веднъж например един шмекер ме изигра на карти, а аз на свой ред му дадох безплатен съвет как да се отърве от кашлицата си, ядейки живи паяци с масло. На друг пък, който се хвалеше, че се е отнесъл зле с някаква клета вдовица, препоръчах да смеси кръв от опашката на черна котка с каймак от млякото на заклана крава и да изпие сместа, за да си излекува обривите. (Тъпото копеле послуша съвета ми, но въпреки това продължи да си дръгне срамотиите.) Естествено, с честните хорица се стараех и аз да съм честен. Затова и на кръчмаря, който ми поднесе безплатно питие, казах, че за да събере мухите в помещението на едно място, трябва да остави на пода тояга, покрита с мас от лисица или таралеж. В краен случай го посъветвах да напълни една паница с козя кръв и да я сложи до леглото си, за да може мухите да се удавят в нея. (Между другото, това наистина действа, трябва да го пробвате!)

Когато приключех с работата и забавленията за деня, се връщах в имението и вечерях заедно с Бенджамин в нашия облицован с тъмна дъбова ламперия салон, украсен със знамена и гоблени, както и с грамадни дървени щитове, носещи гербовете на Даунби и Шалот, измислени и изрисувани лично от мен. Разбира се, винаги когато се прибирах, ме обхващаше лека тревога. В крайна сметка двамата с господаря ми може и да се наслаждавахме на спокойствието си, но Лондон не беше кой знае колко далече и Уолси никога не ни забравяше. Решеше ли, че му трябваме, кардиналът винаги изпращаше за нас онова странно създание — зловещия доктор Агрипа в неговите неизменни черни одежди.

Споменавах съм добрия доктор и преди. Той беше човек на Уолси; магьосник, за когото старостта и смъртта, сякаш не съществуваха. Сега да не си помислите, че умът вече ми изневерява? Нищо подобно! Да, вярно е, че Агрипа, със своето ангелски кротко лице и бездушни очи, живееше в сянката на Уолси, но същевременно съм срещал хора, които са готови да се закълнат, че докторът е бил заедно с Ричард III по време на битката при Бозуърт^[9]. Според същите тези старци тъкмо Агрипа бил посъветвал жестокия крал да предприеме ужасната атака, заради която Ричард затънал в онова бласто и изгубил живота, короната и кралството си. Самият аз вече отдавна прехвърлих деветдесетте си години, но въпреки това все още се случва в имението Бърфъм да дойде някой, който да ми каже, че е срещнал доктора сред тъмнозелените вирджински гори край Джеймстаун^[10], изогрените от слънце улици на Константинопол и дори сред ледената пустош на Московия. И всички повтарят все едно и също — неизменно облеченият в черно Агрипа не изглеждал и с ден по-стар, отколкото през онези кървави времена, когато на английския престол седеше Хенри VIII.

Е, в крайна сметка докторът щеше да дойде, но във вечерите, в които заварвах конюшната празна, а господарят ми да ме чака в салона сам, от гърдите ми се изтръгваше въздишка на невероятно облекчение. В тези случаи двамата си хапвахме спокойно и аз се заслушах в бърбенето на Бенджамин за неговото училище, като същевременно не изпусках от поглед младата и закръглена слугиня, която ни поднасяше храната и току завираше пицното си деколте в лицето ми.

О, да, признавам си, че животът в имението ни можеше да се сравнява единствено с живота в рая, но от друга страна, във всеки рай си има и по някоя змия. В крайна сметка, нашата се появи под формата на една добре охранена матрона на име Изабела Попълтън. Та мистрес Попълтън и противните ѝ синове живееха от другата страна на долината и не можеха да се помирят с благосъстоянието на господаря ми. Синовете бяха въздух под налягане, но майката беше същинска усойница, облечена в пола. Обзалагам се, че ако ухапеше някоя пепелянка, горкото влечуго щеше да умре от отравяне. Езикът на мистрес Попълтън беше толкова остър, че спокойно можеше да се ползва за подрязване на храсти, и се движеше така бързо, че вероятно беше в състояние да отхвърли много повече пръст за единица време от който и да е гробокопач. О, да, езикът на любезната ни съседка беше като добре наточен меч и тя с всички сили се стараше да не го оставя да ръждяса. Тъкмо затова я наричах „Голямата уста“.

Проблемите ни започнаха в една неделна сутрин, когато с Бенджамин си тръгнахме от литургия. Двамата тъкмо бяхме излезли от църквата и вървахме към покритата порта на двора, когато видяхме мистрес Попълтън да стои между надгробните паметници, заобиколена от тълпа клюкари, които попиваха всяка нейна дума. Когато се изравнихме с тях, разговорите изведнъж секнаха, но студените и изпълнени с омраза очи на Изабела се впиха в господаря ми. Аз мълчаливо ѝ показах среден пръст. Кучката не беше ходила в Италия, така че не знаеше точното значение на жеста, но въпреки това мисля, че се досети какво е посланието. Все едно, злобата, изписана по лицето на мистрес Попълтън, доста ме стресна, така че аз се опитах да поговоря с господаря си, но той поклати глава и отказа да ме изслуша. И така, аз се запътих към кръчмата „Белият елен“ в селото — след неделната служба всички клюкари се събираха там, за да направят съседите си на пух и прах. Когато влязох в салона, неколцината младежи, които седяха в ъгъла, вдигнаха поглед и се захилиха в шепите си. Единият от тях беше Едмънд Попълтън — най-големият син на Голямата уста.

— На какво се смеете? — попитах аз.

Съдържателят на кръчмата — мил човечец, който ми поднесе чаша с ейл и един месен пай — ме погледна тъжно и поклати глава.

Шегаджиите продължиха да си шушукат, така че аз си изпих ейла, хапнах и се върнах в имението.

На следващата сутрин Бенджамин влезе в стаята ми и ме завари да забърквам един нов лек срещу хрема — стрити гъши кости, смесени с чесън и сол. Прахчето ме караше да кихам и да кашлям, от което заключих, че ще свърши добра работа при подобни проблеми. Господарят ми се настани на един стол в другия край на масата и аз разпалено започнах да му обяснявам какво правя. След като не получих отговор, вдигнах очи и с изненада установих, че Бенджамин се е просълзил.

— Какво има, господарю?

— Тази сутрин младият Том, синът на мелничаря, ми каза за слуховете, които се носели из селото — отвърна той и тежко преглътна. — Че съм отворил училището само защото съм си паднал по малки момчета.

Ножът, който държах, тутакси падна от ръката ми.

— Значи селяните мислят, че си содомит, така ли? Ти? И нима Том им е повярвал?

Бенджамин поклати глава.

— Не, не. Том беше много ядосан. Каза ми, че зад цялата работа стояли онези Попълтън.

Щом чух това, аз започнах да ругая Голямата уста, изричайки всяка мръсна дума, за която успях да се сетя. Бенджамин поклати глава и се изправи, но дори докато излизаше от стаята, по лицето му продължиха да се търкалят сълзи. Това беше първият път, в който виждах господаря си да плаче, въпреки че неведнъж го бях придружавал покрай Темза до манастира „Сион“, където — под грижите на добрите монахини — живееше любимата му Джоана, изгубила разсъдъка си, след като някакъв коварен благородник я беше прелъстил. Но ето че сега Бенджамин лееше сълзи и на мен ми идеше да убия онези Попълтън!

По-късно през същия ден потърсих господаря си, за да го успокоя, но той само ми се усмихна вяло, което ме накара да полудея от ярост. Вижте сега, не съм лош човек, нито пък отмъстителен и капеланът ми може да го потвърди. Дори когато ми краде от кларета, аз само го смъмрям и размахвам бастуна си. В действителност никога не съм го удрял. Поне засега! В крайна сметка: „Отмъщението е Мое. Аз

ще отплатя, казва Господ“^[11]. Същевременно обаче е писано и следното: „На боговете се моли само когато и сам направиш нещо“^[12]. И така, тъй като отмъщението е ястие, което се поднася студено, аз започнах да кроя планове и търпеливо зачаках, макар слуховете да избуяваха по-бързо и от бурени.

Най-накрая аз, Роджър Шалот, дадох да се разбере кой съм. Няма да ви отегчавам с подробности. Само ще ви кажа, че се преоблякох като работник и така успях да вляза в къщата на Попълтън. Нали разбирате, членовете на това семейство дори не поглеждаха слугите си. И така, аз бях нает да почистя помийните ями и нужниците, което ми даде възможност да се разхождам необезпокояван навсякъде из къщата. В грамадната трапезария, или приемната, както предпочиташе да я нарича Голямата уста, имаше една бъчва с вино, която икономът отпушваше всеки път, щом онази пепелянка и синовете ѝ седнеха да се хранят. Е, това е нещо, което никой слуга не би откраднал. Непрокопсаниците биха отмъкнали всичко друго, до което се докопат, но не и виното на господаря или поне със сигурност не биха посегнали на отворена бъчва. И така, през една хубава сутрин, когато всички останали бяха някъде другаде, аз катурнах бурето на една страна и магнах запушалката. После изсипах вътре едно специално прахче, в което имаше силно слабително и още няколко тайни съставки. Накрая върнах бъчвата на мястото ѝ, захвърлих кофата с изпражнения, която носех, и побягнах като вятъра.

На следващия ден отпътувах за Касъл Ейкър и се отбих в кръчмата „Върбата“, където се беше настанил добрият ми приятел доктор Куиксилвър, когото бях повикал от Лондон. Истинско превъплъщение на злото беше този Куиксилвър. Завършен актьор, роден лъжец и хитрец, когото никой не можеше да праметне. Тънък като вейка и висок като върлина, с дълга и рошава сива коса, докторът имаше аскетично лице и умения, на които биха завидели и най-добрите лекари от Салерно^[13]. Погледът в очите му беше невинен, меката кожа на лицето му — гладко избръсната, а устните му — винаги извити във възможно най-благата усмивка, подобна на онези, които често се виждат по лицата на свещениците, особено когато последните дават някакъв мъдър съвет на някой свой енориаш. Освен всичко друго Куиксилвър се обличаше изключително добре. В онзи ден той носеше жакет с кръгла яка, обточена със скъпа кожа, и бухнали на раменете

ръкави, които му придаваха по-снажен вид. Под жакета си беше облякъл дълъг до кръста втален елек с подплата, а на кльощавите си крака — тесен панталон в същия цвят като елека. На главата му пък имаше широкопола шапка, която още повече засилваше впечатлението за стабилност и порядъчност, което докторът създаваше. Единственото по-особено нещо, което забелязах, беше, че дланите му непрекъснато стояха скрити под богато украсените маншети.

Двамата се срещнахме в салона на „Върбата“.

— Роджър! Моето скъпо, скъпо момче!

Куиксилвър сграбчи ръката ми и сърдечно я разтърси. Аз се усмихнах и казах на кучия син да ми върне пръстена, който току-що беше смъкнал от пръста ми. Мошеникът му с мошеник се ухили и ми го подаде.

— Освен това искам да държиш ръцете си далеч от кесията ми! — изръмжах. — И не се опитвай да ми пробутваш номерата си, Куиксилвър! Да не започнеш сега да трупаш разни сметки, които после да изпратят на мен — поставих две златни монети пред него. — Вземи тези сега, а когато приключиш, ще получиш още три.

Монетите изчезнаха, преди да успея да мигна — името на доктора беше съвсем уместно^[14].

Куиксилвър седна, повика кръчмаря и надутото поръча най-доброто, което кухнята можела да предложи. После, макар да беше кльощав и поне шейсетгодишен, докторът яде като кон и през цялото време не спря да ми задава въпроси. Защо съм го бил повикал? Да не би да съм имал нови лекове? Какво съм искал от него?

И така, аз му разказах всичко за Голямата уста и домочадието ѝ. Куиксилвър ме изслуша внимателно, а после се облегна в стола си и се разтнесе от смях.

— За Бога, Шалот, сега цялото семейство ще трябва да се завре в нужника! Какво казваш — сложил си и анасоново семе? Майко мила, кожата им ще се покрие с обриви!

— Откъде знаеш? — сопнах се аз. — Нали си шарлатанин!

Лицето на доктора изведнъж помръкна и за миг аз видях един съвсем друг човек. В следващия момент си дадох сметка, че не ми е известно абсолютно нищо за Куиксилвър — не знаех нито кой е в действителност, нито откъде идва.

— Ех, Роджър — размаха показалец той. — Аз никога не съм те обиждал. А колкото до мен — знай, че не съм такъв, какъвто изглеждам.

— Повечето хора не са — заядох се аз, но после видях гнева в очите на Куиксилвър. — Съжалявам — добавих бързо и дарих доктора с най-очарователната си усмивка. — Наистина съжалявам и ти обещавам, че когато свършиш работата, ще ти платя не три, ами четири монети.

Събеседникът ми обаче явно си беше спомнил нещо неприятно, защото се наведе към мен и изсъска:

— Чувал съм за теб, Шалот, и знам за нещата, които си вършил за Уолси — Куиксилвър разтегли устните си в студена усмивка. — Някога аз също работех в сянката на силните на деня и се случваше да ме привикат в Тауър посред нощ, да ме отведат в някоя тайна стаичка и да ме сложат да седна до леглото на някой големец, за да изслушам изповедта му — докторът се отдръпна, сякаш беше казал твърде много. — Както и да е — той вдигна рамене, — всичко това е в миналото.

Така и не разпитах Куиксилвър по-подробно. Когато човек живее потаен живот като мен, той не задава въпроси. Да вземем например клетия Кристофър Марлоу, когото убиха, докато се хранеше. Кит с неговото ангелско лице, подигравателна усмивка и весели очи успя да запази истинската си самоличност в пълна тайна. Минаха двайсет години от смъртта му, а спорът около това кой е бил приживе вече започна. Какъв беше Марлоу? Шпионин? Наемен убиец? Атеист? Лютеран? А може би папист? Един Господ знае. Същото важи и за Уил Шекспир, който е обвинен в толкова много тайни, че ще му стигнат за хиляда пиеси!

Както и да е, в онзи момент поведението на Куиксилвър изведнъж се промени и нетърпелив да се впусне в поредната шмекерия, той зачака заповедите ми. След като му прошепнах замисъла си, докторът избухна в смях, а после плесна с ръце и тържествено обеща, че още на другия ден ще се премести в „Белият елен“.

На следващия ден, точно преди залез-слънце, аз влязох в селската ни кръчма. Огледах се, но наоколо нямаше и следа от Куиксилвър. „Да му се не види! — изругах. — Дано крадливият кучи син да не е хукнал обратно за Лондон заедно със златото ми!“ После

седнах край огнището с чаша ейл и не щеш ли след малко в салона влезе икономът на Голямата уста с ококорени очи и треперещи ръце. Той сграбчи чашата си и след една огромна глътка се провикна така, че всички да го чуят:

— Уважаеми господа, молете се за мистрес Попълтън и семейството ѝ! — гласът му се сниши до един от онези драматични шепоти, които писачите на пиеси като Бен Джонсън толкова много обичат. — Всичките пърдят, та се късат! — възкликна той. — После тичат към нужниците като хрътки, а кожата им е цялата покрита с пъпки и мехури!

— Да не ги е пипнала потната треска? — попита един от селяните. — Говори се, че върлувала в Лондон...

Икономът — непоправим клюкар, който изключително много се наслаждаваше на славния си миг — поклати глава.

(Малкият ми капелан пита защо не съм бил разпознат. Ама че малоумник! Нали вече казах, че докато работех за Попълтън, бях предрешен!)

— Никой друг не проявява симптомите — заяви икономът. — Господ да ни е на помощ! Къщата вони на лисичарник!

— Пъпки и разстройство, казваш, а? — прогърмя някакъв глас откъм вратата, водеща към стълбището.

На прага, облечен в най-хубавата си, обточена с кожа мантия и надянал на носа си очила, стоеше Куиксилвър. И така, докторът потупа разрешителното си (фалшиво, разбира се), което доказваше, че е член на гилдията на лондонските лекари и повтори:

— Пъпки и разстройство, така ли?

— Да, сър — отвърна икономът, докосвайки челото си за поздрав и хвърляйки един поглед към кръчмаря.

— Това е доктор Мирабилис — заяви онзи шепнешком. — Лондонски лекар, покровителстван лично от великия кардинал. Минава от тук на път за свои роднини в Норич.

О, Боже! Опитах се да запазя сериозното си изражение, но предизвикателството беше твърде голямо, така че в крайна сметка, наврях лицето си в чашата. Куиксилвър играеше ролята си толкова добре, че старият Марлоу вероятно би дал лявата си ръка, за да види изпълнението му. И така, на доктора беше предоставен най-хубавия

стол в кръчмата и той седна на него като крал в трона си, строго гледайки икономата над очилата си.

— Пъпки и разстройство, а? — потрети въпроса си Куиксилвър.

— Да, милорд.

Докторът направи гримаса и щракна с пръсти.

— Класически случай на Съдранис задникус — заяви той надутото.

— Заразно ли е? — полюбопитства икономът.

— Не ставай глупав! — отвърна Куиксилвър. — Въпреки това заболяването е много коварно. Сблъсквал съм се с него в Монпелие и в Салерно.

— Смъртоносно ли е? — попита с надежда кръчмарят.

— Откога болните са в това състояние? — поинтересува се докторът.

— От около три дни. Да, милорд, днес е третият ден, откакто са така.

— Вътрешностите се разкапват напълно за около седмица — заяви важно-важно Куиксилвър, — след което настъпва смъртта.

Когато чу това, икономът почти изтърва чашата си, а после се олюля, така че се наложи да го сложат да седне на един стол. Естествено, внезапната му слабост не се дължеше толкова на загрижеността му за семейство Попълтън, колкото на безпокойството, че може да остане без работа.

— Можеш ли да помогнеш, сър? — заекна той, попивайки потта от челото си.

— Разбира се!

— А колко ще струват услугите ти? — икономът направи гримаса, въобразявайки си, че си е придал много умен вид.

— Колко ще струват услугите ми ли? Как смееш да ми говориш за пари? На мен — доктор Мирабилис!

Куиксилвър понечи да стане от стола си, но в този момент икономът се хвърли в краката му.

— Моля те, сър! Ела с мен! — заувещава го той.

Най-накрая добрият доктор се съгласи и без дори да ме погледне, излезе от кръчмата, предвождан от икономата. Аз изчаках да се изгубят от поглед, след което побързах да се омета, за да мога да се посмея на воля. И така, капанът беше заложен. По-късно същата вечер се

измъкнах навън и се срещнах с Куиксилвър край бесилката на кръстопътя. Негодникът щеше да се пукне от смях.

— В бурето не е останала и капка вино — заяви той. — Дори след като се разболели, Попълтън продължили да го пият, защото — както ми обясни майката — клетите им тела се нуждаели от подсилване.

— И какво им препоръча ти?

Куиксилвър вдигна рамене.

— Спазих указанията ти дословно. Не им предписах лекарство, но ги посъветвах да не ядат и да не пият нищо освен подсладена вода, а после им обещах да ги навестя отново утре вечер.

— И? — попитах аз с надежда.

— Тогава ще нанесе удара си. Няма да им препоръчам нищо ново като лечение; просто ще доразвия идеята, която им подхвърлих днес. Ще им обясня, че Съдранис задникус е една много загадъчна болест, която се дължи по-скоро на състоянието на ума, отколкото на каквото и да било друго. После ще предположа, че вероятно са сторили някакво много голямо зло на някого, което е отровило душите им и е довело до телесните им симптоми — докторът се усмихна, приглади плаща си и седна върху стъпалата към ешафода.

— Глупаците му с глупаци ще захаят въдицата — рече той тихо — и аз ще си получа парите, а ти — твоето отмъщение. После ще се върна в Лондон — Куиксилвър посочи към скелета, който висеше от въжето. — Как мислиш, Роджър, дали двамата с теб ще свършим така? Като купчина оголени кости? Като играчка за вечерния ветреца на някой самотен кръстопът?

Аз се взрях в бесилката, окъпана от светлината на лятната луна, и усетих как по гръбнака ми полазват тръпки. За Куиксилвър изобщо не беше обичайно да се отдава на меланхолични настроения.

— Този тук няма нищо общо с нас — заявих, скачайки от ешафода и потупвайки приятеля си по рамото. — Нима си забравил собствената си наука, докторе? Клетникът вероятно е страдал от Съдранис задникус и в пристъп на ярост просто е излязъл и е убил някого.

Куиксилвър избухна в смях. После аз му стиснах ръката и му обещах, че ако всичко мине добре, ще му платя и останалата част от договорената сума, след което се запътих обратно към имението.

В крайна сметка, всичко мина добре. Всяка следваща вечер аз се връщах в „Белият елен“ и изслушвах Куиксилвър, който на висок глас разказваше как се развивала болестта на Попълтън. Всеки път икономът седеше до него, кимаше тържествено и възхваляваше уменията на доктора. И така, капанът щракна. В събота вечерта дяволитото изражение на Куиксилвър, който дойде при мен в ъгълчето край камината, донесе ми чаша кларет и ми каза „наздраве“, ми подсказа, че всичко върви по план.

На следващата сутрин двамата с господаря ми се запътихме към църквата за неделната литургия. Бенджамин все още беше потиснат. Всъщност напоследък почти не го бях виждал, но сега забелязах, че междуременно обидата, която му бяха нанесли, го е измъчвала много.

При това положение, можете да си представите радостта, която изпитах, когато викарият Догъръл застана на стъпалата към олтара, разпери ръце и разтегли дебелилото си, глуповато лице в сияйна усмивка. Свещеникът погледна първо към вече оздравялото семейство Попълтън, а после и към господаря ми.

— През последната седмица — заяви старият глупак — в енорията ни беше отбелязана велика победа над злото. Едно от най-знатните ни семейства беше на косъм от смъртта, но в крайна сметка, успя да се измъкне от лапите й.

След тези думи свещеникът се обърна, плесна с ръце и се поклонил по посока на Куиксилвър, който седеше до една от колоните в нефа. Мили Боже! Шарлатанинът изглеждаше толкова невинно, че за миг успя да заблуди дори мен.

— Разбира се, чудото се случи не само благодарение на уменията на доктора — продължи викарият Догъръл, — но и на разсъдливостта на една жена, която осъзна, че макар и несъзнателно, може би е наскърбила един свой събрат во Христе. И така, мистрес Попълтън иска да се извини.

Голямата уста — с нейната тъмнокафява рокля и смехотворен набор от воали около тлъстото, мрачно лице — се надигна от мястото си, застана пред олтарната преграда и хладно се взря в присъстващите.

— Скъпи братя и сестри во Христе — започна напевно тя, — из енорията ни, подобно на ужасна зараза, се разпространява слухът, че този добър човек — тя посочи към Бенджамин, — този изключителен учител, бил имал противоестествени предпочитания — гласът й се

извиси. — Аз, мистрес Попълтън, заявявам, че всякакви подобни слухове са гнусна лъжа! Мастър Даунби е най-голямото ни съкровище! Той всеотдайно се грижи за бедните, а училището му е гордост за цялото графство! Затова — Голямата уста извади една тежка кесия от широкия ръкав на роклята си — дарявам това сребро за обучението на бедните му ученици!

Присъстващите изръкопляскаха, а Бенджамин се усмихна и опънатото му като струна тяло изведнъж се отпусна. После господарят ми стана от пейката, приближи се към мистрес Попълтън и си размени с нея целувката на мира. (Междувременно аз, разбира се, скочих и сграбчих среброто.) Накрая литургията беше отслужена по един особено радостен начин.

След това всички се събраха около Бенджамин, потупвайки го по гърба и уверявайки го какъв прекрасен човек е. Точно в този момент аз допуснах огромна грешка. Старият Куиксилвър се нахрани да си върви. В крайна сметка човекът си беше изпълнил задачата и хилейки се и намигайки ми, се примъкна към мен с протегнатата ръка. При всякакви други обстоятелства бих го наругал, без да се поколебая, но господарят ми изглеждаше толкова щастлив, че аз пяхнах кесията с монети в ръката на доктора и се обърнах. В мига, в който го сторих, забелязах, че най-големият син на Голямата уста ме гледа кръвнишки. Е, какво да се прави, случват се и такива неща. И така, в отговор аз само се усмихнах благо, а Куиксилвър побягна като сърна към църковната порта и обратно към Лондон, където щеше да бъде в безопасност. Като се замисля сега, онзи случай се оказа спасителен не само за мен, но и за Бенджамин и освен това помогна и на двама ни да се ориентираме в кървавия лабиринт на убийството и да разкрием една от най-мрачните тайни на Англия.

[1] Има се предвид Стокхолмското клане — серия масови екзекуции на благородници и духовници, състояли се между 7 и 9 ноември 1520 г. — Б.пр. ↑

[2] Швейцарски реформатор. — Б.пр. ↑

[3] Английският канал и южната част на Северно море, отделящи Англия от Франция и Нидерландия. — Б.пр. ↑

[4] *Mouldwarp* (англ.) — прозвище на шестия крал след крал Джон от Пророчество за шестимата крале след крал Джон (или просто

Пророчество за шестимата крале). Първоначално Пророчеството било използвано във връзка с крал Хенри IV (който действително бил шестият крал след крал Джон), но впоследствие било преработено за Хенри VIII. — Б.пр. ↑

[5] Шекспир, Уилям. „Цимбелин“, IV д., II сц., прев. В. Петров, изд. „Захарий Стоянов“. С., 2010. — Б.пр. ↑

[6] Някогашно село в графство Мидълсекс, сега част от Лондон, където през средните векове екзекутирали лондонските престъпници. — Б.пр. ↑

[7] През Средновековието получаването на рицарско звание било сложна процедура, която освен всичко друго включвала и ритуално къпане. След възкачването на Хенри IV на английския престол обаче (1399 г.) пълната церемония започнала да се извършва само по време на коронации, кралски сватби и др. събития от подобна величина, а рицарите, получили званието си в рамките на тези събития, да се наричат рицари на Банята. — Б.пр. ↑

[8] Рицарски орден, учреден през 1430 г. от бургундския херцог Филип III Добрия в чест на сватбата му с Изабела Португалска. — Б.пр. ↑

[9] Предпоследната битка от Войната на розите, спечелена от рода Ланкастър, чийто предводител, Хенри Тюдор, става първия крал от династията на Тюдорите. Противникът му, Ричард III, бива убит, с което пък се слага край на династията на Плантагенетите. Битката се е състояла през 1485 г., т.е. повече от 20 години преди Уолси изобщо да се появи на политическата сцена. (Всъщност тогава бъдещият кардинал и първи министър на Хенри VIII е бил едва на 12 години.) — Б.пр. ↑

[10] Първият населен от англичани град на територията на днешните САЩ. — Б.пр. ↑

[11] Послание на св. ап. Павла до Римляни, 12:19. — Б.пр. ↑

[12] Езоп. „Басни“. „Коларят и Херакъл“, прев. Тодор Сарафов, изд. „Христо Г. Данов“, П., 1982. — Б.пр. ↑

[13] Център на медицинското познание в Западна Европа през Средновековието. — Б.пр. ↑

[14] *Quicksilver* (англ.) — живак; бърз, непредсказуем. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

След няколко дни нещата загрубяха. Бенджамин ме привика в стаята си и с вид на съдия, готов да произнесе присъдата си, ми нареди:

— Седни, Роджър.

Послушах го.

— Постъпката ти беше смела и добра, Роджър — усмихна се господарят ми над писалището си.

Е, нали си го знаете Шалот. Веднага приложих един от триковете си и глуповато се взрях в очите на Бенджамин. Това е стар номер, при който хората решават, че щом не се свените да откриете лицето си пред тях, значи им казвате самата истина. Всъщност едни от най-големите лъжци, които съм срещал, бяха способни да те гледат в очите и едновременно с това да те лъжат на поразия. О, да, а някои от тях носеха поли...

— Какво имаш предвид, господарю? — попитах невинно.

— Онази работа със семейство Попълтън, Роджър — отвърна Бенджамин. — Знам какво се е случило. Мистрес Попълтън е лоша жена, така че още в църквата се зачудих защо е решила да си признае истината — той махна с ръка. — О, не се безпокой, тя няма да се отрече от думите си, но проблемът е, че Попълтън започнаха да си задават някои въпроси. Освен това издирват слугата, когото икономът им е наел, за да изпразва нощните гърнета. Странно, но в последния си работен ден, той изпуснал едно от тях на пода и мистериозно изчезнал. На всичкото отгоре Попълтън са разпитали наоколо за великия доктор Мирабилис и икономът им, вероятно за да се спаси, внезапно си спомнил, че ти си присъствал всеки път, когато докторът е държал реч за загадъчната болест на господарите му в салона на селската кръчма — Бенджамин склучи ръце и се наведе през писалището. — Накратко казано, Роджър, семейство Попълтън са решили да ти отмъстят и заплашват, че ще пошушнат на властите какви ги вършиш.

— Не съм сторил нищо нередно — сопнах се аз. — А ако те искат да се изложат публично — нека заповядат.

— Попълтън, разбира се, няма да споменават за „Съдранис задникус“ — отвърна Бенджамин, полагайки всички усилия да не се размее. — Просто ще те обвинят, че си шарлатанин, който върти незаконна търговия с измислени лекове — той вдигна рамене. — Знаеш как може да завърши всичко това, нали? Или ще те глобят, или ще те пратят в затвора, а може и да те изправят на позорния стълб или пък да те нашибат с камшик.

— Лековете ми не са измислени! — простенах аз. — Всъщност са си много добри!

— Всичките ли?

— Правя каквото мога. Не са по-добри, но със сигурност не са и по-лоши от онези, които се продават в Лондон.

— Попълтън обаче ще кажат друго.

— Скъпият ти чичо не може ли да ми помогне?

В момента, в който думите излязоха от устата ми, вече знаех, че това е грешка. Ако кардинал Уолси, онзи стар дебелак Том, научеше, че ще ме бият с камшик, той най-вероятно просто щеше да се облегне в стола си и да се наслади на забавлението. (Не е ли странно? В разцвета на силите си Томас Уолси, лорд-канцлер и кардинал, не даваше и пет пари за стария Шалот, но години по-късно, когато умираше, хъркайки в предсмъртна агония и треперейки пред адските огньовете, които го чакаха, тъкмо аз бях до него.)

Така или иначе, изражението на Бенджамин ми подсказа, че не мога да се надявам на помощ от чичо му.

— Какво ще ме посъветваш тогава? — въздъхнах аз.

Господарят ми ми хвърли една кесия със сребро през писалището.

— Да се скриеш, Роджър. Имам един далечен роднина, който е игумен на манастира „Сейнт Дънстан“ край Суофам. Изпратих му съобщение, в което го моля да те защити. Върви и се скрий при него.

— В манастир? — креснах аз. — Сред отегчителни послушници и развратни монаси? Без вино и без ейл?

— Да, а също и без момичета — добави Бенджамин. — Така е най-безопасно, Роджър. Попълтън са лоши хора, така че ако съдиите не

им обърнат внимание, те най-вероятно ще наемат човек, който да изпълни волята им.

— Мога и сам да се грижа за себе си — отвърнах аз, изпъчвайки гърди и изправяйки рамене. — Умея да въртя камата и тоягата, а и сеньор Даморал, учителят ни по фехтовка, казва, че почти не е останало нещо, на което може да ме научи.

— Това ли ще ти бъде защитата? — попита Бенджамин. — Срещу десетима побойници в някоя тъмна и пуста уличка? Или пък срещу изстрел с пушка иззад някой жив плет? А как ще се предпазиш от стрела от арбалет, изпратена към теб, докато ловиш риба на брега на реката?

Бенджамин беше много мъдър човек. Колкото до мен — не си мислете, че съм страхливец. Просто тичам много бързо. Освен това не съм глупак. Знам, че вие, младите, обичате да четете истории за разни идиоти, които смело се впускат в атака, но аз съм замесен от друго тесто и една от любимите ми максими е, че който избяга днес, може да доживее да избяга и утре. И така, три часа по-късно аз заминах. Преди това се измих, обръснах се и се преоблякох. После прибрах среброто на Бенджамин в кесията си, запасах си портупея, избрах си най-бързия кон, с който разполагахме, и натоварих всичките си земни притежания (включително ковчежето си с лекове) на едно товарно конче. Накрая стиснах ръката на господаря си, взрях се в очите му и тържествено му обещах, че ще се превърна в най-примерния монах в Суофам.

Пристигнах в манастира късно същата вечер, но скрих истинската си самоличност и се представих за доктор Мирабилис, пътуващ от Йорк за Лондон.

— Странна работа — заяви беловласият иконом, притискайки пръсти към устните си. — Наскоро оттук мина още един доктор Мирабилис, който излекува циреите по задника на брат Ралф.

— Нима?

— О, да. Даде му някакъв лек.

— И циреите изчезнаха, така ли? — попитах аз с надежда.

— Да, но сега брат Ралф едва се държи на краката си.

— А, този доктор Мирабилис ли... Той е мой далечен роднина — аз свъсих вежди и бутнах вратата, която водеше към топлата и чиста спалня за гости. — Всъщност — добавих шепнешком — тъкмо заради него съм тръгнал за Лондон. Негово превъзходителство кардиналът ме

помоли да следвам този шарлатанин по петите и да го разобличавам навсякъде, откъдето мине.

Монахът повярва на всяка моя дума и така аз прекарах една спокойна нощ в манастира. На сутринта си хапнах до насита, след което — разбира се, срещу заплащане — оставих на добрите братя една стъкленица от лекарството си срещу слабост в краката.

— За малко да забравя — рекох на иконома, докато възсядах коня си в манастирския двор. — Предай на игумена си, че съм му донесъл съобщение от мастър Бенджамин Даунби. Роджър Шалот няма да идва тук. Горкият заблуден човечец внезапно промени решението си и реши да се присъедини към цистерианците от манастира „Маунт Грейс“ в Йоркшир.

След тези думи аз стиснах ръката на монаха и с всички сили препуснах към Лондон. Пристигнах в града два дни по-късно и се настаних в кръчмата „Прасе и митра“, която се намираше между два бардака в Съдърк и гледаше към Темза. Там си хапнах сладко-сладко, легнах си с една от слугините, след което започнах да кроя планове за бъдещето. Разбира се, голяма част от времето си прекарвах в салона, опипвайки почвата, но новините, които чух, направо смразиха кръвта ми. Из града върлувала ужасна болест, която върхлитала хората внезапно и безпощадно, карайки ги да се гърчат, да се обливат в пот и да повръщат. После под мишниците и по слабините им се появявали бубони и щом това се случело, смъртта настъпвала за дни.

— О, да — увери ме някакъв старец, — оттатък реката хората капят като мухи. Кралят, великият кардинал и всички царедворци заминаха за Уиндзор — той сниши глас и засъска през беззъбите си венци. — Градът е обречен на гибел. Сатаната се е въздигнал от ада, за да прибере своето. Говори се, че потната треска била Божие проклятие. Напаст, изпратена като наказание за греховете ни.

Оставих дъртия глупак да си говори. За мен Лондон с неговите пълни с танцьори, музиканти и актьори улици си беше истински рай. Въпреки това на следващата сутрин, когато прекосих Лондонския мост, минавайки през стражевата кула и покрай църквата „Сейнт Томас Бекет“, забелязах, че нещо не е наред. Наоколо нямаше толкова много каруци, колкото преди; разреждали се бяха и тълпите, които зяпаха отрязаните глави и разчленените, извадени от саламурата трупове на предателите от двете страни на моста.

Изобщо колкото по-навътре в града навлизах, толкова повече се убеждавах, че старецът, когото бях срещнал, не е бил глупак, ами пророк. Цели улици бяха затворени, преградени с решетки, дървени парапети и вериги и по този начин — превърнати в сумрачни тунели, където боклукът не беше събран, а просто запален и оставен да тлее. От време на време сред тежкия облак дим, носещ се между земята и надвисналите отгоре ѝ къщи, проблясваше и по някой и друг пламък.

Пазарите в Чийпсайд бяха пусти; дори проститутките се бяха изпокрили. Някакъв вайкащ се просяк на ъгъла на една уличка в Поултри ме осведоми, че големците и богатите били избягали от града и били отишли на чист въздух в провинцията. Не можех да повярвам. И така, аз се запътих към реката, но на кейовете нямаше никого. Дюкяните и къщите на търговците бяха заключени и залостени, а прозорците им — изпотрошени. После се отправих към района около затвора Нюгейт — винаги оживено място, пълно със съдии и съдебни пристави. В столицата на Големия звяр човек можеше да бъде обесен за какво ли не — задето е откраднал ястребово яйце, изпразнил е някой рибарник, отмъкнал е нечия кесия, занимавал се с магии или пък е бил хванат да практикува содомия. Въпреки това в момента грамадният двор пред вратите на затвора беше празен; същото беше положението и в Смитфийлд. Лондон се беше превърнал в призрачен град, в който облаците дим от горящите огньовете се носеха между къщите като привидения. Накрая влязох в някаква кръчма. Съдържателят ѝ внимателно ме огледа, но не посмя да се приближи.

— Здрав ли си? — попита ме.

— Колкото и ти! — сопнах се аз.

— Така или иначе, кухнята няма какво да ти предложи! — озъби се той.

Аз му отвърнах, че искам само чаша вино и половин самун стар хляб, след което седнах и започнах да обмислям плановете си. Бях се изнесъл от Съдърк доста набързо, така че сега се уговорих с кръчмаря да прибере конете ми в конюшната си. Освен това наех една стая, разполагаща с тежък сандък с три ключалки, в който да прибера притежанията си. Накрая слязох по стълбите на долния етаж и отново влязох в салона. Близо до прозореца седеше някакъв тип, който весело си тананикаше. Аз си поръчах още една чаша вино, седнах и се загледах в него — мъжът не спираше да бърше лицето си и току

подръпваше яката на ризата си. Денят действително беше топъл, но когато погледнах непознатия по-отблизо, забелязах, че потта тече по лицето му като вода. Кръчмарят също го забеляза и видимо се обезпокои.

— Когато влезе в кръчмата ми, беше в цветущо здраве — извика той иззад бъчвите с бира, сякаш те можеха да го предпазят от заразата.

— Не се чувствам добре — заекна мъжът, изправяйки се на крака. — Аз... — той направи няколко крачки, простена и се строполи на пода.

Кръчмарят изпищя, скри се в кухнята и затръшна вратата след себе си. В първия момент ми се прииска да го последвам, но непознатият продължи да стене и изви гръб като в предсмъртна агония. И така, аз се приближих и коленичих до него. Лицето му беше восъчно бледо, а дрехите му — подгизнали от пот.

— Помогни ми, за Бога! — рече той задъхано.

Какво трябваше да сторя? В крайна сметка, не можех да оставя клетия нещастник да умре там, нали? И така, аз пъхнах ръце под мишниците му и го завлякох до конюшната. После го метнах на гърба на товарното си конче и тръгнах през пустите улици към болницата „Сейнт Бартоломю“ в Смитфийлд. Грамадният пазарен площад пред манастирската църква беше абсолютно празен — никакви търгаши и шарлатани, никакви сергии. Аз потропах по вратата на болницата, крещейки колкото ми глас държи. Не след дълго една малка странична портичка се отвори и иззад нея надникна някакъв послушник с разтревожено лице.

— Върви си! — кресна той, страхливо оглеждайки мъжа, когото бях вързал за седлото.

— За Бога, братко! — озъбих се аз. — Това е болница, а този човек е болен!

Послушникът въздъхна и притискайки един напоен с оцет парцал към носа и устата си, излезе навън. После се приближи към пациента, промърмори нещо и избяга обратно в болницата. Аз се върнах при коня и не щеш ли, ръката ми се докосна до тази на болния. Мъжът беше леденостуден. Приклекнах и се вгледах в лицето му — устата му зееше, а очите му бяха широко отворени.

За беда, докато беше траяло краткото ни пътуване от кръчмата до „Сейнт Бартоломю“, клетият човек беше предал Богу дух. Потната

треска го беше връхлетяла внезапно и безжалостно беше отнела живота му. И така, аз прерязах въжето, което придържаше тялото към седлото, и положих покойника пред вратата на църквата — ако монасите не можеха да помогнат на живите, можеха поне да погребат мъртвите! После тръгнах обратно към кръчмата, в която бях отседнал. Вече беше ранен следобед и хората бяха наизлезли; появили се бяха и колите, превозващи трупове. Тези грамадни, зловеци каруци трополяха наоколо, а водачите им — страховити мъже, облечени в черно от глава до пети, приличаха на сенки, изскочили право от ада. Те току спираха пред някоя къща, потрепваха по вратата и в следващия момент мъртъвците, понякога защити в черни савани, политаха навън като торби с боклук. Смеейки се и бърбейки, коларите вдигаха телата, хвърляха ги в каруците си и продължаваха нататък. Тези мъже обичаха работата си и това си личеше по дрехите им, украсени с черни пера, както и по каруците им, върху които бяха изобразени скелети, а понякога и фигурата на самата Смърт. Облечените по същия начин момчета, които ги придружаваха, вървяха пред колите, звъняха с малките си камбанки и крещяха: „Изкарайте мъртъвците си! Изкарайте мъртъвците си!“ Вратите и прозорците на къщите, засегнати от заразата, бяха заковани с дъски и върху им беше изрисуван по един грамаден червен кръст.

На някои улици грабежите вече бяха започнали. Крадците разбиваха вратите на празните къщи, а после натоварваха плячката в каруците си и никой не смееше да ги спре. Разбира се, наоколо имаше войници и стражи, но те бяха толкова уплашени, че ставаха направо безполезни. Всъщност възможността да се заразят направо ги ужасяваше и те гледаха да стоят далеч от къщите, на които беше изрисуван червен кръст. Единственият случай, в който ги видях да се намесват, беше при една къща край кланиците в Нюгейт. Някакво семейство, уплашено да не се зарази от свой болен роднина, се опита да избяга, но войниците го натикаха обратно вътре.

Когато най-накрая се добрах до кръчмата, заварих вратата ѝ заключена и закована с дъски. И така, аз заобиколих отзад. Конят ми стоеше в конюшната сам-самичък, а под прозореца се виждаше сандъкът с притежанията ми. Закрещях на кръчмаря да ме пусне вътре, изреждайки всички ругатни, за които се сетих. Най-после той откряна

един прозорец, изля оттам противното съдържание на някакво нощно гърне и едва не ме улучи.

— Разкарай се! — извика. — Ти също си болен! Всичките ти неща са в конюшната!

Нарекох го „дяволско изчадие“ и какво ли още не. Накрая, изтощен, отворих сандъка, извадих оттам дисагите си и се отправих към зловонните улички на Уайтфрайърс, за да потърся Куиксилвър.

Намерих го в мизерната му квартира на ъгъла на Стинкинг Лейн. Докторът тъкмо седаше да вечеря, но въпреки това ме поздрави, сякаш аз бях блудният син, а той — любящият баща.

— Заповядай, Роджър! Седни да хапнеш с мен — той свали дисагите от рамото ми и внимателно ги претегли. — Да не би това да са още лекове? За великия доктор Мирабилис?

— Не ми говори за доктор Мирабилис! — троснах се аз. — Тъкмо заради него съм в Лондон... Голямата уста ме разкри, така че имам нужда от подслон.

Куиксилвър остави дисагите ми на пода и разпери ръце.

— Моят дом е и твой, Роджър. Същото важи и за вещите ми.

— Хубаво — отвърнах. — Моите вещи обаче са си мои.

Докторът се усмихна, а после впери поглед в мен.

— Но защо реши да потърсиш моята помощ, Роджър?

— Градът гние — отговорих.

— А, да, потната треска.

Куиксилвър отново се вгледа в дисагите ми. После разчупи на две парчето пилешко, което ядеше, и побутна едната част към мен. Накрая ми поднесе някаква очукана чаша, която свали от една лавица, напълни я с вино и настоя да си довършим вечерята. Докато се хранехме, аз му разказах за семейство Попълтън, за пътуването си до Суофам и за гледките, на които бях станал свидетел, прекосявайки Лондон.

— Светът е полудял, Роджър — отвърна ми рязко Куиксилвър. — Нашите лекове не могат да помогнат срещу потната треска, така че единственото, което ни остава, е да ядем, да пием и да се веселим.

Аз се взрях в набразденото му от бръчки лице, в провисналата му коса, в хитрите му очи и в черните му, покрити с мръсотия жакет и наметало. После огледах бедно обзаведената лекарска приемна. Върху

едната от лавиците на стената бяха наредени оловни съдове, а върху другата — човешки черепи. Куиксилвър проследи погледа ми.

— Всичките са умрели в Тайбърн — заяви той. — Намирам, че придават на скромното ми обиталище определена атмосфера.

В следващия момент видях някакъв плъх да наднича изпод разпадащата се ламперия и бях принуден да се съглася. Останалата част от приемната беше пълна с евтини сандъци и ковчежета. В един от ъглите стоеше някаква маса, покрита с мърляви парчета пергамент, но по стените нямаше никаква украса. Каменният под също беше гол и изглеждаше така, сякаш не е бил чистен от месеци.

След като се нахранихме, Куиксилвър ме поведе на обиколка из влажните коридори и по паянтовите вити стълбища на дома си. Мястото беше пропито от воня на смърт и развала. Стаите бяха запуснати, леглата — застлани с мърляви покривки. Накрая домакинът ми ме въведе в една спалня на втория етаж — възглавницата на леглото беше цялата покрита с петна, завесите около него — скъсани, а завивките — зацапани и проядени от молци. Прозорците вътре не бяха покрити със стъкла, ами с обикновени дъски, но поне имаше сандък, в който да си прибера нещата, маса, стол, нощно гърне и една дебела лоена свещ, поставена в железен свещник. Всичко това беше предостатъчно, така че трябваше да бъда благодарен, но вместо това аз се разтревожих. Стомахът ми се преобърна, а космите по врата ми настръхнаха. Погледнах през рамо към Куиксилвър, който стоеше до вратата. Лицето на доктора изглеждаше жълтеникаво и някак помършаво от преди. Изведнъж си дадох сметка, че домакинът ми не е един от онези забавни мошеници, с които обикновено се забърквах, а човек, когото едва познавам. После си спомних слуховете, които бях чувал за него — че бил вещер, който се бил отказал от Исус, за да се посвети на черната магия. Куиксилвър явно долови безпокойството ми, защото в следващия момент разтегли устните си в зловеща усмивка и ме поведе обратно към приемната, за да си поделим една гарафа от „най-доброто бордо“.

Виното действително се оказа превъзходно и дори развърза езика на домакиня ми. След няколко чашки докторът видимо се развесели и току се пресягаше, за да ми напълни чашата.

— Ех, какви времена бяха... — заяви той внезапно, поклащайки чашата си и взирайки се в мен през покритата с мазни петна маса. —

О, да, мастър Роджър, невероятни времена...

— Какво имаш предвид? — изфъфлих аз.

— Когато бях млад — очите на Куиксилвър се изпълниха с тъга, — аз бях велик лекар, Роджър. Грижех се за здравето на силните на деня и се ползвах от подкрепата на крале и принцове.

— На кои например? — подразних го аз.

— Например на крал Едуард Четвърти, вечна му памет, и на братята му, херцог Кларънс и Ричард Глостър, бъдещия Ричард Трети.

— Ако това е вярно, трябва да си на много повече от шейсет години — възразих аз.

— Започнах кариерата си млад — усмихна ми се в отговор докторът. — На осемнайсет години вече държах аптека на Сейнт Мартинс Лейн и изпълнявах поръчките на големците от онова време — той се наведе през масата. — Давах им настойки за помятане, отвари, които отслабваха организма и бавно водеха до смърт, хапове за потентност — той се потупа по тесния нос^[1]. — О, да, имаше време, когато старият Куиксилвър беше много търсен човек.

— Щом си толкова добър — изфъфлих аз, — защо не забъркаш лек срещу потната треска?

Докторът хладно се засмя.

— Всъщност го направих, но за съжаление, всичките ми пациенти умряха...

— Страшно бързо умират! — заявих аз и му разказах за болния, когото бях отвел до „Сейнт Бартоломю“.

Куиксилвър ме изслуша, след което мрачно се взря в мен.

— Обречен си, Роджър.

Мили Боже! Никога няма да забравя израза на издълженото му, слабо и възжълто лице в онзи момент, нито пък зловеците му очи, осветени от пламъка на свещта.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Щом си докосвал болен, значи и ти си се заразил.

— В такъв случай — рекох аз, сграбчвайки ръката му, — двамата ще се пържим в ада заедно!

Докторът не отдръпна ръката си.

— Аз вече съм боледувал от потна треска, Роджър. Както виждаш обаче, оцелях, а това, че съм я карал веднъж, значи, че вече съм в безопасност. Както и да е, хайде да си сипем още вино.

— Кога си я карал? — попитах ядно.

— Преди трийсет и осем години, Роджър — отвърна ми Куиксилвър през рамо, докато отваряше гарафата, приведен над някакъв сандък. — Тогава потната треска пак върлуваше из Лондон, но аз бях на сигурно място в Тауър — той се върна при масата и отново ми напълни чашата. — Все едно, дай сега да се напием и да се повеселим, защото утре за теб ще бъде късно!

И така, аз се напих до безпаметност. Разбира се, това беше адски глупава постъпка, но тогава все още смятах пословицата „гарван гарвану око не вади“ за вярна и си въобразявах, че Куиксилвър ми е нещо като приятел. Когато се събудих на следващата сутрин, разбрах каква е истината. Докторът беше задигнал ботушите, кесията и портупея ми и се беше изпарил. Аз обърнах противната малка къща надолу с главата, но не открих и следа от багажа си. Единственото нещо, което Куиксилвър беше оставил след себе си, беше някаква бележка, закована на вратата, в която пишеше:

Скъпи ми Роджър, очаквай смъртта до седмица.
Оставям ти една гарафа с вино в кухнята и ти желая всичко
най-хубаво в ада.

Твой Куиксилвър

Накъсах бележката на парчета, които натъпках в джоба си, и през останалата част от деня просто беснях срещу невъобразимото коварство на безсърдечния кучи син. Като изключим виното, в къщата нямаше никакви други провизии, но въпреки това аз счупих гарафата — един Господ знае какво можеше да е сипал докторът в нея. По принцип носех на пиене, но след онази вечер в компанията на Куиксилвър махмурлукът ми трая цели два дни и аз бях сигурен, че във виното е имало нещо. Все едно, малко по малко аз започнах да се оправям и не след дълго усетих, че съм гладен като вълк. Но какво можех да сторя? Докторът ми беше задигнал коня и товарното конче, както и всяка вещь, която притежавах на тази земя.

На следващия ден тръгнах да обикалям града, но дюкянните бяха затворени, а пекарните — изоставени. Никой не смееше да припари до Лондон, за да донесе храна. По улиците се срещаха и други хора,

някои от които доста по-гладни и озверели от мен. И така, за известно време аз останах в къщата на Куиксилвър, отчаяно търсейки изход от ситуацията. За връщане в Ипсуич и дума не можеше да става, тъй като няхах нито ботуши, нито кон. Въпреки това си признавам, че отидох до Бишъпсгейт, но за съжаление, заварих портата залостена и завардена. Големците, които бяха избягали от Лондон, явно не бяха искали обикновените граждани да последват примера им и така да пренесат заразата и в провинцията. И така, аз бях принуден да остана в града и временно се подслоних в една изоставена къща близо до августинския манастир край Брод Стрийт. Мислех си, че там съм в безопасност, но не щеш ли, някаква банда разбойници ме нападна и ми взе жакета. На следващата сутрин се събудих премръзнал и схванат и се присъединих към останалите просяци пред манастира, даващи мило и драго за парче хляб и канче прясна вода.

После продължих да обикалям наоколо — преживяване, по време на което имах чувството, че се спускам в самия ад. Заразата беше обхванала още по-голяма част от Лондон и вече цели улици бяха затворени. Къщите с изрисувани върху им червени кръстове се редяха и от двете ми страни. По някое време се опитах да застана пред една църква, за да прося, но група войници, въоръжени до зъби, тутакси ме прогониха. Каруците, превозващи трупове, обикаляха наоколо и докато те се друсаха по калдъръма, от грамадните купчини с мъртъвци току щръкваше по някой крак или ръка и на човек му се струваше, че сиво-белите тела са оживели. Камарите с боклук също растяха и на всяка улица горяха огънове, изпълвайки града със зловонен дим. Нощем по пресечките пробягваха тъмни фигури, въоръжени с ножове и ками, готови да се сбият и за най-незначителната вещ. От време на време управниците, които бяха останали в Лондон, се опитваха да наложат някакъв ред и пращаха из града войници. Разбира се, хаосът се възстановяваше веднага щом те си отидеа.

Накрая се отправих към Нюгейт. Вече бях толкова гладен, че обмислях идеята да извърша престъпление, за да ме арестуват и евентуално да ме нахранят и напоят. Заразата обаче беше повлияла и на качеството на правосъдието, така че сега всеки, който бъдеше хванат да граби или по някакъв друг начин да нарушава закона, просто биваше обесван по съкратената процедура и туйто. И така, шест — и дори седемраменните бесилки, които се редяха покрай грамадния,

вонящ градски ров, бяха натежали от набързо осъдени престъпници. В един момент успях да се добера до Олдърстейт и да се промъкна в Смитфийлд, но там станах свидетел на още по-големи ужаси.

Нали разбирате, по времето на Хенри Смитфийлд беше известен не само с панаира и с пазарния си площад, но и с това, че там се екзекутираха лондонските престъпници. Освен със съоръжения за бесене и изгаряне Смитфийлд беше снабден и с шеметно висок каменен стълб, от който висеше огромна желязна клетка. Тази клетка можеше да се издига и спуска с помощта на макара и беше предназначена главно за престъпници, убили господарите си. Използваха я изключително рядко. Все едно, през онзи ден, докато се прокрадвах по улица Литъл Бритън, която водеше до пазара, до обонянието ми достигна кошмарна воня и стомахът ми се сви още повече. Миризмата беше остра и дразнеща и напомняше на смрадта, която се носи понякога от долнопробните гостилници. Когато стигнах до големия площад, открих източника ѝ. Макар да беше рано сутринта, около стълба за екзекуции се беше събрала малка тълпа. Клетката беше спусната и под нея тлееха въглени. Неспособен да устоя на любопитството си, аз си проправих път между зяпачите и излязох най-отпред. В клетката лежеше почернелият труп на някакъв човек или поне онова, което беше останало от него. Кожата и косата на нещастника се бяха сгърчили, ръцете и краката му се бяха превърнали в обгорени чукачетата, а лицето му — в овъглена маска.

— Какво е станало тук? — обърнах се аз към окаения тип, който стоеше от едната ми страна. (В интерес на истината, аз изглеждах по абсолютно същия начин.)

— Не знам — отвърна ми онзи напевно. — Сутринта клетката била намерена спусната, а под нея горял огън. Един Господ знае кой е клетникът вътре.

— Това не е екзекуция! — провикна се друг.

После двамата съдебни пристави попитаха дали сред тълпата няма доброволци, които да донесат няколко кофи с вода и да ги излеят върху клетката, за да я охладят. В замяна обещаваха малък самун хляб и едно канче вино, така че аз побързах да предложа услугите си. И така, следващия час прекарах, мъкнейки кофи с вода от близката конска поилка и изсипвайки ги върху тлеещата клетка и ужасяващия ѝ товар. Вонята беше така противна, а гледката така зловеща, че всички

останали се отдръпнаха. Въпреки това аз и мъжът, когото бях заговорил по-рано, продължихме работа, точейки лиги по храната, която ни очакваше. Имайте предвид, че да те изпекат до смърт е може би най-ужасното мъчение на света. След онзи случай аз лично съм го виждал още само веднъж — така беше умъртвен Джон де Раус, готвачът на рочестърския епископ, който се беше опитал да убие господаря си и цялото му домакинство, сипвайки арсеник в супата. (И преди да сте ме попитали, нека ви кажа, че моите готвачи са внимателно подбрани и освен това началникът на стражата ми, най-прекрасният главорез, когото бихте могли да срещнете, винаги присъства в кухнята, когато месото ми се готви и хлябът ми се пече. Не, предпазливостта ми в никакъв случай не е прекалена. В крайна сметка, половината европейски монарси желаят смъртта ми и са насъскали по петите ми тайните си агенти, като се започне от френските луцифери, mine се през флорентинския Съвет на осмината и се стигне до венецианските секретисими, а да не говорим за хрътките на онова смахнато руско копеле, владетеля на Московия, който все още ми праща писма, осведомявайки се за здравето ми! Капеланът ми, тази малка купчинка курешки, се усмихва. Казвам ви — ако скоро не обуздае наглостта си, ще му възложи да опитва всичко, което се слага на трапезата ми, а както добре знаете, докато чашата достигне устните, могат да се случат ужасно много неща!)

Както и да е, да се върнем към онази гореща лятна утрин. Та в крайна сметка успяхме да охладим клетката, отворихме я и измъкнахме навън онова, което беше останало от трупа. Едва ли някой щеше да е в състояние да разпознае мъртвия, но в следващия момент към стълба за екзекуции се приближи главният съдебен пристав — як мъж с открито лице. Въпреки всички ужаси и смърт наоколо, той беше един от онези честни служители на закона, които приемаха работата си сериозно и все още вярваха в поддържането на реда в Лондон. И така, главният съдебен пристав приклепна и се взря в овъглените останки. В следващия момент аз зърнах нещо блестящо на мястото, където се беше намирала китката на покойния, и го посочих. Приставът взе предмета в ръцете си и го огледа — оказа се метална гривна; верижка с украшение — череп. След като разучи гривната, той си подсвирна под носа, а после я избърса в плаща си, вдигна я и прошепна:

— Господ да ни е на помощ!

— Какво има? — любопитствах аз.

Приставът се заигра с гривната, след което посочи към почернелите останки, от които все още се вдигаше пушек.

— Вярваш или не, това е трупът на Андрю Ъндършафт — видна фигура в гилдията на лондонските палачи, които се събират в кръчмата „Бесилката“ край Тауър.

— Този Ъндършафт беше ли осъден за някакво престъпление? — попитах аз.

Съдебният пристав поклати шава.

— Съдът не е заседавал от седмици, а и Андрю не е сторил нищо нередно — той се взря в грамадния каменен стълб. — Не, клетникът е бил безмилостно убит — продължи тихо служителят на реда. — Трудно е за вярване, но въпреки това някой го е довел тук късно снощи, напъхал го е в тази клетка и е запалил отдолу огън.

— Без никой да забележи? Письците на горкия човечец сигурно са се чували чак в Уиндзор...

Съдебният пристав внимателно се взря в мен.

— Добре говориш за просяк.

— Може би защото не съм просяк — отвърнах. — Просто поредният нещастник, комуто късметът е изневерил.

За миг се изкуших да спомена името на господаря си и да обясня, че някога съм служил на великия кардинал Уолси, но после се отказах. Съдебният пристав и без това нямаше да ми повярва — дори избръснат и изкъпан, с подрязана и напомадена коса, аз си изглеждах като роден лъжец.

— Все едно — служителят на закона пусна верижката в кесията си. — Тези дни никой не го е грижа какво става в Лондон. Градът се превърна в мрачно преддверие на ада. В Крипългейт са се отдали на магьосничество, а във Винтри — на масови убийства. Цели семейства измират от глад в заключените си къщи. При това положение кой би обърнал внимание на письците на някакъв си нещастник, пържещ се в клетката в Смитфийлд? Такива са времената — той направи гримаса. — Освен това ако Андрю е бил жив, когато са го напъхали в клетката, а аз не мисля, че е бил, той едва ли е пицлял много дълго време.

— А какво стана с обещаните хляб и вино? — попитах аз.

Съдебният пристав се изправи и ме потупа по рамото.

— Елате да закусим — рече той и поведе мен и другия помагач към близката кръчма, „Владишката митра“.

За съжаление, кръчмарят не ни пусна вътре, така че се наложи да ядем клекнали отвън, до стената. Съдебният пристав удържа на думата си и двамата с непознатия получихме хляб, вино и дори няколко резена тлъст бекон. Трябва да ви кажа, че съм присъствал на пиршества от единия до другия край на Европа. Седял съм до тъмнооката и безсърдечна Катерина Медичи, пил съм от златни бокали и съм ял най-отбрани френски ястия. (Разбира се, винаги внимавах, тъй като любимото занимание на Катерина беше отровителството!) Въпреки това нищо не може да се сравни с онзи просешки пир пред кръчмата „Владишката митра“ в Смитфийлд преди толкова много години!

Когато съдебният пристав си тръгна, аз си помислих, че е приключил с нас, но не след дълго той се върна и хвърли в ръцете ни по един восъчен печат, върху който беше изобразен гербът на града.

— Ако искате работа — рече дрезгаво служителят на закона, — присъединете се към събирачите на трупове. Парите не са много, но поне няма да гладувате.

Разбира се, приех, а после стиснах зъби и погледнах през площада към ужасяващите овъглени останки, които бъдещите ми другари тъкмо натоварваха на една каруца. Спомням си, че в онзи момент реших, че с това цялата история ще приключи, но в действителност убийството на Андрю Ъндършафт беше само предвестник на онова, което предстоеше.

[1] Английски жест, който означава, че събеседниците споделят обща тайна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

И така, аз се присъединих към събирачите на трупове и започнах да кръстосвам улиците, опразвайки къщите и прибирайки телата на всички онези, които потната треска беше покосила. Работата беше ужасна, вкоравяваше сърцето и оставяше дълбоки следи в душата, а мъжете, с които работех, бяха пълна измет и не се страхуваха нито от Господ, нито от хората. Дори сега, години по-късно, не мога да се насиля да ви опиша зловещите неща, на които станах свидетел тогава. Оплячкосвах се къщи и се обираха трупове. Страховитите камбанки на смъртта непрестанно звъняха, а в северната част на града, отвъд Чартърхаус, зееха грамадни погребални ями, в които се хвърляха и мъртви, и живи! Същински кошмар! Сцена от Апокалипсиса! В крайна сметка, сетивата ми се притъпиха и доколкото това изобщо беше възможно, аз започнах да върша добра работа. Една-единствена мисъл ме крепеше — надявах се скоро да събера достатъчно пари, та да мога да се измъкна от града и да се върна в Ипсуич.

Така или иначе, сатаната не можа напълно да превземе Лондон. Картузианците от Чартърхаус, Господ да ги поживи, изпълниха призиванието си на духовници и от време на време излизаха от манастира си, за да четат молитви над мъртвите. И така, три пъти седмично аз издигах един импровизиран олтар, на който заставаше свещеник, облечен в черно или пурпурно, и отслужваше заупокойна литургия. Един от тези свещеници, всъщност игуменът на манастира — як мъж на име Джон Хотън — ме впечатли особено много. Той винаги заставаше плътно до погребалната яма и независимо че междуременно беше зает да напява псалми, зорко следеше как разтоварваме каруците, пълни с трупове. Така, ако негодниците, с които работех, се опитаха да оберат или да се изгаврят с някой мъртвец, Хотън забелязваше на мига и тутакси развърташе дебелата си ясенова тояга.

Една сутрин, подведен от гъстия дим, диплец се из въздуха, той не можа да прецени колко близо е до ямата, подхлъзна се и падна в

общия гроб. Събирачите на трупове се облегнаха на лопатите си и се разсмяха, а свещеникът, оплетен в сивото си расо, се опита да се изкатери до повърхността. За беда, пръстта беше подгизнала от дъжд, така че усилията му само влошиха положението. И така, аз изтичах до ръба на ямата, наведох се и протегнах ръка.

— Хвани се за мен, отче! — извиках.

Светлосините очи на Хотън се впиха в моите.

— Хайде, хвани се! — повторих. — Няма да те оставя да паднеш.

На горкия човечец обаче му беше трудно да ми повярва. Смяташе, че ще го набутам още по-навътре в ямата или пък че ще го издърпам само за да го ударя с лопатата си по главата. В крайна сметка, беше заобиколен от мъже, които не се страхуваха нито от Господ, нито от хората...

— Кълна се! — прошепнах дрезгаво. — Не ти мисля злото!

И така, свещеникът сграбчи ръката ми и аз го издърпах, а после му помогнах да изчисти калта от расото си.

— Как се казваш? — попита ме той.

— Роджър Шалот, отче.

— Благодаря ти, мастър Шалот. Ще се моля за теб.

След като ми стисна ръката, свещеникът заобиколи ямата и се развика на другарите ми.

После дните се занизаха все едни и същи, докато една сутрин не се събудих в къщата на стария Куиксилвър с натежала глава и неспособен да помръдна, без целият да се облея в пот. Едва стигнах до долния етаж. След това изпих чаша вода и излязох навън, за да се присъединя към останалата част от бандата, която се беше събрала край портата, водеща към двора на катедралата „Сейнт Пол“. Един Господ знае как съм работил през онзи ден. До обяд вече повръщах, а болките в корема ми бяха станали непоносими. Когато пък пяхнах ръка под мишницата си, напипах надигащите се бубони. Естествено, останалите веднага надушиха какво става и ако не бях извадил камата, която бях взел от един от тях при едно сбиване, най-вероятно щяха да ме ударят по главата и да ме хвърлят в ямата. В крайна сметка те ме прогониха с удари и ругатни и аз се заклатушках през дима между купчините вар. Когато стигнах до входа на Чартърхаус, се строполих

на земята и заблъсках по портата с всички сили. Спомням си, че вратата се отвори със скърцане и до мен приклепна отец Хотън.

— Потната треска пипна и мен, отче — изпъшках аз.

Той попи челото ми с някакъв парцал, напоен с вода.

— За съжаление, не можем да ти помогнем, Роджър.

— Не искам да умра като куче, отче — промълвих аз и изгубих сваяст.

От последвалите събития си спомням съвсем малко. Когато идвах в съзнание, виждах, че над мен бдят монаси с добродушни и загрижени лица. През останалото време не знаех къде се намирам. Пред вътрешния ми взор току се появяваше някоя сцена от миналото — виждах майка си, която си отиде без време, да върви към мен с кошница цветя в ръка; Бенджамин, седнал зад писалището си, да потрива ръце и да поклаща глава; доктор Агрипа с обрамчено от сенки лице да ми се усмихва, приковал в мен бездушните си очи. Дори успях да подуша неизменния му аромат — понякога приятно, понякога остро ухание, което много ми напомняше на миризмата на празен тиган, забравен над огъня. Спохождаха ме и други видения — понякога ми се присънваше, че бягам от вълци в Париж, а друг път — от онези ужасяващи леопарди в двора на Франсоа I. В един момент ми се яви дори Уолси. Кардиналът носеше пурпурни одежди от коприна, а мрачното му лице беше сбърчено от тревога.

— Трябваше да станеш духовник, Роджър — каза ми той подигравателно.

— Като теб ли, милорд? — отвърнах му дръзко аз.

Уолси се намръщи, а после изчезна. Разбира се, нямаше как да се мине без Хенри VIII — Големия звяр, Къртицата, Кръвожадния принц, самия сатана в човешки облик с неговото грамадно туловище, тлъсти крака, ръце, поставени на хълбоците, свински очички, злобно вперени в мен, и плътни устни, стиснати в гримаса на неодобрение.

— Шалот! Шалот! — дразнеше ме той. — Какво правиш тук?

Аз от своя страна продължавах да се мятам и въртя в леглото, докато един следобед кошмарите ми не секнаха. Когато се събудих, изпитвах слабост, но поне треската беше отминала. Джон Хотън се надвеси над мен, а лечителят зад него плесна с ръце, сякаш беше станал свидетел на чудо. После свещеникът приседна в крайчеца на леглото ми, усмихна се и прокара пръсти по лицето ми.

— Голям си късметлия, Роджър Шалот — заяви той. — Не са много хората, успели да се измъкнат от челюстите на смъртта!

— Адът ме изплю, отче — пошегувах се.

Хотън се ухили и подпъхна завивката под мен.

— Доста бълнуваше, приятелю — промърмори той. — Не спря да приказваш за негово величество краля, за кардинал Уолси и за племенника му Бенджамин Даунби... Във връзка с това, позволи ми да те попитам — какво, за Бога, търсеше сред лондонските събирачи на трупове?

— Какво да ти кажа, отче... Предполагам, че си чувал за блудния син...

Хотън се усмихна, нареди на лечителя да ме остави да си почивам и излезе от стаята.

Колкото до мен — аз бях як като бик и това ми помогна да се възстановя изключително бързо. Добрите братя гледаха на оздравяването ми като на Божи знак, така че ме тъпчеха с най-доброто, което можеха да приготвят в кухнята си — сочно пилешко, силни бульони и яйца, разбити в мляко. Освен това ми даваха разни лекове, които определено не можеха да се намерят в колекцията на доктор Куиксилвър. И така, силите ми бързо се възвърнаха и аз с изненада установих, че от онази ужасна сутрин, в която бях рухнал пред портата на манастира, са минали цели три седмици!

— Невероятен късмет извади — заяви ми Хотън при едно от посещенията си. — Малцина са онези, които преживяват потната треска, а ти успя и сега спокойно можеш да си отдъхнеш, тъй като няма да я хванеш никога вече!

— Какво става в града, отче? — попитах аз.

— Болестта си отива и редът малко по малко се възстановява. Кардиналът докара наемници от гарнизоните в Дувър и Сандуич, а палачите са направо претоварени — той взе ръката ми в своята и я потупа, при което в умните му, благи очи затанцуваха весели пламъчета. — Добре че дойде тук, Роджър! Но ако и половината от онова, което каза, докато не беше на себе си, е вярно... — Хотън поклати глава, преструвайки се на ядосан. — Ти си роден лъжец, приятелю! Както и да е — добре дошъл си да останеш в манастира, колкото поискаш.

Така и сторих. (Ще ми се проклетият ми капелан да спре да се хили! Това беше един от най-непорочните периоди в живота ми!) Хранех се с добрите братя в трапезарията им и пеех в хора им. Участвах в сутрешните им служби и присъствах на обедните. Помагах в градината и не спирах да изненадвам лечителя и останалите монаси с медицинските си познания. (Няма нищо смешно! В крайна сметка не съм уморил никого!) В интерес на истината, беше ми трудно да повярвам в чудодейното си излекуване, но лечителят Бруно ми обясни, че сме живеели в епохата на чудесата или нещо такова.

— Може би просто не си искал да умреш — ухили се той. — Може би съдбата ни не се определя от телесните ни течности, ами от волята ни...

Да си призная, по едно време дори обмислях възможността да стана послушник! Не щеш ли обаче, един ден ме изпратиха в някакво селце на север от Чартърхаус, за да купя малко провизии. На отиване гледах да не вдигам очи и през цялото време си припявах някакъв псалм, но на връщане ожаднях и се отбих в една кръчма. Там, разбира се, срещнах някаква слугиня със златиста коса и загоряла от слънцето кожа, сочни устни и дяволити очи. Е, знаете си го стария Шалот — мога да устоя на всичко друго, но не и на изкушението! И така, след две чаши вино вече се търкалях в плевнята, а девойката се кискаше до мен. Какво да ви кажа — в сърцето си имах желание да се отдам на Господ, но плътта ми беше толкова слаба! Спомням си онзи ден, понеже когато се върнах в манастира с няколко части от облеклото си по-малко (бях си забравил пелерината и качулката в плевнята), отец Хотън ме посрещна със следните думи:

— Имаш посетители, Роджър.

После свещеникът ме хвана за ръката и ме поведе към градината. Там, разположен на една покрита с трева пейка и взрян в шараните, които току изскачаха от езерцето, за да лапнат по някоя муха, седеше милият ми Бенджамин в компанията на доктор Агрипа. Щом ме видя, господарят ми се втурна към мен и ме притисна в прегръдките си, а когато се отдръпна, видях, че очите му са пълни със сълзи.

— Мислех, че си мъртъв, Роджър! Търсихме те къде ли не!

— Още не му е дошло времето да умира — промърмори Агрипа.

След тези думи докторът свали черната си широкопола шапка и вдигна очи към мен, при което ангелското му лице се озари от най-

благата усмивка, която можете да си представите. Да, на пръв поглед Агрипа приличаше на нечий любим чичо, но щом човек забележеше черните му кожени дрехи и ръкавиците, които прикриваха скритите червени кръстове на всяка от китките му, това впечатление веднага се разсейваше.

— Всъщност на Роджър му е отреден дълъг живот — добави той, а после се изправи и хвърли един поглед към отец Хотън, който любопитно се взираше в трима ни. — В крайна сметка дяволът се грижи за своите...

В следващия момент Агрипа сграбчи ръката ми, при което очите му внезапно станаха наситено черни, а лицето му — мъртвешки бледо. Докторът задържа ръката ми малко по-дълго от необходимото и аз усетих как сърцето ми се свива. Това беше знак, че ни предстои посещение в бърлогата на Големия звяр.

Независимо че в момента беше зает да разказва на Бенджамин за чудодейното ми излекуване, отец Хотън видимо се обезпокои и току се озърташе към Агрипа. След това игуменът ни остави сами, обещавайки, че ще изпрати някой от послушниците си да ни донесе бяло вино и сладкиши. Аз останах, предавайки на господаря си всичко, което се беше случило. (Или поне онова, което смятах, че трябва да знае.) Бенджамин подхвърли някои шеговити закачки по повод внезапното ми присъединяване към ордена на картузианците и аз не възразих. За известно време тримата просто седяхме и си бърбяхме, отпивайки вино от чашите си и наслаждавайки се на аромата на цветята и на успокояващото жужене на пчелите. От време на време камбаните на Чартърхаус забиваха, призовавайки добрите братя към молитва, и аз осъзнах, че монашеският живот не е за мен.

— Как ме откри? — обърнах се към господаря си.

— Ами отидох до Суофам — направи гримаса Бенджамин, — а за останалото просто се досетих. После добрият доктор ми помогна да претърся града. Един от събирачите на трупове те разпозна по описанието, което му дадох, и ето ме тук — лицето на господаря ми изведнъж помръкна. — Търся те от две седмици, Роджър. Мислех, че си мъртъв!

— Ограбиха ме! — простенах. — Останах без пукната пара, а пък в Ипсуич ме чакаха онези проклетници Попълтън!

— Роджър, Роджър — наведе се към мен Бенджамин. — Междувременно кардиналът изпрати до шерифа на Норфолк писмо, в което се застъпи за теб — той вяло се усмихна. — В резултат Попълтън са толкова уплашени, че отново току тичат до нужника.

— Ясно — отвърнах аз кисело. — Щом скъпият ти чичо се е намесил обаче, значи има нужда от нас.

— Така е — рече Бенджамин, оставяйки чашата си. — Първо трябва да се отбием в Тауър, а после имаме среща с краля в Уиндзор.

Аз се огледах наоколо — изпълнената с благоухания градина изглеждаше толкова тиха и спокойна...

— Знам, че не мога да остана тук — промърморих, — но не ми се ходи и в Уиндзор.

Бенджамин развърза кесията си извади оттам някаква заповед, скрепена с личния печат на кардинала. Прочитайки я набързо, аз установих, че нямам никакъв избор — любимият племенник на кардинала, Бенджамин Даунби, и верният му слуга, Роджър Шалот, трябваше незабавно да се явят в кралския дворец Уиндзор. Хвърлих писмото обратно в ръцете на господаря си. Каруците, превозващи трупове, потната треска и онези зловещи погребални ями вече не ми изглеждаха чак толкова страшни! Предстоеше ми да навляза в обиталището на сенките, където водачи щяха да ми бъдат единствено предателството и убийството...

В крайна сметка се наложи да си събера нещата и да се сбогувам с добрите братя. Така и не видях отец Хотън отново. Години по-късно, когато тлъстият Хенри скъса с Рим заради тъмнооката Болейн, моят някогашен благодетел, верен на собствената си душа, отказал да признае върховенството на краля над Църквата. По онова време аз бях извън страната — принудителен гост на Испанската инквизиция (чиито членове се оказаха изключително порядъчни господа, между другото!), но когато се върнах, научих, че отец Хотън и някои от послушниците му са били обесени на портата на собствената си обител. Тогава седнах в тъмнината и заплаках. Игуменът на картузианския манастир беше добър човек и заслужаваше по-достойна смърт...

Както и да е, в онзи ден Агрипа, Бенджамин и аз си тръгнахме, стараяйки се да стоим далеч от града. Тримата минахме покрай Грейс Ин, Темпъл и Уайтфрайърс, докато накрая стигнахме до една лодка,

която ни чакаше, за да ни откара до Тауър. На веслата стояха хората на добрия доктор — група отявлени негодници, които ме поздравиха, сякаш бях отдавна изгубеният им брат. Да ви призная, възторженият им прием ме зарадва, тъй като докато бяхме вървели по горещите и мръсни улици, Агрипа и Бенджамин бяха изпаднали в странно мълчание. Дори когато им разказах за Куиксилвър, беснеейки срещу коварството му и заканвайки се, че някой ден ще го пипна, те само поклатиха глави, отдадени на собствените си мисли. Отначало реших, че спътниците ми са уплашени, но когато хората на Агрипа подкараха лодката, добрият доктор се размърда и посочи към двата бряга.

— Как лети времето! — прошепна той. — Спомням си как легионите на Клавдий се опитаха да прегазят тази река, когато Лондон все още беше само една блатиста пустош...

Погледнах го. От време на време Агрипа ненадейно се изпускаше и започваше да говори за събития отпреди стотици години, сякаш се бяха случили същата сутрин.

— Разбира се, платиха си скъпо и прескъпо — продължи докторът. — Реката почервения от кръв, а трупове по бреговете бяха толкова много, че напомняха на купчини цепеници в барака за дърва — той отново си сложи шапката и ме погледна изпод вежди. — Това ще се случи отново — заяви Агрипа, посочвайки към коловете, стърчащи от Лондонския мост, над които се носеха гарвани и врани, готови да се разкъсат едни други заради отсечените глави на изменниците. — Ще дойде време, когато всички тези ужаси ще се повторят.

— И това време може да е по-скоро, отколкото си мислим — отбеляза сухо Бенджамин.

— Защо? Какво има? — попитах аз.

— Покажи му, Агрипа.

И така, добрият доктор бръкна в кесията си и извади от там един малък пергаментов свитък.

— Прочети това, Роджър.

Аз развързах алената панделка и любопитно се взрях в изящните букви, изписани със синьо-зелено мастило. Първите думи ме разсмяха.

До Хенри Тюдор, наричащ себе си „крал“. Ние, Едуард, по Божията милост крал на Англия, Ирландия,

Шотландия и Уелс, изобличаваме гореспоменатия като изменник, узурпатор и син на узурпатор, незаконно присвоил си короната и скиптъра на баща ни.

— Какво, за Бога, е това? — възкликнах аз, вдигайки поглед.
— Продължавай да четеш.

Вече на всички им е ясно какво наказание ти е отредил Господ за това престъпление — продължаваше писмото. — Онова, което притежаваш, никога няма да премине в ръцете на твой син. Разбира се, ние намираме това наказание за напълно достатъчно, така че с радост изчакваме Божиата намеса. При всички положения, дотогава владенията ни имат нужда от управител и ти си точно такъв. В този смисъл, настояваме да ни предадеш хиляда златни крони на западния вход на катедралата „Сейнт Пол“. Златото трябва да бъде доставено на уреченото място по време на вечернята на празника на свети Доминик^[1]. В противен случай на празника на света Клара^[2] на кръста на „Сейнт Пол“ ще бъде забита прокламация, огласяваща твоя позор. Не пренебрегвай това предупреждение!

Издадено в Тауър на празника на света Марта, двайсет и девет юли 1523 година

— Лондон е пълен с ненормалници! — заявих, хвърляйки парчето пергамент обратно на Агрипа.

— Погледни долната част на писмото — настоя добрият доктор, връщайки ми свитъка.

Аз изпълних заръката му и зяпнах от почуда. Както може би знаете, когато едно писмо е подписано и запечатано от краля, то носи както личния печат на негово величество, който обикновено е зелен, така и държавния печат, който е червен и се полага от лорд-канцлера. Писмото, което държах в ръцете си, беше точно такова с тази разлика, че печатите не бяха на Хенри VIII, а на Едуард V!

— Невъзможно! — прошепнах аз. — Печатите вероятно са фалшификати.

Агрипа поклати глава.

— Не, не са. Писмото е написано на най-скъпия велен, който може да се купи в Лондон, мастилото е от онова, което се ползва в кралската канцелария, същото важи и за восъка.

— Но Едуард Пети е мъртъв! — заявих. — Умрял е в Тауър преди цели четирийсет години!

Бенджамин погледна към грамадната венецианска галера, която се отдели от кея и с помощта на множеството си весла се отправи към открито море. Около нея по вълните все още се люшкаха цял куп леки лодки, сякаш рибарите и бедните лондонски моряци отчаяно се опитваха да се съизмерят с величествения кораб, преди да си е заминал.

— Сигурно е станала някаква грешка — каза Бенджамин бавно. — На девети април 1483 година Едуард Четвърти е умрял край брега на Темза, където ловял риба — той се усмихна и вдигна рамене. — Е, поне там е изгубил сваят, след което е бил отнесен в един от дворците си, където вече наистина е умрял. След себе си кралят оставил двама синове — Едуард, единайсетгодишен, и Ричард, седемгодишен. Регентството било поето от чичо им Ричард, херцога на Йорк, който обаче, както знаете, узурпирал трона и затворил племенниците си в Тауър, откъдето по-късно те изчезнали. Две години по-късно, през август 1485 година, Ричард Трети бил победен и убит от бащата на настоящия крал при Бозуърт. Всички доказателства сочат, че двамата млади принцове са били или отровени, или убити и телата им са били погребани в Тауър или напъхани в чували, пълни с камъни, и изхвърлени в Темза — господарят ми потупа писмото. — Според този документ обаче принц Едуард е оцелял, притежава свои собствени печати и планира да влезе в противоборство с краля ни.

— Но това е изнудване! — възразих аз. — Празни заплахи с цел печалба.

— Може и така да е — отвърна Агрипа, — но чуй какво ще ти кажа, Роджър — той се наведе към мен, за да подчертае думите си. — Първо, предполага се, че Едуард е умрял преди четирийсет години, нали така?

Кимнах.

— Второ, когато един крал умре — спомни си, че Ричард Трети дори не е позволил Едуард да бъде коронясан — печатите му се изземват и унищожават. Ричард Трети без съмнение е наредил тези на затворения му в Тауър племенник да бъдат хвърлени в огъня, а ако той е пропуснал, Хенри Тюдор, бащата на настоящия ни крал, със сигурност го е сторил.

— Откъде са дошли тези печати тогава? — попитах. — Не може ли просто да са били взети от някое друго писмо или прокламация?

Агрипа поклати глава.

— Не, положени са съвсем скоро. Почеркът и подписът също изглеждат автентични.

— Но каква опасност би могло да представлява това писмо?

Добрият доктор се усмихна и отново поклати глава.

— Роджър, Роджър, разгледай писмото внимателно. Настоящият ни крал, Хенри Осми, Бог да го благослови, е син на узурпатор. Той не би търпял край себе си човек с йоркистка кръв във вените.

(Агрипа беше прав. Хенри VIII си беше поставил за цел да ликвидира всички наследници на династията Йорк, както и всеки друг, който можеше да предяви по-основателни претенции към трона от него, и по време на управлението си систематично се отървяваше от подобни люде чрез поредица законови убийства. Едмънд Стафорд, херцогът на Бъкингам, беше един от потърпевшите, а да не говорим за семейство Поул, от което — с изключение на кардинал Реджиналд, който избяга в чужбина — не остана и член, който да не е огледал Тауър отвътре. Да, в това отношение Хенри беше луд за връзване.)

Агрипа пхна писмото под носа ми.

— Можеш ли да си представиш какво стана, след като Хенри видя това, Роджър? Кралят бесня дни наред. Никой не смееше да го доближи, дори скъпият чичо на Бенджамин. Хенри приличаше на разярен бик — трошеше мебели, заплашваше, ругаеше и риташе всеки, който попаднеше в обсега му.

„О, да — помислих си аз, — Големия звяр е точно такъв! Докато получава каквото иска, е кротък като агънце, но почувства ли се застрашен, става по-опасен и от лудите в Бедлам^[3]...“ (Когато Хенри остаря и от язвата на крака му започна да се процежда гной, а грамадното му, тлъсто туловище, деформирано от подагратата, току се

сгърчваше от болка, човек можеше да си изпати дори само ако кихнеше в присъствието му.)

— Нима кралят е повярвал на написаното в писмото? — попитах аз.

— О, повярва и още как — отвърна Бенджамин. — В крайна сметка, никой не знае какво точно се е случило с Едуард и брат му Ричард, така че и най-малкото съмнение, че двамата може още да са живи, е в състояние да извади Хенри от равновесие. Освен това авторът на писмото е напипал слабото място на краля — негово величество е суеверен като последния селяк и действително си въобразява, че няма син, понеже Господ не е доволен от него.

— Хората обаче в никакъв случай не биха повярвали! — настоях аз.

— Така ли? — попита Агрипа.

После добрият доктор се накани да каже още нещо, но в този момент гребците извикаха и вдигнаха веслата. Бяхме стигнали до Лондонския мост и лодката беше оставена на произвола на бурната вода, която бясно ни понесе под тесните сводове. Въпреки че много пъти бях минавал по този път, сърцето ми отново се сви, а стомахът ми се преобърна.

Когато най-после се озовахме в безопасност, Агрипа продължи:

— Можеш да си представиш какво би станало, ако подобна прокламация бъде разпространена из поражения от потната треска Лондон, нали? Хората ще започнат да се чудят и да клюкарстват, а после — както винаги — клюките ще се превърнат във факти и вече всички ще смятат краля за прокълнат.

Аз се наведох през ръба на лодката и се взрях във водата. Агрипа беше прав. Бях видял пораженията, които болестта беше нанесла на града, и бях преживял цялата болка и ужас. Бях станал свидетел на всеобщата истерия и познавах гнева, кипящ под повърхността. Хората щяха да искат някакво обяснение и Хенри VIII щеше да се превърне в изкупителната жертва.

— Кралят изпрати ли златото? — попитах.

— Разбира се, че не — отвърна ми добрият доктор. — Всъщност постави двора на „Сейнт Пол“ около кръста и въобще цялата катедрала под въоръжена охрана.

— И?

— Нищо. Злодеят, стоящ зад цялата тази работа, се оказа твърде хитър. Вместо на кръста на „Сейнт Пол“ обещаната прокламация се появи на вратата на „Сейнт Мери льо Боу“. Още една беше намерена на кръста пред Уестминстърското абатство. И двете носеха печата на Едуард Пети, и в двете пишеше, че Хенри е узурпатор и че неспособността му да зачене син и болестта, вилнееща в Лондон, са знак за Божието недоволство от него. Разбира се, прокламациите веднага бяха скъсани, но мълвата вече беше тръгнала — Агрипа се прокашля и се изплю в реката. — Наскоро пристигна още едно подобно писмо. Този път, за наказание, искането е за две хиляди златни крони. Парите трябва да се предадат на празника на свети Августин на двайсет и осми август, което се пада след шест дни. Когато камбаните на „Сейнт Пол“ забият за обедната молитва, до кръста на катедралата трябва да бъдат оставени две кожени торби, поставени в стоманено ковчеже.

— Второто писмо също е било изпратено от Тауър, така ли?

— Да — отвърна Бенджамин. — Сякаш през последните четиридесет години забравеният принц се е крил в някаква тайна стаичка в крепостта...

— Но къде тогава е пристигнало? — прекъснах го аз.

— Първото писмо е било предадено на управителя на Тауър, сър Едуард Кембъл, а второто — оставено на престола в Уестминстърското абатство.

— Затова ли сега отиваме в Тауър? — попитах.

— А! — каза само Агрипа, увивайки се още по-плътно в черното си наметало, сякаш речният бриз беше твърде студен.

(Това беше доста типично за добрия доктор. Винаги зъзнеше. Освен това не обичаше слънчевата светлина и все се криеше в сенките, да не говорим пък, че никога не го бях виждал нито да яде, нито да пие. Разбира се, вдигаше чашата до устните си, както беше направил и в градината на Чартърхаус, но така и не отпиваше.) Агрипа посочи към някаква плитчина в реката, където се издигаше огромна тройна бесилка, натежала от гниещите трупове на неколцина речни пирати.

— Крепостта е пълна с изненади — промърмори той. — Преди месец помощникът на главния палач, Андрю Ъндършафт, по някакъв начин е бил напъхан в клетката в Смитфийлд и изгорен над пламтящия отдолу огън.

— Аз бях там! — възкликнах. — Не докато е горял де, след това. Видях овъгления му труп и помогнах да бъде изваден от клетката... Но какво общо има това с тези писма?

— Може би нищо — отвърна Бенджамин. — Ъндършафт е умрял в Смитфийлд, един Господ знае как. Предишния ден е бил видян да пие в някаква кръчма близо до Кок Лейн, а после е изчезнал. Как някой е успял да отвлече як мъж като него, да го натика в някаква си клетка и да го изгори, си остава загадка. Отначало градските власти решили, че става дума за отмъщение, извършено от приятелите или роднините на някой престъпник, когото Ъндършафт е езекутирал. Преди десет дни обаче от Темза било извадено тялото на още един член на гилдията на палачите с прозвище Хелбейн. Според лекаря, който прегледал трупа, палачът още е бил жив, когато са го напъхали в чувала. По тялото му не били открити следи от насилие, но на краката му били окачени тежести. Загадката, Роджър, се състои в това, че вместо да бъдат намушкани с нож или пребити с тояга, двамата палачи са били умъртвени по начините, предвидени от закона за определен тип престъпници. Ъндършафт например е умрял като отровител, докато Хелбейн — като отцеубиец.

— Но и двамата са били невинни, така ли?

Бенджамин вдигна рамене.

— Доколкото знаем.

Аз се загледах в самотната бесилка.

— Хелбейн... — рекох. — Що за име е това?

— Градските палачи са особена порода хора — обясни Бенджамин. — Може би ще се изненадаш, Роджър, но въпреки цялата варварщина, която цари наоколо, малцина са онези, които биха желали да вършат тяхната работа. Всички в лондонския подземен свят ги ненавиждат и желаят смъртта им. Все едно, техните умения са необходими и работният им ден обикновено е доста натоварен.

(Милият ми господар, Бог да благослови, се изказа доста меко. Истината е, че по времето на Големия звяр дръвниците и бесилките никога не оставаха празни. Аз лично познавах един палач, майстор на секирата, който до такава степен се отврати от ужасните присъди, които трябваше да изпълнява, че накрая полудя и се опита да отсече собствената си глава. Клетникът умря окован във вериги в Бедлам.)

— Така или иначе — продължи Бенджамин, — градските палачи са под покровителството на самия крал...

— Подобните неща винаги се привличат — отбелязах аз.

— Имат си собствена гилдия, носят еднакви верижки около китката и се събират в една кръчма до Тауър, наречена „Бесилката“, както и в нефа на „Сейнт Питър ад Винкула“.

(Това място наистина е ужасно! Под „Сейнт Питър ад Винкула“, параклиса на Тауър, лежат обезглавените трупове на всички жертви на Хенри, издъхнали на дръвника или пък в някоя самотна тъмница.)

— И какво? — настоях аз. — Двама палачи са били убити. Както сам каза, хората с тяхната професия не са всенародни любимци...

— По някаква причина — отвърна Бенджамин — кардиналът смята, че убийствата на двамата палачи и писмата, адресирани до краля, са свързани — лодката се люшна към кея и той замълча за миг. — Нали разбираш, Роджър, в крайна сметка, никой не знае какво точно се е случило с Едуард и Ричард в Тауър. Може да са ги отровили, да са ги удушили или пък да са ги оставили да умрат от глад.

— Кардиналът — взе думата Агрипа — най-задълбочено е проучил съдбата на принцовете и дори е разговарял със сър Томас Мор, който пише труд, посветен на живота на крал Ричард Трети. Та според Мор гилдията на палачите знае какво е сполетяло двете момчета.

— Имаш предвид, че тайната се е предавала от поколение на поколение палачи, така ли? — попитах.

— Точно така — отвърна Бенджамин. — Джон Малоу, главният палач, тържествено се закле, че подобна тайна не съществува, но скъпият ми чичо не е напълно убеден. Той смята, че ако принцовете са били убити, а телата им — изхвърлени, някой от гилдията на палачите трябва да е бил замесен.

— Но това е само едно голо подозрение, нали така? — попитах.

Бенджамин въздъхна и склочи ръце.

— Ако злодеят, който изнудва краля, е измамник, единственият начин, по който устата му може да бъде запушена — поне така смята скъпият ми чичо — е истината за съдбата на принцовете да се разкрие и да се оповести пред града и кралството. Какво ли не би дал Хенри, само за да открие телата на Едуард и Ричард!

— И този измамник — добавих аз — убива палачите, за да не би някой от тях да е наследил тайната и да разкрие истината, така ли?

— Да — отвърна Бенджамин, надзъртайки през рамо към приближаващия се бряг.

— Колко човека наброява гилдията на палачите? — поинтересувах се аз.

— Трябва да са седмина — отвърна Бенджамин. — Джон Малоу, който вече е стар и скоро ще се оттегли. Наскоро починалият Андрю Ъндършафт. Хелбейн, който също беше призван от Създателя си, и още четирима помощници: Снейкрут, Хорхаунд, Тоудфлакс и Уърмуд. И преди да си ме попитал, Роджър, да, помощник-палачите никога не използват истинските си имена^[4] — той леко се усмихна. — Правят го, за да се защитят, тъй като понякога им идва до гуша и решават да си сменят професията.

Аз вдигнах поглед към извисяващите се над нас кули и кулички на Тауър.

— Ако зависеше от мен, господарю — изсумтях, — аз щях да сторя абсолютно същото.

[1] Чества се на 8 август. — Б.пр. ↑

[2] Чества се на 11 август. — Б.пр. ↑

[3] Най-старото лечебно заведение за душевноболни в света, намиращо се в Лондон. — Б.пр. ↑

[4] Псевдонимите на помощник-палачите са заети от растителния свят и на английски значат съответно: *Snakeroot* — пача трева; *Horehound* — пчелинок; *Toadflax* — луличка; *Wormwood* — пелин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Как да ви опиша Тауър? Тясно, зловещо място. Но през 1523 година крепостта тепърва предстоеше да се превърне в арена за екзекуции на Големия звяр. Е, Едмънд Стафорд, херцогът на Бъкингам, вече беше изгубил главата си на хълма отвън, но за мен Тауър все още представляваше просто един двоен щит от стени, ограден с широк ров; непристъпно място, пазено от поне дузина кули, издигнати около грамадната норманска крепост в средата. Вътре се помещаваха оръжейната, съкровищницата, монетния двор и менажерията на краля, състояща се от лъвове, маймуни, пеликани, слонове, мечки и други нещастни животни, изпратени като дарове от разни чужди владетели. Спомням си, че с доближаването до Тауър през онзи ден най-много ме тормозеше кошмарната воня, която се носеше от покрития с тиня ров и животинските трупове, които от време на време изплуваха на повърхността.

И така, аз и спътниците ми влязохме в крепостта през Лъвската порта. Мъжете, които стояха на пост, хвърлиха един поглед на заповедта, подпечатана с личния печат на краля, и тутакси застанаха мирно. За да добиете по-точна представа за обстановката, ще ви кажа, че Тауър представлява нещо като лабиринт, който сякаш те засмуква все по-навътре и по-навътре, докато не се изгубиш напълно и не се разтрепериш като лист при вида на лъкатушните улички, виещи се покрай високите тухлени стени, пазените от войници врати и здраво залостените капаци на прозорците. Накрая, като при всеки лабиринт, стигаш до центъра му — грамадна поляна, разположена около норманската крепост, на която децата на стражите весело подскачат покрай каменохвъргачките и останалите бойни съоръжения. Жените пък са опънали въжета, на които простират дрехите на семействата си, а мъжете се излежават на сянка, пият, играят на зарове, спят или клюкарстват. Изобщо на първо време пред очите ти се разкрива една едва ли не идилична картина, но това е част от уловката. Около поляната е пълно с входиове към покритите с плесен вити стълбища,

водещи до килиите в горната част на кулите или още по-лошо — до мрачните подземия, където мъчителите заедно с инструментите си чакат поредния клетник, от когото ще се опитат да изтръгнат истината.

В едно отдалечено ъгълче, близо до параклиса „Сейнт Питър ад Винкула“, има парче земя, върху което тревата отказва да расте. Някои хора твърдят, че е прокълнато, тъй като някога там се издигаше ешафод. Честно да ви кажа, вярвам им. През дългия си и смутен живот имах възможност да опозная Тауър добре. Понякога просто като посетител, друг път като гост на краля, а нерядко и като негов затворник. Случвало се е дори да ме разпъват на „Дъщерята на Ексетър“ — грамадната диба, която така майсторски ти изтръгва костите от ставите, че ако оцелееш и си признаеш, се налага палачите да те сглобят наново, за да бъдеш цял за екзекуцията. Все едно, отплеснах се. В онзи горещ августовски ден аз нямах представа какво е бъдещето на Тауър. Повярвайте ми, ако имах, моментално щях да се обърна и да хукна към най-близката порта.

Точно срещу поляната, с лице към норманската крепост, беше разположена дълга, порутена постройка на три етажа с покрив от червени плочи, корнизи, контрафорси и издадени еркерни прозорци. Хубава постройка с бели, измазани с хоросан стени в рамка от черно дърво върху основа от червени тухли. Това беше кралската казарма, където квартируваха войниците на негово величество.

Аз и спътниците ми си проправихме път през хората, струпали се на входа, и се изкачихме по широкото стълбище. Когато стигнахме най-горе, някакъв страж ни попита за имената ни, а после ни каза да изчакаме на една пейка, разположена в малка ниша. Накрая прекоси коридора и потропа по вратата в дъното му. В следващия миг издрънча звънец и стражът ни направи знак да се приближим. Когато влязохме, трима мъже тъкмо се настаняваха около дълга, излъскана до блясък маса, поставена в средата на помещението. Щом прекрачихме прага, домакините ни се изправиха. Мъжът начело на масата се представи като сър Едуард Кембъл — нервен тип със сива коса, сиви очи и сиво лице. Връхната му дреха — тъмносиня мантия, поръбена с боядисана в черно агнешка вълна — беше великолепна, но жакетът му отдолу изглеждаше мръсен; същото важеше и за яката на ризата му, подаваща се изпод мантията. Кембъл беше един от онези вечно неспокойни чиновници, чиито очи се бяха свили отизиране в разни ръкописи.

Лицето му имаше нездрав тен, а ръцете му не заставаха на едно място. Човекът вдясно от Кембъл, който се казваше Франсис Веч и ни беше представен като негов помощник, беше млад мъж с ведро лице, ниско подрязана черна коса, раздалечени сини очи и приятна усмивка. Веч беше облечен в скромна тъмножълта мантия до под коляното, а на кръста му беше запасан портупей, но мечът и камата му лежах на едно столче до вратата. Мъжът вляво от Кембъл се казваше Реджиналд Спърдж — страхлив като заек тип с конски ноздри, които непрестанно душеха въздуха, малки, неспокойни очички и език, който много ми заприлича на котешки — розов, заострен и неуморно облизващ сухите устни на притежателя си. Също като Веч и сър Едуард той беше гладко избръснат. (Кралят тепърва щеше да си пуска брада, а разбира се, всички гледаха какво прави той и бързаха да сторят същото.)

Спърдж се беше издокарал като някое конте и носеше втален жакет с бухнали на раменете ръкави, който беше пристегнал с тесен колан, украсен със скъпоценни камъни. Уплътнението, което закриваше отвора на панталоните му, изглеждаше внушително, но пък възтесните крачоли придаваха на краката му женствен вид. Веч и Спърдж промърмориха приветствията си, но Кембъл продължи да бърбори и заглуши всички останали.

— Не знаех, че ще идвате! — заяви той, размахвайки ръце като хваната в капан птица. — Доктор Агрипа, мастър Бенджамин — Кембъл ми хвърли един поглед, но почти веднага реши, че не съм важен, и отмести очи, — ако знаех, че ще идвате, щях да поръчам да ни приготвят нещо за хапване и пийване!

Най-накрая Бенджамин успя да го успокои, уверявайки го, че сме яли и пили до насита. Едва тогава Кембъл ни прикани да седнем на столовете, поставени от двете страни на масата. Самият той уморено се отпусна на мястото си, бършейки потта от лицето си с някаква мърлява кърпичка, и погледна към двамата си другари.

— Мастър Спърдж е нашият кралски надзорник — обясни той, навеждайки се напред. — Той и Веч са главните ми помощници.

Бенджамин, който седеше до мен, леко ме настъпи под масата — от кривенето на този превзет дребосък вече ме напушваше смях.

— Сър Едуард иска да каже — намеси се Франсис Веч, едва успявайки да прикрие собствената си усмивка, предизвикана от безумните жестове на управителя, — че аз, той и Реджиналд вероятно

сме единствените трима души в Тауър, които биха могли да напишат писмо от името на Едуард Пети и да го изпратят до краля.

— Защо казваш това, за Бога? — попита Бенджамин.

Веч склочи пръсти.

— Мастър Даунби — отвърна той бавно, — чувал съм за теб и знам, че не си глупак. Ще се радвам, ако и ти не ни подценяваш. Всички в тази стая знаят за писмото, написано, запечатано и изпратено от Тауър до краля. Още повече че първото такова писмо пристигна тук — Веч се почеса по върха на заострения си нос. — Сър Едуард Кембъл разви свитъка пред мен. Наложих се да го свестявам с амонячна сол. После изпратих да повикат Реджиналд и организирах изпращането на писмото в Уиндзор — той наклони главата си на една страна. — Нали затова си дошъл, мастър Даунби? Заради писмото?

Бенджамин се усмихна.

— Май вече няма смисъл да се преструваме, а? — заяви Спърдж с писклив глас.

— Извинете!

Това бях аз, старият Шалот. Винаги тактичен, винаги предан слуга. Разбира се, Бенджамин ми позволяваше да се намесвам в разпитите, които водеше, но Кембъл не знаеше това. Управителят на крепостта ме погледна, а после подсмръкна, сякаш бях нещо, което е изпъзляло от носа му. Накрая заговори в ухото на Спърдж, питайки го кой съм, като умишлено не сниши глас, за да ме обиди.

Бенджамин потропа с пръстените си по масата.

— Мастър Шалот е мой довереник — рече той тихо, — добре познат на краля и на кардинала.

(Господарят ми, Бог да го благослови, никога не лъжеше. Просто в случая пропусна да допълни с какво съм познат на краля и на кардинала!)

Все едно, щом чу това, Кембъл тутакси промени поведението си.

— Задай въпроса си, мастър Шалот — рече той, облягайки се в стола си и взирайки се в тавана, сякаш тайно желаше един от двамата ни да е някъде далеч.

— Твърди се, че писмото е било написано и запечатано в Тауър, но как можем да бъдем сигурни в това?

Веч се наведе напред.

— Този въпрос не подлежи на съмнение, мастър Шалот. Управителят намери писмото на писалището си сутринта на двайсет и девети юли. Чул си, че в Лондон върлува потната треска, нали?

— Не само, че чух, ами дори я преболедувах.

— В такъв случай си истински късметлия — отвърна любезно Веч. — Все едно, от средата на юли до двайсети август, или допреди два дни, крепостта беше запечатана. Всички порти бяха затворени и заключени с катинар, подвижният мост беше вдигнат, а решетката — спусната. Никой не можеше нито да влезе, нито да излезе. Това беше единственият начин да се опазим от заразата. Сър Едуард реагира като при обсада — той вдигна рамене, — пък и положението си беше точно такова — всички бяхме заложници на самата смърт.

Кембъл посочи към някакво писалище в далечния край на стаята.

— Тъкмо се връщах от службата в параклиса „Сейнт Джон“ — обясни той. — Винаги оставям стаята си отключена. Та когато се върнах, заварих писмото да лежи на онази маса там.

— Но след като видя, че е адресирано до краля, защо го отвори? — попитах аз.

— Ако погледнеш обратната страна на писмото — сопна се Кембъл, — ще забележиш, че там е написано: *de pars du Roi*. Това ще рече: „от краля“. Реших, че писмото е от господаря ни, така че го отворих. Отначало си помислих, че става дума за някаква шега, но когато го прочетох цялото и разгледах печатите... — той вдигна рамене. — Е, можеш да си представиш ужаса ми! Слава Богу, че Веч и Спърдж бяха тук, за да ми се притекат на помощ!

— Това беше единственият случай, в който отворихме портата — намеси се Веч. — Изпратихме в Уиндзор най-бързия си ездач. На връщане дори не го пуснахме обратно вътре, ами го накарахме да изчака в болницата „Сейнт Катрин“, докато не решим да вдигнем карантината.

— Е, мастър Шалот — обади се Кембъл, — вероятно и сам виждаш, че никой не би могъл да внесе писмото в Тауър. Да не говорим, че само един образован човек би бил в състояние да купи този пергамент и да напише такова изискано писмо.

— И никой от вас няма представа кой би могъл да е авторът, така ли?

— Както вече казах — отвърна Веч, — най-образованите люде тук сме аз, сър Едуард и Реджиналд. Естествено, разполагаме и с цял гарнизон професионални войници, сред които би могло да има бивши свещеници и чиновници. Все едно — вдигна рамене той, — всички те бяха заключени в Тауър заедно с нас, така че е напълно възможно някой от тях да е написал писмото и да го е оставил в стаята на сър Едуард, чиято врата винаги е отворена — Веч се ухили. — В крайна сметка какъв смисъл има да поставяш стражи по коридорите и на вратите, когато си защитен от крепостен ров, две назъбени стени и дузина кули, всичките гъмжащи от стрелци и тежковъоръжени войници.

— Кой друг е в крепостта? — попита Бенджамин.

— Ами в монетния двор няма никого. Чиновниците и ковчежниците последваха краля в Уиндзор — обясни Кембъл. — Преди имахме и началник на склада — Филип Алардайс, но той вече не е сред нас. Единствената жертва на потната треска от Тауър. Една вечер клетникът се върна от някакъв запой в Пти Уелс^[1], след което се разболя и умря. После тялото му беше натоварено на една каруца и откарано при варните ями — управителят на крепостта поклати глава. — Това обаче беше в началото на юли.

— След като Алардайс умря — продължи Кембъл, — изпратих на краля писмо, в което споделих с него намерението си да запечатам крепостта. Той се съгласи, така че портите бяха заключени.

— Да не забравяме и за гилдията на палачите! — заяви Спърдж, развълнувано потрепвайки по масата.

— А, да... — Кембъл обърса уста с опакото на ръката си, след което примлясна с устни и направи знак на Веч да ни налее малко вино. — Гилдията на палачите.

— Те в Тауър ли квартируват? — поинтересува се Бенджамин.

— Палачите имат и задължението да изтезават затворниците — обясни Кембъл — и им се плаща като на хора от гарнизона. Гилдията се оглавява от Джон Малоу и с него работят петима помощници — Снейкрут, Хорхаунд, Тоудфлак, Уърмуд, а доскоро и Хелбейн — той вдигна рамене. — Всички те бяха ергени или вдовци, така че можеха да останат.

— Ами Андрю Ъндършафт? — попитах аз. — Той беше намерен обгорял в една клетка на пазарния площад в Смитфийлд.

— Неговият случай беше друг — отвърна Веч. — Ъндършафт беше женен човек и притежаваше къща на Улицата на кръстовите братя, близо до ъгъла с Еврейската улица. Не знаехме за смъртта му, докато не отворихме портите на Тауър.

— Ами Хелбейн? — попита Бенджамин. — Той как беше убит?

— Откакто отворихме крепостта — обясни Кембъл, — всеки може да влиза и да излиза, когато си поиска, стига да няма никакви задължения.

— Така, така — Агрипа, който досега беше седял изгърбен и с шапка, нахлупена над очите, изведнъж се изпъна, свали си шапката и я остави на някакво столче от едната си страна. — Хайде да сложим нещата в ред, сър Едуард. Кажете ми, кога умря началникът на склада Алардайс?

— Клетникът се разболя на осми — отвърна Кембъл, — а умря на десети, след което тялото му беше изнесено от крепостта. Късно следобед двама от стражите го занесоха до каруцата, която чакаше близо до Лъвската порта.

Добрият доктор кимна.

— И на тринайсети юли ти запечата крепостта, така ли?

— Точно така.

— След което измина цял месец без произшествия?

— Не съвсем — отвърна Кембъл. — Сега вече знаем, че на шестнайсети юли трупът на Ъндършафт е бил намерен на пазарния площад в Смитфийлд.

— Да, да — Агрипа вдигна трети пръст, — а на двайсет и девети юли е било написано, запечатано и доставено първото писмо до краля.

Добрият доктор изчака Кембъл и двамата му другари да кимнат и продължи:

— И в него пишеше, че на празника на свети Доминик на входа на катедралата „Сейнт Пол“ трябва да бъдат доставени хиляда златни лири, така ли е?

— Така пишеше — изписка Спърдж.

Агрипа притвори очи.

— Щом златото е трябвало да бъде доставено на тази дата, злодеят вероятно е имал намерение да си го прибере, нали така?

Още едно всеобщо кимване.

— Къде бяхте всички вие на празника на свети Доминик на осми август? — попита Агрипа тихо.

— В Тауър — побърза да отговори сър Едуард Кембъл. — Добри ми докторе, не забравяй, че портите на крепостта бяха отворени чак на двацети август. Същия ден един вестоносец от града ни съобщи, че заразата вече утихва.

— Тоест не сте били в града? — попита Бенджамин. — Нито в деня, в който златото е трябвало да бъде доставено, нито на празника на света Клара на единайсети август, когато мнимият Едуард Пети е издал две прокламации, едната от които е била закована на кръста пред Уестминстърското абатство, а другата — на вратата на „Сейнт Мери льо Боу“ в Чийпсайд?

— Не, не сме и това важи за целия гарнизон — обясни Веч. — Никой не е излизал от Тауър допреди два дни. Бог да благослови краля, а що се отнася до писмото до него, ние сме невинни.

Аз хвърлих един поглед към Бенджамин — господарят ми изглеждаше угрижен и аз си дадох сметка, че сме навлезли в истинска плетеница от загадки.

— Писмото до краля може да е било написано и доставено от вътрешен човек — заяви той. — Всъщност всички следи сочат именно натам. Същевременно златото е трябвало да бъде доставено и прокламациите са били отнесени до двете църкви, когато всички са били затворени в Тауър — Бенджамин поклати глава, а после отново се обърна към Кембъл. — Възможно е това злодеяние да е дело на двама души — един в крепостта и един отвън.

— Но как биха могли да се свързват един с друг? — попита Веч.

— В крепостта не може да няма някой неохраняван таен коридор или пък странична портичка — намесих се аз.

— Всички входове бяха затворени — отвърна Спърдж. — Бидейки кралски надзорник, лично се уверих в това. Управителят заключи и запечата всяка порта и нито един от тези печати не беше повреден. Освен това — добави той — ти намекваш, че смъртта на Ъндършафт е свързана с тази мистерия. Но защо? И кой би могъл да убие такъв як мъж като Андрю? Той със сигурност не би се предал без борба...

Бенджамин се заигра с кожената обшивка на мантията си.

— А може би злодеят изобщо не е в крепостта — отбеляза той, а после потропа по масата. — Знаете, че има и второ писмо, нали? Оставено на престола в Уестминстърското абатство?

— Изпратено от Тауър? — изписка Спърдж.

— Да!

— Има и друг проблем — изтъкна Кембъл, прокара ръка през оредяващата си коса и придоби самодоволно изражение. — Мастър Даунби, подобно на твоята, моята кариера също зависи от благосклонността на краля, независимо дали съм управител на Тауър, или пък на кралския дворец в Уудсток. Всъщност на Архангеловден ще ме освободят от сегашния ми пост, за да се присъединя към една мисия до императора в Брюж — тлъстият малък глупак се наду като някой пуяк.

— Какво искаш да кажеш? — попита строго Бенджамин.

— Печатите! — заяви сър Едуард. — Качеството на велена е първокласно, а восъкът е най-чистият, който може да бъде купен. Тоест тук със сигурност не става дума за фалшификация. Печатите действително принадлежат на крал Едуард Пети, но както знаеш, те е трябвало да бъдат унищожени преди четирийсет години. Дори да допуснем, че някак си са оцелели, досега трябваше доста да са се очукали.

— Не знам как да ти отговоря, сър Едуард — отвърна Бенджамин, — но щом този въпрос толкова те занимава, предполагам, че имаш някакви теории, които да хвърлят светлина върху него...

Кембъл поклати глава.

— Не знам — промърмори той. — Да ми прости Бог, мастър Даунби, но наистина не знам. Преди четирийсет години две малки момчета са били затворени тук. За няколко седмици Едуард Пети е бил законен крал, но после той и по-малкият му брат изчезнали. Сега Едуард се завръща, сякаш е бил на излет край реката, само за да открие, че онова, което би трябвало да му принадлежи... — за миг Кембъл замълча, за да намери най-точните думи — му е било отнето.

— Сър Едуард? — намесих се аз. — От колко време си управител на Тауър?

— Минаха две години, откакто напуснах Уудсток в Оксфордшър.

— И през цялото това време не се е случвало нищо необичайно, така ли? Имам предвид, свързано с отдавна мъртвите принцове.

— Не.

— А какви слухове се носят за тях из Тауър? — усмихнах се аз кисело. — Всяка сграда, била тя дворец, крепост или църква, има своята история и за нея се разказват какви ли не легенди. Бащите ги предават на синовете си...

— Няма нищо такова — обади се Веч. — Мастър Шалот, предупреждавам те, че стъпваш по много тънък лед — двамата принцове са били затворени тук в края на 1483 година. За последно са били видени да се упражняват с лъковете си на поляната в двора. Това трябва да е било през пролетта на 1484 година. След това по въпроса настава пълно мълчание. В Тауър не се носят никакви слухове; сякаш двете момчета никога не са съществували.

— Но ако принцовете действително са изчезнали — настоях аз, — трябва да има някакви теории за съдбата им...

— Мастър Шалот, теориите са колкото космите на главата ти — Веч започна да изброява на пръсти. — Някои казват, че чичо им Ричард ги е убил. Други твърдят, че е изпратил копоите си да ги удушат в леглата им. Трета теория твърди, че са починали от някаква болест, подобна на потната треска, която доскоро върлуваше в Лондон. Според четвърта единият от принцовете е умрял, но другият е избягал. Може би си спомняш, мастър Шалот, че по времето на бащата на настоящия крал дори се появиха двама самозванци и всеки от тях настояваше, че е един от изгубените принцове. Освен това...

— Освен това какво? — попита хладно Агрипа.

Веч се изправи, изстъргвайки пода с краката на стола си, приближи се до вратата и я затвори. После завъртя ключа в ключалката и се върна на мястото си.

— Доктор Агрипа — прошепна той, — не си играй игрички с нас. Мълвата твърди, че принцовете са били мъртви, преди Ричард да бъде убит при Бозуърт. Въпреки това има хора, според които е възможно двете момчета да са били още живи, когато Хенри Тюдор се е върнал от победната си битка — Веч разпери ръце.

— Позволи ми да довърша вместо теб, мастър Веч — намеси се Агрипа. — Има и разни мерзавци, които твърдят, че принцовете са били живи и че всъщност Хенри Тюдор ги е убил — добрият доктор се заигра с пръстена си, при което скъпоценният камък, с който беше украсен, улови светлината и проблесна. (Веднъж един от хората на

Агрипа ми каза, че в пръстена бил заключен демон, който само чакал заповедите на господаря си.) — И сплетниците не спират до тук — продължи добрият доктор. — Чудят се защо при положение че се е оженил за сестрата на принцовете, Елизабет, крал Хенри Седми, светла му памет, не е потърсил шуреите си.

Веч направи гримаса.

— Не мога да отговоря на този въпрос. Може би негово величество кралят или пък негово превъзходителство кардинал Уолси ще могат да ти помогнат.

— Хайде да се върнем на прокламациите — рекох аз. — Мастър Спърдж, разполагаш ли с карти на Тауър?

— Да, разполагам.

— И? Те разкриха ли ти нещо?

— Като например какво?

— Тайни входове, коридори?

— Не, но под крепостта има канали — отвърна Спърдж. — Подземни тунели, построени от римляните, които минават под кралската менажерия.

— Ще имам нужда от тези карти — заяви Бенджамин, изправяйки се на крака. — Сега обаче трябва да тръгваме.

И така, ние благодарихме на домакините си, след което излязохме от стаята, прекосихме коридора, слязохме по стълбите и се озовахме обратно на огряната от слънце морава.

— Е, Роджър, схващаш ли какво става? — попита ме Агрипа полузаядливо.

— Защо кралят просто не нареди да разпънат тези тримата на дибата, пък тогава да им задава въпроси? — поинтересувах се на свой ред аз.

Добрият доктор тихо се засмя, полюлявайки се напред-назад на токовете си.

— Много умно, Роджър — той ме сграбчи за ръката и ме придърпа по-близо до себе си. — Разбира се, ти познаваш господаря ни добре и знаеш, че той не би се поколебал да изпрати на ешафода цял Лондон. В случая обаче на Хенри му трябва доказателство — Агрипа посочи с палеца си. — Тези мъже имат семейства, а покрай тази история няма как да не се вдигне шум. Разбира се, кралят би могъл да убие не само тези трима служители, ами и целия гарнизон, но

след това писмата могат да продължат да пристигат, а и деспотичните действия на Хенри вероятно ще предизвикат любопитството на хората. В крайна сметка, когато прокламациите бяха отворени, тези тримата са си стояли най-невинно тук в Тауър — най-сигурната крепост в кралството!

Бенджамин, който се беше отдалечил, за да хвърли един поглед на грамадните гарвани, се върна при нас.

— А сега накъде, добри ми докторе? — попита той.

Агрипа погледна към слънцето.

— В Уиндзор ни очакват привечер. Ще отидем до там с лодка. С други думи, имаме време да утолим жаждата си и да се смесим с гилдията на палачите в кръчмата „Бесилката“.

След зловещите разкази, които бях чул, една чаша с ейл щеше да ми дойде толкова добре, че бях готов да я изпия и в най-ужасната компания на света. И така, аз и двамата ми спътници тръгнахме да излизаме от Тауър и докато вървахме през моравата и по тесните, лъкатушни улички към Лъвската порта, крепостта ми се стори някак по-мрачна от преди. Точно преди да завием зад един ъгъл, аз спрях и още веднъж се възрях в грамадната норманска крепост. Някои хора твърдят, че е била построена от Уилям Завоевателя, а други — от великия Цезар, който карал работниците си да смесват хоросана с човешка кръв. Така или иначе, крепостта беше станала свидетелка на събития, които и досега бяха обвити в тайна. Преди четирийсет години на поляната отпред две малки момчета — едното от които кралят на Англия, а другото — по-малкият му брат — се бяха упражнявали в стрелба с лък, но после бяха изчезнали. Или пък не бяха? Въображението ми тутакси заработи. Възможно ли беше някой от принцовете все още да се крие в някоя част на Тауър?

— Роджър? — изтръгна ме от унеса ми Бенджамин.

Аз се наках да продължа напред, но в следващия момент до слуха ми достигна най-смразяващият вой, който бях чувал някога. Звукът така ме стресна, че космите по врата ми настръхнаха.

— Какво, за Бога, беше това? — възкликнах.

— Вълците на Хенри — обясни Агрипа. — Подарък от владетеля на Московия.

По онова време аз не знаех кой знае какво за Московия и ледената ѝ пустош, но вълците ме ужасяваха още от дните ми в Париж,

където се бях оказал точно по времето на големия глад. Градът беше откъснат от света заради снега и от горите прииждаха вълци. Спомням си как една нощ — аз, естествено, хленчех и се молах за милост — ме преследваха из мръсните улички на Монмартр. Та воят, който чух онзи ден в Тауър, изведнъж пробуди тези кошмарни спомени, така че без да се помайвам повече, аз се втурнах напред. Не можете да си представите облекчението, което изпитах, когато прекосихме крепостния ров и се озовахме обратно на Пти Уелс.

Междувременно Бенджамин и Агрипа явно си бяха променили намеренията, така че вместо да тръгнем покрай крепостната стена към кръчмата, ние се запътихме по една уличка към града.

— Първо ще се срещнем с вдовицата на Андрю Ъндършафт — обясни ми Бенджамин. — Може би тя ще се сети за нещо, което управителят на крепостта не знае.

Аз си припомних овъгления труп, който бях извлякъл от клетката в Смитфийлд, и сграбчих господаря си за ръката. Той спря и кротко се взря в мен.

— Какво има, Роджър?

— Господарю, не ми казвай, че си повярвал на приказките на тези глупаци — рекох аз, посочвайки към Тауър.

— Те са верни служители на краля, Роджър.

— Да, да, сигурен съм, че е така. И все пак, как е възможно принцът да е оцелял цели четирийсет години? А ако пък не е, откъде са се взели тези печати?

Бенджамин вдигна рамене, а после притисна палец към устните си.

— Който и да изнудва краля, той знае какво се върти в главата му, а също и какви кошмари се спотайват в крепостта. Хенри е отказал да плати първата сума. Честно казано, съмнявам се, че ще плати и втората.

След тези думи господарят ми продължи напред и двамата с Агрипа го последвахме, едва смогвайки да се мерим с широките му крачки. От време на време Бенджамин спираше, за да попита за посоката. Най-накрая едно просяче ни преведе покрай някаква тясна, зловонна канавка и тримата изведнъж се озовахме на една изненадващо приятна поляна, отвъд която се издигаше къщата на Ъндършафт.

— Този тип явно е избесил доста хора — предположих аз, посочвайки към прясно боядисаните стени и остъклените прозорци.

Бенджамин спря и се вгледа в майсторите, които се бяха качили на покрива, за да подменят някаква повредена плоча.

— Добре ли печелеше Ъндършафт? — обърна се господарят ми към Агрипа.

— О, да, получаваше една значителна сума всяка седмица, а на Архангеловден, на Рождението на свети Йоан Кръстител, на Коледа и на Великден имаше право да си взема пресни провизии, топливо и нови дрехи от кралските запаси.

— Явно е умрял като богат човек — отбелязах аз, докато минавахме през портата и по настланата с камъни алея, от двете страни на която се бе ширнала чудна цветна градина.

После Бенджамин потропа по вратата и на прага скоро се появи някаква слугиня с бяла шапчица и сива престилка. Господарят ми ѝ обясни кои сме и девойката ни се поклони, сякаш посрещаше великия татарски хан. След това ни преведе през някакъв приятно ухаещ коридор с прясно боядисани стени и ни покани в един уютен салон, от който се разкриваше гледка към градината отпред. Бенджамин и аз се настанихме на пейката в прозоречната ниша, Агрипа седна на един стол до нас, а слугинята побърза да повика господарката си.

Аз се заслушах в звуците, долитащи до салона, и установих, че в градината плаче дете, а на горния етаж си играят две момчета. После се чуха стъпки и дрезгавият шепот на слугинята отвън. Накрая вратата се отвори и мистрес Ъндършафт влезе в стаята. Аз моментално се изправих, сваляйки шапката от главата си — вдовицата беше най-хубавата жена, която бях виждал някога. Лицето ѝ беше тясно и с фини черти, кожата ѝ — по-бяла и от слонова кост, а изпод траурния ѝ воал се подаваше коса с цвят на житен клас. Роклята от черна коприна само подчертаваше ангелската ѝ красота. Вдовицата се движеше изключително грациозно, а блестящите ѝ очи примигваха срещу слънчевата светлина, проникваща през прозореца. Тя хвърли по един поглед на Бенджамин и на мен, но вниманието ѝ беше привлечено най-вече от Агрипа — добрият доктор сигурно ѝ беше заприличал на някакъв чудовищен паяк в човешки дрехи, незнайно как пропълзъл в къщата ѝ.

— Познавам ли ви, господа?

Бенджамин ѝ каза кои сме. Жената протегна ръка, но не дотам, че господарят ми да може да я хване. После се усмихна, притискайки пръсти към устата си, развърза малката торбичка, която висеше от колана около тънкото ѝ кръстче, извади оттам очила и ги постави на върха на прекрасното си носле.

— Простете, господа — рече тя с нежния си, но дълбок глас. — Зрението ми изневерява, но суетата не ми позволява да нося очилата си винаги, когато имам нужда от тях.

Бенджамин ниско се поклони.

— Причината за посещението ни, мадам, е, че искаме да ти зададем някои въпроси за покойния ти съпруг.

Жената затвори очи и склочи ръце като за молитва.

— Тежко е, сър — прошепна тя. — Толкова е тежко.

После вдовицата отвори очи — две прекрасни езера, изпълнени със светлина — и старият Шалот забеляза почти недоловимата промяна, която за миг бе настъпила у нея. Дори не знам какво точно беше — може би някакъв по-особен поглед или просто трепване на очите, а може би леко нацупване на устните. Така или иначе, в онзи момент аз разбрах, че не всичко е такова, каквото изглежда. В следващия миг Агрипа стана от стола си и помогна на мистрес Ъндършафт да се настани в него, тихо мълвейки съболезнованията си. Жената погледна Бенджамин над очилата си, а после бързо отмести очи към мен и аз отново зърнах дяволитата искрица в тях. Не забравяйте старата максима на Шалот: един измамник лесно може да праметне някой мъдрец, но е безсилен пред друг измамник.

— Мога ли да ви предложа нещо за хапване или пийване, господа?

Изправен пред такава красота, аз вероятно щях да се съглася, но Бенджамин благодари и отказа.

— Дойдохме да си поговорим за съпруга ти, мадам. Не искаме да ти причиняваме повече неудобства.

Мистрес Ъндършафт сведе глава и тихо заплака. За известно време в салона се възцари тишина.

— Съжалявам, мадам — обади се най-накрая Бенджамин, — но сме тук по заповед на краля. Нали разбираш, смъртта на съпруга ти може да не е свързана с отмъщение, ами с нещо много по-зловещо.

Жената вдигна глава малко по-бързо, отколкото можеше да се очаква.

— Какво имаш предвид, сър? — заекна тя.

— Прости грубостта ми, мадам, но смятаме, че съпругът ти е бил напъхан в онази клетка в Смитфийлд и изгорен в нея не за отмъщение, ами във връзка с някакви кроежи срещу Короната...

[1] *Petit Wales* (фр.) — Малкият Уелс, улица и район близо до Тауър. — Б.р. ↑

ГЛАВА ПЕТА

— Кажи ми, мадам — продължи Бенджамин, след като мистрес Ъндършафт се посъвзе, — забеляза ли някаква промяна в поведението на съпруга си преди смъртта му? Да ти е споменавал нещо странно? Да се е тревожел повече от обичайното?

— Андрю беше добър човек — отвърна вдовицата през сълзи. — Работата му, разбира се, беше ужасна, но той винаги казваше, че онези, които се налагало да беси или да обезглавява, напълно заслужавали наказанието си. Всяка неделя, когато отиваше на службата в „Сейнт Питър ад Винкула“ в Тауър, се молеше за душите на изстрадалите.

— Сигурно е така, мадам — отвърна Бенджамин, — но кажи ми, той...

— Съпругът ми рядко говореше с мен за делата си, мастър Даунби — прекъсна го тя, при което в гласа ѝ се прокрадна сурова нотка. — За разлика от останалите членове на гилдията на палачите той не се хвалеше колко много хора е убил или как е измъчил някого, поставяйки възела на въжето на грешното място. Освен това винаги връзваше торба с барут около вратовете на онези, които се налагаше да изгори, за да ускори края им.

(Тръпки ме побиваха от равния тон, с който тази красива жена говореше за кошмарната работа на покойния си съпруг.)

— Значи не знаеш нищо, така ли?

— Абсолютно нищо.

— А какво можеш да ми кажеш за деня, в който съпругът ти загина?

— През по-голямата част от деня двамата бяхме заедно — отвърна мистрес Ъндършафт. — По това време Тауър беше под карантина, градската управа беше разпусната, а съдилищата не заседаваха, така че Андрю се беше посветил на занимания в градината и на игри с децата — тя посочи към стола, на който седеше Агрипа. — От време на време дори измайсторяваше по нещо. Разбирате ли,

съпругът ми беше учил за дърводелец, така че винаги когато имаше възможност, гледаше да практикува стария си занаят.

— Да се върнем към деня на смъртта му — настоя Бенджамин.

(По принцип господарят ми беше изключително любезен с дамите, но в случая мрачното му лице и строгият му глас издаваха дълбоките му подозрения към мистрес Ъндършафт.)

— През по-голямата част от деня съпругът ми си беше вкъщи — продължи вдовицата, — но по едно време стана неспокоен. Децата крещяха...

— Колко деца имаш, мадам? — прекъснах я аз.

— Четири — усмихна ми се скръбно тя. — Но не съм ги раждала аз. Мастър...?

— Роджър Шалот, мадам.

Вдовицата се наведе към мен и аз забелязах учестеното ѝ дишане — гърдите ѝ бързо се надигаха и спускаха.

— Андрю се беше женил и преди — обясни тя, — но преди пет години първата му съпруга умряла. Аз му се врекох три години покъсно. Все едно — продължи мистрес Ъндършафт, хвърляйки един бърз поглед към губещия търпение Бенджамин, — в един момент Андрю излезе, като преди това ми каза, че отива да пийне в „Бесилката“ — тя подръпна ръкава на роклята си. — И това беше всичко. На следващия ден тук дойде някакъв съдебен пристав, който ми съобщи какво се е случило.

— Мадам — продължих аз, надявайки възможно най-съчувствената си физиономия, — трябва да ти кажа, че имах нещастieto да се озова в Смитфийлд точно когато вадеха тялото на съпруга ти от клетката. Разбира се, не бих искал да те разстройвам допълнително, но знай, че гледката беше ужасна.

Последва още една съзливa усмивка, изпълнена с разбиране.

— Та при това положение как разбра, че обгореният мъж е тъкмо съпругът ти? — добавих.

Вдовицата впери в мен напълно сухите си очи и отвори уста да ми отвърне, но после се отказа.

— Съпругът ти имаше ли някакъв отличителен белег, който ти помогна да го разпознаеш? — намеси се Бенджамин.

— Милостиви Боже! — сопна се тя. — Разбира се, че не! Разпознах го по недогорелите ботуши и по металната верижка, която

винаги носеше около китката си. Естествено, не мога да се закълна, че тялото е било на съпруга ми, но ако не е било, нека аз те попитам, сър: къде е Андрю Ъндършафт?

— Съпругът ти беше богат човек, нали така, мадам? — продължи с въпросите Бенджамин.

— Беше благоразумен, сър. Остави ми тази къща, всичките си притежания, както и малко сребро, което беше дал на съхранение при златаря Търгуд в Чийпсайд — гласът на мистрес Ъндършафт трепна.

— Мадам — обадих се аз, — на идване видяхме, че оправят покрива, и освен това цялата къща е прясно пребоядисана. Всичко това от наследството на съпруга ти ли дойде?

Вдовицата се накани да възрази, но в този момент в разговора се намеси Агрипа.

— Не забравяй, че сме тук по заповед на краля, мадам — заяви той сухо.

— Както казах, Андрю беше благоразумен — побърза да отговори мистрес Ъндършафт — и имаше спестени пари. Тъй или иначе, две седмици след смъртта на съпруга ми златарят Търгуд ме посети и ми каза, че някакъв дарител, който пожелал да остане анонимен, му дал известно количество злато и сребро и го накарал да се увери, че не ми липсва нищо.

— И кой може да е бил този мил човек? — попитах аз язвително.

Вдовицата ми хвърли един убийствен поглед.

— Не знам, сър, пък и честно казано, не ме интересува. Съпругът ми беше убит. Възможно е някой да се измъчва от угризения на съвестта и това да е неговият начин да се успокои. Аз пък съм жена, принудена да се грижи сама за четири малки деца, така че дори самият сатана да излезе от ада и да ми предложи пари, пак бих ги взела! Ако желаете, разпитайте мастър Търгуд. Колкото до мен — аз не знам нищо повече.

— Кажи ми, мадам — намеси се Бенджамин, — преди Тауър да бъде затворен, съпругът ти споменавал ли е в крепостта да се е случвало нещо странно?

— Какво например?

Господарят ми вдигна рамене.

— Няма значение, мадам, каквото се сетиш.

— Както вече казах, съпругът ми не обичаше да говори за работата си — отвърна мистрес Ъндършафт. — Въпреки това аз знаех, че не може да понася Тауър и особено сър Едуард Кембъл. Смяташе го за жесток човек, който обича да демонстрира властта си. Колкото до крепостта — намираше я за изключително неприятно място и за разлика от останалите членове на гилдията прекарваше там възможно най-малко време.

— Двамата с Филип Алардайс — покойния началник на склада — познаваха ли се? — попитах аз.

— Да. Андрю дори беше в Тауър сутринта, в която онзи се разболял — отвърна вдовицата. — Алардайс се отбил в „Бесилката“, за да закуси, и се оплакал от болки в главата и в тялото. По-късно съпругът ми отишъл да го види и му занесъл малка манерка с вино, но онзи вече не бил на себе си. Андрю веднага разпознал симптомите и така и не стъпи повече в Тауър. После Алардайс умря и крепостта беше запечатана.

— Съпругът ти споменавал ли ти е нещо за принцовете? — продължих с въпросите аз.

Обърканият поглед на жената и поклащането на главата ѝ ми подсказаха, че познанията ѝ по история не са особено обширни.

— А познавахте ли се с другия убит палач? — намеси се Бенджамин. — С онзи, Хелбейн.

— Чух слуховете — отвърна мистрес Ъндършафт. — Джон Малоу, главният палач, понякога идва да ме види и да донесе сладкиши на децата. Все едно, за него мога да кажа, че е почтен човек като съпруга ми, но останалите с техните противни имена и потайно минало...

— Потайно минало ли? — изненадах се аз.

— О, да. Онзи Тоудфлакс например някога е бил свещеник в Ковънтри, но после се е отрекъл от Бога и се захванал с магьосничество. Уърмуд пък е учил в Кеймбридж, но след като извършил някакво ужасно престъпление, му се наложило да избяга от там.

— И тези мъже просто са разказали историите си на съпруга ти, така ли? — попитах недоверчиво аз.

— Андрю и хората, с които работеше, обичаха ейла, а както знаете, всяка гилдия понякога си устройва празненства. За последен

път палачите се събираха по случай рождения ден на краля на шести юни. Следвайки някакъв древен обичай, сър Едуард Кембъл им беше позволил да използват кралските покои, така че мъжете си завели дами...

— Ти не беше ли там? — попитах аз невинно.

— Разбира се, че не! — сопна се вдовицата. — Съпругът ми ми разказа всичко... когато се прибра — добави тя сухо.

— Значи казваш, че съпругът ти е бил и дърводелец, така ли? — продължих с въпросите аз. — А грамотен ли беше? Умееше ли да пише и да смята?

— Разбира се, сър! — мистрес Ъндършафт се изправи и се приближи до сандъка под разпятието. После го отвори, извади оттам някаква счетоводна книга и се върна при нас. — Понякога Андрю продаваше произведенията си на пазара и всичко записваше тук.

Аз отворих книгата и я показах на Бенджамин. Той се вгледа в красивия калиграфски почерк и се усмихна.

— Мадам — господарят ми се изправи и върна счетоводната книга на домакинята ни, — благодаря ти за отделеното време и за това, че отговори на въпросите ни честно. Искаш ли да добавиш нещо?

— Не.

Вдовицата ми хвърли една усмивка и аз се зачудих дали ще е уместно някой път да я посетя сам.

— Разбира се — продължи господарят ми, — ще трябва да разпитаме мастър Търгуд за загадъчния дарител, така че ще те помоля да напишеш няколко думи на златаря.

Мистрес Ъндършафт кимна и излезе от стаята. Щом вратата се затвори зад гърба ѝ, аз се опитах да въвлека Бенджамин в разговор, но той поклати глава. И така, тримата зачакахме мълчаливо, докато накрая вдовицата не се върна и не връчи на господаря ми един веленов свитък, грижливо привързан с парче копринена панделка. След това аз, Бенджамин и Агрипа се сбогувахме с домакинята си и си тръгнахме, прекосявайки поляната и запътвайки се обратно към уличката, водеща до Тауър.

На средата на пътя господарят ми спря и разви свитъка. Почеркът на вдовицата не беше така изящен като на покойния ѝ съпруг, но въпреки това мистрес Ъндършафт се справяше доста добре за човек, който вероятно не е бил обучен както трябва. Буквите бяха

дръзко оформени, а посланието гласеше, че златарят трябва да отговори на всички въпроси, които приносителят на писмото му зададе относно загадъчното й наследство.

— Какво мислите за вдовицата? — попита Бенджамин.

— Голяма хитруша — отвърна Агрипа.

— Добра актриса — добавих аз, а после присвих очи и се взрях по-нататък по уличката. — Не искам да бъда жесток, но от една страна, тя скърби за съпруга си, а от друга, сякаш крие нещо. Възможно ли е мастър Ъндършафт да не е мъртъв? Да е убил някого, когото да представи за себе си, а всъщност да продължава да изпраща сребро на жена си, докато се крие в града и изнудва краля?

Бенджамин кимна.

— Вярно е, нямаме доказателство, че палачът наистина е бил убит. Ъндършафт е бил образован мъж със сръчни ръце, така че изкуството на фалшификацията може и да не е било кой знае какво предизвикателство за него. Съпругата му пък като нищо може да му е съучастничка — господарят ми потупа парчето пергамент. — Дори да е така обаче, от това следват повече въпроси, отколкото отговори. Например как Ъндършафт е доставил писмото, при положение че Тауър е бил запечатан?

— Може да е имал съучастник вътре — предположих аз.

— Да, може — съгласи се Бенджамин, — но как са общували помежду си?

— Тепърва ни предстои да разгледаме картите на Спърдж — отвърнах аз. — Ъндършафт може още да е жив и да е главният виновник за всичко. Може да е написал писмото, преди да си тръгне от Тауър, и да го е дал на съучастника си, за да може онзи да го достави след запечатването на крепостта. После може да е инсценирал смъртта си и накрая — да е уредил прокламациите да бъдат заковани на вратата на „Сейнт Мери льо Боу“ и на кръста пред Уестминстърското абатство.

— Съгласен съм — заяви Агрипа. — Другият палач пък, онзи Хелбейн, може да е бил убит, понеже е знаел нещо. Колкото до мистрес Ъндършафт — тя не е такава, каквато изглежда, това е очевидно; скръбта й не е толкова дълбока, колкото би трябвало. Освен това никой не може да гарантира, че онзи труп действително е бил на нейния съпруг. Другото, което научихме, е, че мастър Ъндършафт никак не е харесвал сър Едуард Кембъл. Предполагамата смърт на

палача пък е възможно най-доброто прикритие, ако изпращаш писма на краля, за да го изнудваш, и ги оставяш в Уестминстър или другаде. Кой обаче е съучастникът на Ъндършафт и как се свързват един с друг, си остава загадка. Колкото до печатите, Роджър, трябва да те уверя, че те съвсем не са фалшификати. И двата са принадлежали на Едуард Пети. Та ако теорията ти е вярна, въпросът е как палачът и съучастникът му са се сдобили с тях — добрият доктор погледна към небето. — Трябва да вървим — промърмори той. — Днес кралят излезе на лов, така ще стори и утре — Агрипа мрачно се усмихна, — но междувременно, Роджър, очаква двамата да се видите на вечеря. Освен това ни предстои още работа със Снейкрут, Уърмуд и останалите.

И така, аз и двамата ми спътници се върнахме в Пти Уелс и Агрипа ни поведе право към „Бесилката“. Въпреки зловещото си име кръчмата се оказа доста чиста и просторна, с висок сводест таван, а вонята на ейл и вино и недотам приятните миризми от кухнята се притъпяваха от уханието на летен ден, което се носеше от кошниците с ароматни билки, висящи от таванските греди. Същевременно съдържателят явно беше взел името на кръчмата твърде на сериозно и беше украсил салона с късчета дърво, отчупени от разни бесилки. На една от стените пък висеше парче въже, с което се твърдеше, че е бил обесен великият измамник Пъркин Уорбек^[1]. Да не забравя и за дървената кутия над камината, в която — според бележката, надраскана отдолу — се пазеше част от кожата, одрана от Ричард Пъдликот, който се опитал да отмъкне кралското съкровище от Уестминстърското абатство. Изобщо мястото беше забавно, но същевременно — с тези черепи, изрисувани по дъските на пода, и тази централна колона, украсена с ножове и омазана с червена боя, така че да прилича на стълб за бичуване — доста мрачно.

Знаете ли, с течение на годините човешката природа започва да ме вълнува все повече и повече. Защо например хората намират възможно най-отвратителните неща за толкова интригуващи? Ако се изправа насред Чийпсайд и заявя, че притежавам кучешки череп, минавачите вероятно няма да ми обърнат внимание. Ако обаче кажа, че съм горд собственик на черепа на някой кръвожаден убиец, който освен това е бил и капелан на тази или онази църква, всички ще се съберат около мен. О, да, определено е така — докато бях продавач на

реликви, най-бързо изчезващата от сергията ми стока бяха черепите, които представях за останки на Варава или Пилат Понтийски...

Е, какво да се прави, такава е човешката природа, а посещението ми в „Бесилката“ през онзи ден щеше да се окаже само едно въведение към убийствените страсти, които се спотайват дълбоко в хорските сърца. Мъжете, които търсехме, действително бяха в крчмата, и всичките бяха насядали в едно ъгълче под някаква картина, на която беше изобразена бесилка. Аз им хвърлих един поглед и това ми беше достатъчно, за да си направя съответните изводи. Като изключим белите ризи, които се подаваха изпод кожените им жакети и наметки, палачите бяха целите облечени в черно. (Винаги внимавам с хора, които обичат да носят мрачни цветове, сякаш са влюбени в смъртта.) Джон Малоу, главният палач, беше нисък и дебел, със сбръчкано лице, рехави брадици, очи като две дупки от пикня в снега и ухилена уста, в която се мъдреха редки, пожълтели зъби. След като си казахме имената, Малоу ни представи четиримата си помощници. Снейкрут беше висок и слаб мъж с неспокойни очи и увиснала долна устна; от него човек би очаквал да подслушва, скрит зад завесите или спотайващ се в сенките. Хорхаунд пък беше типичен пияница с тлъсто, мазно лице, стърчаща мазна коса и тяло, подобно на буца лой, на което не се забелязваше нито врат, нито кръст. Брадичката му сякаш започваше направо от гърдите му. И той като мен беше леко кривоглед с едното око и изобщо лицето му определено не беше последното, което човек би искал да види, преди да увисне на въжето в Тайбърн или в Смитфийлд! Тоудфлакс беше различен. Той беше висок мъж с гладко избръснато и загоряло от слънцето лице, оброчено от боядисана в златисто коса. Най-странни от всичко обаче бяха очите му — когато погледнеш в тях, човек оставаше с впечатлението, че умът на притежателя им е някъде съвсем другаде, потънал в някакъв свой собствен, мрачен свят. Колкото до Уърмуд — ако трябваше да си избирам някого от палачите за компания, определено бих се спрял на него. С острите си черти и студени сиви очи той поне изглеждаше човешки. Освен това по всичко личеше, че полага най-щателни грижи за външния си вид. Чак се зачудих защо подобен човек си изкарва прехраната като палач. Да не говорим, че забелязах (и веднага смушках Бенджамин), че пише нещо, което той наричаше сонет. От разстоянието, на което бях, не можех да различа думите, но въпреки

това ми стана ясно, че Уърмуд е образован човек, който спокойно можеше да си осигури служба в канцеларията на някой благородник.

Все едно, палачите ни посрещнаха достатъчно радушно и Бенджамин поръча още ейл за всички. Агрипа седна в едно ъгълче и тутакси потъна в сенките, а аз потръпнах, тъй като изведнъж Малоу и четиримата му помощници се съсредоточиха изцяло върху мен. Палачите ме огледаха от глава до пети, сякаш изчисляваха колко тежа, колко голям саван ще ми трябва и колко време ще отнеме да се задуша в края на въжето. (А може би всичко беше просто игра на гузната ми съвест. В крайна сметка по време на дългия си и изпълнен с неочаквани обрати живот съм бил осъждан на смърт в Англия и извън пределите ѝ поне осемнайсет пъти. Извинете, деветнайсет — забравих за онова откачено копеле, господаря на Московия — и поне в осем от тях съм се качвал на ешафода с въже около врата.)

Въпреки всичко аз запазих самообладание и за известно време разговорът се завъртя около потната треска. Малоу и помощниците му изглеждаха изключително притеснени от присъствието на Агрипа, да не говорим пък как се стреснаха, когато Бенджамин им каза, че е племенник на кардинала. Естествено, разбирах страха им. Палачите винаги имат тъмно минало и единствената им утеха е, че служейки на закона, може би ще успеят да избегнат пипалата му.

— Не сме направили нищо лошо, господа — заяви внезапно Малоу и отпи от чашата си.

— Никой не твърди, че сте — отвърна спокойно Бенджамин, — но както казва Ювенал: *Quis custodiet custodes?* Или „Кой ще пази пазачите?“^[2] — той внимателно остави чашата си на масата. — Проблемът е, че някакви злодеи заплашват негово величество краля.

— Ние не знаем нищо за това — прошепна Уърмуд, — но чухме разни слухове за писмата.

— А какво можете да ни кажете за смъртта на Хелбейн и на Ъндършафт?

— И за това нямаме никаква вина — ухили се Тоудфлак. — Мастър Даунби — палачът се приведе напред и аз забелязах, че пръстите му са целите изцапани с мастило, — ние също сме служители на Короната. Екзекутираме лондонските престъпници. Всеки трети тръгва към ешафода, крещейки, че е невинен, а приятелите и роднините му ни плюят и размахват юмруците си срещу нас!

— Можеш ли да посочиш някой определен? — попитах аз невинно.

Тоудфлакс отдръпна главата си назад, изучавайки ме изпод заслонените си от тежки клепачи очи. Ако можеше, вероятно щеше да ме заплюе.

Малоу подсмръкна, избърса уста с опакото на ръката си и след като се провикна за още ейл, продължи:

— Ъндършафт и Хелбейн бяха млади и силни мъже, които не биха дали живота си лесно.

— Хелбейн е бил изваден от Темза — отвърнах аз. — Не е толкова трудно да удариш някого по главата, да го напъхаш в чувал с камъни и да го катурнеш във водата.

— Ако случаят е такъв — сопна се Малоу, — списъкът от заподозрени би бил безкраен.

— Всъщност — прошепна Уърмуд — можеше да се случи на всеки един от нас.

— Значи не знаете нищо, така ли? — попита Бенджамин, избутвайки стола си назад, сякаш се канеше да стане. — Този отговор ли да занесем на негово превъзходителство кардинала?

— Ами да — вдигна рамене Малоу.

— И между членовете на гилдията ви не е имало някакво спречкване или свада?

— Не, нищо подобно. Мастър Даунби — продължи умолително Малоу — вярно е, че някой от нас може да е убил Хелбейн, но защо да го прави? Вярно е и че чухме за прокламациите, оставени в Уестминстър и Чийпсайд, както и за смъртта на клетия Андрю. Но когато всичко това се е случило, всички ние бяхме заключени в Тауър.

— Кажи ми — намесих се аз, — добре ли познаваше началника на склада Алардайс?

Малоу погледна към другарите си и направи гримаса.

— Опиши ми го! — наредих аз.

— Висок мъж с кажи-речи твоя ръст — отвърна палачът, — дълга и къдрава черна коса и буйни мустаци и брада. Доста безгрижен човек, без семейство и без приятели. Каза ни, че идва от Дувър, и задачата му беше да следи какво влиза в склада и как се разпределя то, както и да осведомява управителя или мастър Веч от какво още имаме нужда.

— Но после клетникът се разболя, така ли? — продължих с въпросите аз.

— Разбира се, всички чухме за потната треска, но Алардайс само се изсмя. Една сутрин обаче дойде в кръчмата да закуси и каза, че не се чувства добре. Горкият човечец трепереше, а по лицето му се лееше пот. Когато се върнал в Тауър, сър Едуард се опитал да го изгони...

— Откъде знаеш? — прекъснах го аз.

Малоу посочи към Снейкрут.

— Виждаш ли го този тип? — ухили се той. — Дяволски го бива да се прокрадва по разни коридори и да подслушва през недобре затворени врати.

Снейкрут направи гримаса.

— Чух Кембъл да крещи на Алардайс — рече той, — че не е трябвало да идва в стаята му. После управителят прати клетника в лечебницата на Тауър, която всъщност е просто една гола килия.

— Къде се намира тази лечебница? — попитах аз.

— Близко до кулата Бойър, над реката. Стопанисва я една малко смахната старица на име Рагуза. Тя знае това-онова за лековитите билки и се грижи за болните — палачът се ухили. — Понякога, срещу една монета, дори помага на момчетата, които си нямат жени.

— Ти отиде ли да видиш Алардайс в лечебницата? — попитах.

— Как ли пък не! — възкликна Хорхаунд.

— Аз отидох — обади се Малоу. — Лечебницата се помещава в една малка двуетажна постройка. Алардайс беше настанен на втория етаж. Качих се горе, за да му оставя една кана с вино. Вратата беше отворена. Алардайс лежеше в леглото и приличаше на мокър парцал.

Бенджамин пресуши чашата си и я остави на масата.

— Това ли е всичко, което имате да кажете? — попита още веднъж той.

Палачите потвърдиха, така че ние им благодарихме и излязохме от кръчмата.

— Чудна компания, а, Роджър? — подкачи ме Агрипа.

— О, да, пълни непрокопсаници — озъбих се аз. — Палачите по принцип не са ми любимци, а пък тези съвсем не ми допаднаха. Господарю, нали забеляза, че отговорите им звучаха като заучени? Освен това повечето от тях са достатъчно образовани, за да напишат онези писма, и разполагат с достатъчно познати в града, които биха

могли да им помогнат в пъкленото дело. Може би всичките са в играта, а Ъндършафт и Хелбейн са били убити, понеже са отказали да участват.

През очите на господаря ми премина сянка на съмнение.

— Признавам обаче, че нямам представа откъде може да са взели печатите и как са осъществявали връзка с външния свят, докато Тауър е бил заключен и запечатан.

— Което ни връща обратно към картите на Спърдж — рече Бенджамин, а после се нахрани да продължи напред, но изведнъж спря. — Роджър, защо попита палачите за началника на склада?

Аз направих гримаса.

— Просто се чудех, господарю. Възможно ли е Алардайс да не е мъртъв и разболяването и смъртта му да са само номер? Ами ако началникът на склада всъщност е излязъл от Тауър, за да действа от името на съучастника си вътре?

Бенджамин се усмихна.

— Явно ще трябва да се върнем в Тауър. Роджър, от теб искам да се срещнеш с онази старица, Рагуза, и да огледаш лечебницата. Междувременно двамата с Агрипа ще потърсим мастър Спърдж и ще поискаме от него да ни покаже чертежите и картите си.

Когато стигнахме до кралските покои в Тауър, Агрипа и Бенджамин отидоха да се видят със Спърдж, а аз прекосих поляната и заобиколих норманската крепост. После някакъв войник, който се беше излегнал на слънце и поправяше ризницата си, ми показа пътя и аз се озовах в някакъв пуст двор, покрит с напукани плочи, около които бяха прорасли бурени. В далечния край на двора, близо до стената, се издигаше малка сграда от червени тухли. Аз се приближих, бутнах вратата и надникнах вътре.

— Да те издоя ли си дошъл? — чу се някакъв дрезгав глас.

После от сумрака, който цареше в помещението, се показа някаква старица, която напрегнато се взря в мен. Доколкото ми е известно, не съм кой знае какъв красавец, но трябва да ви кажа, че и нея хич не я биваше. Мръснобялата ѝ коса висеше на редки кичури до изгърбените ѝ рамене, на мъртвешки бледото ѝ лице се мъдреха малки черни очички, тънка уста и крив нос, а тялото ѝ беше цялото покрито с дълга тъмна рокля, оплескана с кал. Ако ме попитате за името на някоя лондонска вещица, без колебание ще ви назова Рагуза. От старицата

(или пък от мизерната стаичка, в която живееше) се носеше най-противната миризма, която можете да си представите, но въпреки това аз се опитах да не бърча нос. Рагуза ми се изсмя и се шмугна обратно в мрака. После чух изщракването на огниво и стаята тутакси беше осветена от дебела лоена свещ. Да ви кажа, по-добре да си бяхме стояли на тъмно. Тръстиката по пода беше мръсна и изглеждаше, сякаш не е сменяна от месеци; по стените бяха окачени евтини дрипи. В единия от ъглите имаше паянтово легло, а до него — някакъв очукан пън, който явно служеше за маса. В помещението нямаше кой знае каква друга мебелировка, но на една от стените бяха наредени множество лавици, върху които стояха старателно надписани малки и големи стъкленици. Старицата проследи погледа ми.

— Лекарство ли ти трябва, мастър? — изви глас тя, оглеждайки ме от глава до пети. — За ума или за тялото?

— Не, не искам лекарство; само някои отговори — отвърнах аз.

— Отговорите също струват пари — лицето ѝ се изкриви в усмивка.

Аз размахих една сребърна монета пред очите на Рагуза и тя се опита да я сграбчи, но старият Шалот беше по-бърз.

— Какво искаш да знаеш?

— Ти ли се грижеше за началника на склада, докато беше болен? — попитах.

— Да, но за съжаление, не можах да му бъда от кой знае каква полза. Клетникът дойде тук във вторник, а в четвъртък вече беше мъртъв. Умря облян в пот, с бубони под мишниците и по слабините — старицата замахна във въздуха с тънките си, кокалести пръсти. — Няма лек за тази болест. Единственото, което успях да направя, е да му дам отвара от диланка, за да заспи и да не се мъчи много.

— И си сигурна, че си се грижила точно за Алардайс?

Старицата се изкикоти.

— Че за кого другиго? Кой би се съгласил да се разболее на негово място, да пие моята отвара, а накрая и да умре? Ти да не си луд?

— Значи си сигурна, че е бил Алардайс, така ли? — настоях аз.

— Разбира се! — сопна се тя.

— А видя ли го да умира?

— Естествено, че го видях! Намерих го в стаята горе — Рагуза посочи към паянтовото стълбище в далечния край на стаята. — Чух

някакъв трясък и се качих. Нещастникът почти се беше изхлузил от леглото, очите му бяха отворени, а от ъгълчето на устата му се процеждаше струйка кръв. Вонята беше нетърпима. След това изпратих да повикат сър Едуард Кембъл.

— И той дойде ли? — попитах аз.

— Този страхливец? Как ли пък не! Изкачи се до половината на стълбището, надникна в стаята и ми нареди да покрия мъртвеца с чаршаф. Така и сторих. На следващата сутрин двама войници отнесоха покрития труп до каруцата, която чакаше при Лъвската порта. Кълна се, горкият Алардайс беше по-мъртъв и от пън!

Аз се наках да си вървя, но старицата ме хвана за ръкава.

— Обеща да ми платиш. В Тауър има много загадки, мастър, но смъртта на клетия началник на склада не е една от тях.

— Какво имаш предвид? — попитах аз, върнах се в стаята и затворих вратата след себе си. После пуснах сребърната монета в ръцете на Рагуза и потупах камата, която висеше на колана ми.

— Не ме заплашвай, мастър — отстъпи тя. — Годинките ми са поне седемдесет и очите ми са виждали всички велики господари, минали оттук — Едуард Четвърти, светла му памет, брат му Ричард Йорк, херцога на Бъкингам, бащата на настоящия крал... Всички те се стопиха като сенки, огрени от слънцето.

— А виждала ли си младите принцове? — попитах аз с любопитство.

— Да, горките момчета. О, гледаха ги добре, но ги държаха заключени в кулата Уейкфийлд. Видях ги да си играят на поляната, когато чичо им си присвои короната. После голямото легна болно с абсцес в устата. Помня, че го посетих и му дадох настойка от карамфил.

— Но иначе момчетата бяха в добро здраве, нали?

— Здрави и силни като теб, мастър — старицата вдигна рамене. — Един ден обаче просто изчезнаха и това беше краят на историята.

— Сигурно знаеш още тайни, а? — попитах. — Каж ми, майко — ако всички порти и врати на Тауър са заключени и запечатани, може ли човек все пак да влезе или пък да излезе от крепостта?

— Човек — не, но вещица — да — подкачи ме тя. — Тя може да прелети над стените с метлата си.

— Вещиците ги горят в Смитфийлд, мадам.

— Да, а също и палачите — сбръчканото ѝ лице придоби лукаво изражение. — О, всички знаем за какво става въпрос, мастър. Ужасът, който изживя сър Едуард Кембъл, когато отвори онова писмо, не е тайна за никого.

Аз измъкнах още една сребърна монета от кесията си.

— Можеш ли да ми помогнеш, майко?

Ръцете на старицата бяха така подути от артрит, че без да иска, тя събори монетата от дланта ми. После с мъка я вдигна от пода и се изправи.

— Не, не мога. Но ако разбере нещо, първо на теб ще кажа.

Аз се обърнах да си вървя и вече поставях ръката си на дръжката на вратата, когато Рагуза добави:

— Някои твърдят, че под менажерията имало таен тунел — тя вдигна скованите си, нашарени с вени ръце. — Но вече казах твърде много!

И така, аз оставих старата вещица и се върнах по стъпките си, следвайки линията на стената. Накрая минах през една малка портичка и се озовах в някакво тясно пространство между вътрешната и външната стена на Тауър, гледащо към крепостния ров. Именно тук се помещаваше кралската менажерия — зловонно място, изпълнено с опрени до стената клетки, в една от които се разхождаше крастав лъв, а в друга — леопард с подивял поглед и очертали се под козината му ребра. Имаше и пеликан, както и една едра кафява мечка, закована за стената с вериги — звярът едва вдигна глава, когато се доближих до ограждението. Наоколо нямаше жив човек. Пазачите, или там на когото плащаха, за да се грижи за животните, вероятно се бяха отдалечили, за да си прочистят главите от миризмата и да се насладят на топлото следобедно слънце. Аз се огледах насам-натам и забелязах, че в далечния край на ограждението има някакъв ров, заобиколен с килим от пясък. Разбира се, веднага тръгнах натам и чакълът захрущя под стъпките ми. Когато се приближих достатъчно, внимателно надникнах в дупката. До дъното имаше поне десет стъпки и отвътре вонеше на помийна яма.

Отначало ми се стори, че ровът е празен, но в следващия момент зърнах в него някакъв сив вързоп, който помислих за купчина парцали, ала той се оказа стар вълк с мътен поглед и провиснал между челюстите език. Да ви призная, бях виждал повече живец у труп!

Обикаляйки покрай рова, забелязах, че макар и стар, вълкът е доста свиреп, а да не говорим, че кошмарните ми спомени от Париж тутакси оживяха при вида на покритите му с гъста козина рамене, дългото, мършаво тяло, увисналата, сплъстена опашка, изправената глава и заострената муцуна. И така, аз се отдалечих и се върнах при лъва, който лежеше на едната си страна, потънал в дълбок сън, и междуременно почти не беше помръднал. В следващия момент се чу някакво извъняване, все едно някой беше хвърлил монета върху чакъла, и аз подскочих от уплаха.

— Кой е там? — провикнах се.

Никакъв отговор. Тъкмо се наках да си вървя, решавайки, че трябва да разчитам на картите на мастър Спърдж повече, отколкото на собственото си любопитство, когато извъняването се повтори. Разбира се, веднага ми стана ясно, че в някоя от пристройките се спотайва някой, така че се огледах наоколо и се зачудих дали не се е промъкнал до тук по парапета. В следващия момент кръвта ми се смрази. Ако някой ме причакваше тук, той трябваше да е бил предупреден, че ще дойда. Бях сигурен, че не са ме проследили от леговището на Рагуза. Възможно ли беше някой да е подслушвал зад вратата? Аз бавно се приближих до мястото, откъдето беше дошъл звукът, и тогава я видях — върху пясъка лежеше сребърна монета, но с много по-добро качество от онази, която аз бях дал на старата вещица. Е, знаете си го стария Шалот — на герба ми все още е изобразена сврака, тъй като лъскавите неща винаги са ме привличали. Все едно, аз се наведох и сграбчих току-що изкованата монета, а после видях още една и побързах да взема и нея. Близо до ръба на рова имаше и трета и като пълен глупак аз паднах в капана. Да, колкото и да ме е срам, трябва да си призная, че в онзи момент станах жертва на най-стария номер за примамване на шарани в Лондон — сложи нещо ценно в края на въдицата и винаги можеш да разчитащ, че ще уловиш някой алчен екземпляр.

И така, аз се забързах към рова, наведох се, за да вдигна монетата, и точно когато вече се изправях, усетих удар в кръста и полетях напред. Разбира се, старият Шалот има бърз ум и още побързи крака, но онзи удар ме извади от равновесие. Направих някакво усилие да се спра, но в следващия момент вече падах в дупката, размахал ръце във въздуха. Вероятно щях да стигна чак до дъното, ако

междувременно не бях успял да сграбча дебелото конопено въже, което висеше вътре. Вкопчих се с всички сили в него и заломотих нещо уплашено. После погледнах надолу. Стариият вълк не беше помръднал от мястото си, но беше вдигнал очи и любопитно се взираше в мен. Сигурен съм, че ако можеше, щеше да подскочи и да оближе краката ми. Сграбчих въжето още по-здраво, а после забелязах, че на няколко стъпки разстояние виси още едно, което вероятно се използваше за спускане на храна в рова. Опитах се да го хвана, надявайки се, че с негова помощ ще успея да се залюлея, но в този момент до слуха ми достигна най-ужасяващият вой, който можете да си представите. В тунела, който излизаше от дупката, се криеше още един вълк.

[1] Претендент за английския престол, който по времето на Хенри VII се представил за по-малкия от двамата синове на Едуард IV, Ричард. — Б.пр. ↑

[2] Сатирата е посветена на жените, а крилатата фраза се отнася до неверните съпруги. Според автора е безсмислено човек да назначава пазачи, които да вардят жена му, тъй като тя ще съблазни първо тях. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Погледнах ужасено надолу. Новопоявилият се не беше никакво мършаво животно, а грамаден сив вълк в разцвета на силите си, настръхнал от ярост и — съдейки по кръвнишкия му поглед, вперен в мен — подивял от глад. Изобщо пред очите ми стоеше един от онези великолепни зверове, придвижващи се с гигантски подскоци, които ме преследваха в най-ужасните ми кошмари. В следващия момент козината по раменете на вълка настръхна. Устата му беше отворена, зъбите му — оголени, а при перспективата да си откъсне едно сочно парченце от стария Шалот от езика му закапаха лиги. Аз изпищях и се опитах да се изтегля малко по-нагоре. В този момент животното скочи и зъбите му почти закачиха тока на ботуша ми. Един Господ знае как се отървах. Въжето жулеше ръцете ми и ми се стори, че измина цяла вечност, докато се катерех към ръба на рова. После пак зърнах сивата фигура на вълка да скача към мен, извивайки глава и щракайки със зъби. Отново изпищях и се закатерих още по-бързо, без да обръщам внимание на изгарящата болка в дланите си. За беда, не след дълго въжето започна да се прокъсва, при което звярът нададе вой и за пореден път се опита да ме ухапе. Този път зъбите му одраскаха ботуша ми. Аз затворих очи и тихо се заклев, че ако оцелея, ще се откажа от виното и от момичетата и ще се отдам на пост и молитви. Имах чувството, че ръбът на ямата е страшно далеч, и се ужасявах, че всеки момент може да се подхлъзна. Закресях за помощ. В следващия момент се появи Бенджамин и с помощта на Агрипа ме извади от рова. За известно време аз останах свит на земята, едва поемайки си дъх, и накрая повърнах от ужас. След като приключих, пропълзях обратно до ръба на дупката и размахах юмрука си срещу точещия лиги вълк.

— Ах, ти, гадино!

После затърсих дръжката на камата си, но Бенджамин ме спря.

— За Бога, Роджър! Та това е просто едно глупаво животно!

— Скоро ще бъде едно мъртво глупаво животно! — озъбих се аз.

В следващия момент Агрипа излезе напред, подритвайки дългия прът, който лежеше близо до вратата на една от пристройките, и аз разбрах как съм бил бутнат в ямата. Добрият доктор ми подхвърли един мях с вино.

— Не ти е писано да умреш тук, Роджър — прошепна той. — Хайде, изпий виното — фалернско е; любимото на древните императори. Пилат го е пил, когато е произнесъл присъдата над Христос.

И така, аз излях ароматното вино в гърлото си, след което върнах меха на Агрипа, усмихнах се и тутакси припаднах.

Когато дойдох на себе си, с изненада установих, че вече не съм в Тауър, ами в някаква малка пивница на ъгъла на една уличка, близо до Темз Стрийт, и че добрият доктор държи под носа ми парче обгорен корк.

— Пфу! — възкликнах аз и избутах ръката му, а после примигнах срещу господаря си, който тревожно се взираше в мен.

— Добре ли си, Роджър? — попита ме той.

— Ама разбира се! — аз се поизправих и гневно се огледах наоколо. — В крайна сметка не всеки ден ми се случва да ме хвърлят на вълците! — опитах се да стана, но краката отказаха да ме послушат. — Как се озовах тук? — поинтересувах се.

— Двамата с Агрипа те отнесохме до Лъвската порта, а после помолихме един колар да ни докара дотук — Бенджамин се облегна на стената. — Хапни нещо, човече.

В този миг една слугиня ни поднесе говеждо с подправки, някакво зеленчуково ястие и три чаши с ейл. Едно от нещата, които трябва да знаете за стария Шалот, е, че покажете ли ми хубаво лице или пък някоя вкуснотия, съм склонен да забравя за всяка опасност. И така, аз извадих роговата си лъжица от кесията и се нахвърлих върху храната като някой гладен вълк. Всъщност за няколко мига дори бях в състояние да се поставя на мястото на онзи звяр.

— Кой те бутна в рова, Роджър? — попита ме Агрипа, когато оставих лъжицата си на масата и се облегнах назад, потривайки се по корема.

— Не знам — отвърнах. — Тъкмо се бях навел да вдигна една сребърна монета, когато някой ме удари с онзи прът по гърба и ме

прекатури в рова. Вероятно едно от копелетата, подвизаващи се в Тауър, се е криело в някоя от пристройките.

— Невъзможно — възрази Бенджамин. — Кембъл, Веч и Спърдж бяха с нас през цялото време.

— Ами онези хубостници — палачите?

Господарят ми поклати глава.

— Когато излизахме от Тауър, те тъкмо влизаха.

— И сигурно са се спукали от смях, като са видели как ме товарите на онази каруца, а?

Агрипа се ухили.

— Всъщност не. Попитаха дали те водим към бесилката и предложиха професионалните си услуги.

— Копелета! — промърморих аз.

Бенджамин ме хвана за ръката.

— Роджър, казваш, че някой се е опитал да те убие. Сигурен ли си?

— Не, господарю, просто реших да се спусна в онзи ров и да се запозная с вълците.

Бенджамин вдигна чашата си.

— Но ако Спърдж, Веч и сър Едуард са говорили с вас — продължих аз — и петимата палачи до един са били извън Тауър, кой може да ме е бутнал?

В следващия момент някаква малка черна котка се появи отнякъде и скочи в скута на Агрипа. Добрият доктор я погали и тихо ѝ заговори на някакъв език, който не разбирах. Когато вдигна очи, видях, че са станали кехлибарени като тези на животното. Извърнах притеснено поглед, намирайки утеха в уютната атмосфера в кръчмата — от таванските греди висяха връзки лук, край вратата на кухнята си бъбреха неколцина слуги, двама мъже се бяха надвесили над някакъв язовец в клетка, а в далечния ъгъл един пияница си говореше сам и разпалено ръкомахаше пред невидимата си публика. Затворих очи и се замислих за вълчата яма. Кой можеше да ме е проследил с цел да ме убие?

— Мистрес Ъндършафт беше в Тауър — отбеляза Бенджамин. — След като се разделихме със сър Едуард, я видяхме да прекосява моравата в Тауър заедно с две от децата си. Явно като вдовица на Ъндършафт все още има право да взема провизии от склада.

— Но защо мистрес Ъндършафт би посегнала на мен? — попитах.

— Нали беше при Рагуза? — намеси се Агрипа. — Възможно ли е тя да те е проследила?

Аз си припомних тътрещата се походка на старицата и подутите ѝ от артрит ръце и поклатих глава. Агрипа отново обърна странните си очи към мен.

— Какво си мислиш, добри ми докторе? — сопнах се аз. — Че в Тауър се спотайва някакво привидение?

Агрипа примигна, а после изведнъж се развесели. Когато се наведе да остави котката обратно на пода, долових странното ухание, което се носеше от дрехите му.

— Може и да се спотайва — рече добрият доктор тихо, вдигайки чашата си, — а може и принцовете да са още живи — той се засмя. — Само се шегувам, но въпреки това вярвам — той вдигна облечената си в ръкавица ръка, — че всичко се корени в съдбата на двете момчета. Рагуза каза ли ти нещо за тях?

— Каза, че под кралската менажерия имало таен тунел.

— Да — кимна Бенджамин, — картите на Спърдж ни разкриха същото. Всъщност тъкмо затова дойдохме при вълчата яма. Кембъл твърди, че изкопите, в които живеят тези зверове, някога са били римски канали, но изходите им отдавна били затворени.

— Аз лично мисля да се доверя на управителя — отвърнах.

— Някой ден ще трябва да проверим дали думите му са истина — предупреди ме Бенджамин, а после ме потупа по ръката. — Но не се тревожи, Роджър, преди да го сторим, ще се уверим, че вълците са затворени в клетка.

— А ти какво разбра за Алардайс? — попита ме Агрипа.

— Според Рагуза клетникът бил мъртъв като пън.

— Да, така ни казаха и палачите. Сутринта, в която тялото било изнесено, те били при Лъвската порта и видели войниците да го влачат по калдъръма, а после да го хвърлят в каруцата. Присъствал и някакъв съдебен пристав — Бенджамин описа същия мъж, когото бях срещнал в Смитфийлд. — Та той заявил, че трябва да се направи проверка, след което се покатерил в каруцата, повдигнал савана и обявил, че човекът е мъртъв.

Когато аз работех като събирач на трупове, покойниците обикновено се извличаха от къщите и се струпваха на купчина върху каруцата, но ако присъстваше и съдебен пристав, проверка винаги се правеше.

— Значи Алардайс наистина е умрял, а с него и моята теория! — възкликнах аз, разпервайки ръце. — Единственото, което ни остава, е да се върнем към двете писма, адресирани до краля и носещи печатите на един принц, който е считан за мъртъв от четирийсет години. Признавам, че всеки в Тауър може да е техен автор, като се започне от палачите и се стигне до Кембъл и помощниците му. От друга страна, споменатите люде не са можели да излязат от крепостта, за да си приберат хилядата лири от „Сейнт Пол“, да оставят онези две прокламации в Уестминстър и в Чийпсайд, нито пък да занесат второто писмо в абатството. Тоест — аз отпих от чашата си, — или съществува таен тунел, по който може да се влиза и излиза от Тауър, в което се съмнявам, или злодеят от крепостта има съучастник навън. Като се има предвид, че Алардайс е мъртъв, остава да е Ъндършафт, съпругата му или пък и двамата.

— А как си обясняваш смъртта на Хелбейн? — попита Бенджамин.

— Той вероятно е бил убит, за да не се разприказва.

— Но за какво е можел да се разприказва?

— Не знам, господарю — аз пресуших чашата си. — Както не знам и кой ме бутна в онзи ров, за да бъда изяден от проклетия вълк!

Агрипа, който досега се беше взирал през някакъв прозорец, гледащ към градината, изведнъж се изправи на крака.

— Когато се срещнем с краля — предупреди ни той, — по-добре да си мълчим за всичко това. Е, мисля, че ядохме и пихме достатъчно. Време е да вървим.

Пристигнахме в Уиндзор заедно с падането на нощта. Пътуването ни нагоре по реката премина мирно и тихо, така че докато юнаците на Агрипа залягаха над веслата, аз и Бенджамин кротичко си подремвахме. Добрият доктор пък, който се возеше в предната част на лодката, ту си мърмореше нещо под носа, ту устремяваше поглед над реката, напрегнато взирайки се в залеза.

В малкото градче, изникнало под шеметно високите кули на Уиндзорския дворец, царяха мрак и тишина. Аз и двамата ми спътници

минахме по стръмните и тесни улички, прекосихме крепостния ров и накрая влязохме в любимия дворец на Големия звяр, където всичко беше окъпано в светлини и цветове. Навред из двора бяха окачени фенери, които проблясваха като светулки в нощта. Апетитните миризми от кухнята се смесваха с тези от конюшната, а наоколо забързано сновяха слуги, тръгнаха да изпълнят една или друга задача. Да, кралят беше в двореца си и това си личеше отдалече.

Уиндзор беше огромен палат, нещо средно между крепост и величествена господарска къща, с вътрешна и външна кула, дълги коридори и помещения, обзавеждани и преобзавеждани от редица владетели. Най-красива от всички обаче беше Розовата стая — дълга зала с грамадни прозорци от всяка страна — и именно през нея ни преведе Агрипа. Навън беше тъмно, но горящите факли и високите жълти свещи от чист пчелен восък превръщаха нощта в ден. Никой не ни забеляза, докато минавахме — всеки беше зает със собствената си работа. Добрият доктор се възползва от ситуацията и ни прошепна, че след целодневния лов кралят най-вероятно ще настоява пиршеството да се проточи до зори. Такъв си беше Големия звяр — денем обичаше да гони елени, а нощем — кошутите от двора си. На следващата сутрин обикновено започваше да се оплаква колко тежки са държавните дела и за пореден път решаваше да си почине, отдавайки се на лов.

Освен всичко друго Хенри непрекъснато се страхуваше от болести и дори само мисълта да пипне нещо беше в състояние да го накара да избяга възможно най-далеч. И така, по време на онова горещо лято, когато потната треска върлуваше из Лондон, кралят се беше преместил в Уиндзор и хазната, канцеларията и целият му двор го бяха последвали. Разбира се, Хенри се беше постарал престоят му извън столицата да е възможно най-приятен, така че стените на палата бяха украсени с разкошни драперии, които се сменяха всяка седмица, стаите бяха пълни с мебели, донесени от лондонските дворци, а в кралската кухня, която се командваше от френски главен готвач, от сутрин до вечер се печеше говеждо, овнешко, агнешко, пилешко, фазанско и пъдпъдъче месо, които после се поднасяха на трапезата на краля и неизброимите му придворни.

Разбира се, Бенджамин и аз не получихме нищо от това. Щом влязохме в двореца, Агрипа ни предаде в ръцете на някакъв шамбелан

и изчезна. После онзи жалък сополанко, който размахваше белия си жезъл, сякаш беше крал на феите, ни заведе в някаква запусната малка стаичка в една от кулите, където имаше само две ниски легла и един плесенясал и прояден от червеи сандък, в който двамата с господаря ми трябваше да си приберем вещите. За щастие, не носехме кой знае какво. Всъщност никога не го правехме, когато ни се налагаше да посетим кралския двор, тъй като Хенри беше ужасен крадец и освен това много обичаше да ме дразни. Веднъж например, докато му гостувах в двореца в Шийн, от стаята ми изчезна един хубав жакет. Когато му поисках сметка, кралят вдигна рамене и отвърна, че не съм можел да очаквам друго на такова оживено място. Няколко дни покъсно обаче видях жакета си прекроен и пристегнат на гърба на едно от ловджийските му кучета!

Разбира се, аз веднага запротестирах срещу квартирата, която бяхме получили, но Бенджамин само вдигна рамене и промърмори, че скъпият му чичо нямал нищо общо с това. Освен това господарят ми смяташе, че няма да останем в Уиндзор дълго. Ако в онзи момент бях имал и най-малка представа какво е планирал Големия звяр, тутакси щях да отворя прозореца и да се хвърля в крепостния ров. Все едно, трябва да ви кажа, че въпреки суматохата, която цареше в кралския двор, Хенри винаги разбираше кога съм пристигнал. Когато остаря и вече никой освен мен и шута му Уил Съмърс не искаше да го доближи, кралят ми призна, че винаги се бил радвал да види лицето ми. Ама че лъжец! Колелото на съдбата обаче се върти, нали така? Докато бях млад, Хенри ме презираше и все гледаше да ми се подиграе. Веднъж тлъстото копеле дори се опита да ме убие, но когато силите го напуснаха и той се превърна в затворник на подвижния си стол, тъкмо аз го разкарвах насам-натам и пак аз сядах с него в огряната от слънцето арена за турнири в Уайтхол. В тези мигове кралят ме сграбчваше за жакета, впиваше в мен светналите си от лудост свински очички и завираше олигавените си устни в ухото ми.

— С теб толкова си приличаме, Роджър — прошепваше ми той. — На пръв поглед и двамата сме негодници, но дълбоко в себе си сме добри хора.

(Самозаблуждението наистина е голяма работа! После Хенри започваше да изброява всички онези, които бил обичал, но които по един или друг начин го били предали — Уолси, Кромвел, Болейн,

Норис, Хауард... Мили Боже, стомахът ми винаги се свиваше, докато слушах дългия списък от мъже и жени, които Големия звяр беше използвал, а после захвърлил. Все едно, мазният шопар вече никога няма да напусне Уиндзор, тъй като е погребан там. Аз лично помогнах подпухналото му туловище да бъде напъхано в ковчега. И, да, вярно е, че също като тялото на папа Александър VI и неговото се издуло и се пръснало, но в този момент аз вече бях далеч оттам и препусках като луд, за да се спася от шайка облечени в черно убийци. Както и да е, всичко това тепърва предстоеше, защото — макар мнозина да не го знаят — Хенри VIII не умря в съня си, ами беше убит!)

Все едно, в онази лятна вечер преди толкова много години двамата с господаря ми си стояхме заключени в малката си стаичка в Уиндзор и тъкмо си мислехме, че ще минат дни, преди кралят да ни повика, когато на прага ни се появи кралски пратеник. Човекът беше ловец и носеше дрехи от зелено кадифе, а на главата му имаше шапка, украсена с фазаново перо. (О, да, когато Хенри излизаше на лов, тъпото копеле и цялата му свита се обличаха като робинхудовци!) Та ловецът, начумерен тип с мургаво лице, ни съобщи, че кралят бил в параклиса си, където се отслужвала литургия за здравето на кучетата му. Отначало си помислих, че не съм го чул добре, но щом пратеникът ни поведе надолу по стълбите, а после продължи по коридора, Бенджамин ме сграбчи за ръкава и ми прошепна, че каквото и да става, не бива да се смее. И така, ловецът ни въведе в параклиса „Сейнт Джон“ — прекрасна малка църквица, чиито стени и изящно резбовани пейки бяха целите покрити с ярките знамена на рицарите на Жартиерата. Олтарът беше окъпан в светлина и в него стоеше свещеник, готов да отслужи литургията. Аз зърнах гърба на краля, който се беше изтегнал в подобния си на трон стол, а отдясно на него седеше самият кардинал. Все едно, онова, което привлече вниманието ми и едва не ме остави без дъх, беше, че пейките от двете страни на олтара — два реда с общо двайсет и осем места — бяха заети не от капелани или пък от хористи, ами от ловджийски кучета! Когато ги видях, аз спрях насред крачка и зяпнах. Проклетите псета просто си седяха там и със събраните си крака, изправени глави и наострени уши изглеждаха по-благочестиво от много свещеници. Мислите, че се шегувам? Казвам ви, имах чувството, че всеки момент ще запеят *Te Deum*^[1]!

В следващия момент ловецът се обърна и гневно се взря в мен. После Бенджамин ме хвана за ръката и ме избута напред. И така, двамата с господаря ми се приближихме към олтара и коленичихме върху стъпалата, които водеха към него. Кралят се обърна надясно, видя, че съм зад него, след което щракна с пръсти и службата започна.

Това беше най-необикновената церемония, на която бях присъствал някога! Свещеникът тържествено изричаше думите на литургията, кралят седеше в стола си, сякаш се имаше за Господ, а Уолси... Е, един Господ знае къде се беше отнесъл той. Така или иначе, най-впечатляващи за мен си оставаха онези кучета. Не можех да сваля очи от тях. През повечето време пустите му псета сезираха в свещеника, сякаш беше заешка дупка. Естествено, докато траеше проповедта, няколко от тях слязоха от пейката и тръгнаха нанякъде. Кралят обаче протегна ръка, щракна с пръсти и те се върнаха по местата си. Трябва да знаете, че Големия звяр много обичаше кучетата си. Всъщност това важеше за повечето кръвожадни тирани, които познавах. Катерина Медичи например можеше да убие цял куп хора, а после да седне на пода и да се разплаче, понеже любимото ѝ кученце си било наранило лапичката.

Най-после службата свърши и свещеникът се зае да благославя всички животни поред. Аз се взрях във водача на глутницата — грамадно ловджийско куче, което почти можеше да се мери с лъва от кралската менажерия — и ми се стори, че песът наклони глава. После свещеникът излезе от олтара, а Големия звяр се изправи на крака и се заразхожда между пейките, потупвайки всяко от кучетата по главата.

— Прекрасните ми момчета! — прошепна той. — Милите ми, прекрасни момчета!

Кучетата заскимтяха от удоволствие. След това кралят плесна с ръце, при което всички псета слязоха от пейките и смирено тръгнаха след ловеца, който ги изведе от църквата. Когато и последното се изниза през вратата, Хенри насочи вниманието си към мен и Бенджамин, давайки ни знак да се приближим и да коленичим върху възглавниците в олтара.

Аз хвърлих един бърз поглед към кардинала, който седеше в подобния си на трон стол. Уолси беше облечен в алени одежди, обточени със златна нишка, а върху черната му напомадена коса се мъдреше малка пурпурна шапчица. Лицето на кардинала беше гладко и

мургаво като на италианец, устните му бяха червени и сочни, носът му — леко гърбав, а тъмните му очи блестяха. Той улови погледа ми и ми намигна, но после набожно се взря в разпятието в олтара, тъй като разбира се, не смееше да ни заговори, преди кралят да го е сторил.

Големия звяр беше в добро настроение. Той носеше яркозелен елек, избродиран със сребърни нишки, тесни панталони в същия цвят, меки кожени ботуши и обточен с хермелин плащ, но тъй като се намираше в църква — единственото място, където ходеше с гола глава — не си беше сложил някоя от иначе любимите си шапчици, украсени със скъпоценни камъни. Така или иначе, всичко бледнееше пред лицето му! Да ви кажа, виждал съм картината на Холбайн, на която Хенри е изобразен като дебелак със свински очички. Лично на мен Големия звяр винаги ми е приличал повече на татарин, отколкото на англичанин, но пък човек не можеше да не му признае — дяволът имаше присъствие. Ако Хенри се беше оженил за подходяща жена; ако беше слушал честните люде като Том Мор вместо змиите, с които беше пълен дворът му, той можеше да се превърне във велик владетел! О, да, като изключим очите му, чертите му определено излъчваха благородство. Кралят имаше широко чело и силна челюст, а когато отвореше вечно стиснатите си устни, за да заговори, сърцата на всички присъстващи подскачаха. През онзи ден в Уиндзор той погледна към Бенджамин и му подаде обсипаната си с пръстени ръка. След като господарят ми я целуна, Хенри се обърна към мен. Когато се приближих, Големия звяр ме потупа по главата, сякаш бях някое от псетата му, при което великият Уолси прихна.

— Ще говорим тук — прошепна кралят дрезгаво, хвърляйки един поглед на кардинала. — Единствено тук мога да бъда сигурен, че няма да бъдем шпионирани — очите му се плъзнаха към Бенджамин. — Мастър Даунби, доктор Агрипа ти каза всичко, нали?

— Видяхме писмото, твое величество. Освен това знаем за прокламациите, с които онзи изменник се е опитал да ти навреди.

Хенри пристъпи от крак на крак, а в очите му проблесна ярост.

— О, да, изменник е и още как! — изръмжа той. — И нека Господ ми бъде свидетел, искам да го заловят, да го отведат на Тауър Хил, а после да го обесят, но не докрай, за да може когато разпорят корема му и извадят вътрешностите му, да ги изгорят пред собствените му очи! — кралят се облегна в стола си, дишайки тежко.

— Кажи ми, скъпи племеннико, какво откри? — намеси се тактично Уолси.

— Нищо, скъпи чичо; нищо освен една голяма плетеница от загадки — отвърна Бенджамин, отпускаяки се върху токовете на ботушите си. — Тауър е бил запечатан, когато първото писмо е било доставено; запечатан е бил и по времето, когато златото е трябвало да бъде прибрано от „Сейнт Пол“, както и когато са се появили онези две прокламации.

— Всичко това ми е известно! — озъби се Хенри.

— Според нас — продължи бързо Бенджамин — в цялата работа са замесени двама души. Единият от тях е действал вътре в крепостта, а другият — отвън.

— И кои са тези двама души? — изсъска кралят.

— Не знаем, твое величество.

— Не знаем, твое величество! Не знаем, твое величество! — повтори присмехулно Хенри, а после протегна крак и ме изрита в рамото. — Ами ти, Шалот? Какво ще ми кажеш ти с твоето лукаво лице и кривогледо око, а?

— Аз съм твой най-покорен слуга, твое величество.

— О, я да млъкваш! — изсумтя кралят. — Докато не ми потрябва помощ — в гласа му изведнъж се прокрадна самосъжаление, — всички сте ми най-покорни слуги!

— Убийствата на палачите свързани ли са по някакъв начин с другото злодеяние? — попита Уолси.

— Не знаем, скъпи чичо. Дори не можем да докажем, че от клетката е било извадено именно тялото на Ъндършафт.

— Поне подозирате ли някого? — намеси се кралят, навеждайки се напред.

Бенджамин поклати глава.

— Но знаем — добави той бързо, хвърляйки един поглед на чичо си, — че писмата и прокламациите са подписани от името на отдавна мъртвия Едуард Пети.

Хенри тутакси се озъби, при което заприлича на разярено ловджийско куче. Самото споменаване на династията Йорк беше в състояние да го извади от кожата му.

— Давай нататък, скъпи племеннико — спокойно рече Уолси.

— Короната и шпионите ѝ със сигурност знаят нещо за съдбата на двамата принцове, нали така?

— Преровихме архивите... — отвърна Уолси, а после млъкна и огледа сумрачния неф.

— Вратата е плътно затворена, твоє превъзходителство — извика Агрипа от сенките в задната част на църквата. — Никой не може да те чуе.

— Тогава ме слушай добре, племеннико — наведе се кардиналът към Бенджамин, — защото сега ще ти разкажа всичко за онези принцове. За последен път двете момчета били видени през лятото на 1484 година. След великата си победа срещу узурпатора Ричард Трети при Бозуърт славният баща на краля се върнал в Лондон и се настанил в Тауър. После обявил годѐжа си с Елизабет — сестра на принцовете и славна майка на благородния ни крал — и по нейно настояване организирал щателно претърсване на крепостта и околностите ѝ.

— Кой е бил управител на Тауър по времето на Ричард Трети? — попита Бенджамин.

— Сър Робърт Бракънбъри — отвърна Уолси. — Той обаче също е бил убит в битката при Бозуърт, така че е нямало как да бъде разпитан. За съжаление, претърсването, организирано от бащата на краля, се оказало безплодно. Впоследствие със задачата се заел най-добрият му шпионин, но дори той не могъл да постигне кой знае какво — за миг кардиналът замълча и погледна към Хенри, но кралят беше затворил очи. — И така, славният баща на краля и прекрасната му съпруга прекарали двайсет и четири години от управлението си, питайки се какво ли се е случило с двамата принцове. Разбира се, положението се влошавало допълнително от върволицата претенденти за трона, най-сериозният от които бил фламандецът Пъркин Уорбек, представил се за по-малкия принц, Ричард. Както знаете, за известно време Уорбек се радвал на голяма популярност, както и на подкрепата на Франция и Шотландия, които повярвали в обяснението му, че е избягал от Тауър, докато брат му е бил убит в крепостта. Разбира се, по-късно Уорбек бил заловен и екзекутиран.

— Не и преди да си признае, че е най-обикновен фламандец! — озъби се Хенри.

— Точно така — продължи Уолси. — Въпреки това мистерията около принцовете все още не е разбудена. Някои твърдят, че момчетата

са били убити от чичо си, узурпатора Ричард, а други — че са успели да избягат.

— Възможно ли е в последната теория да има някаква истина? — попита Бенджамин.

— Това, което ни е известно — отвърна кардиналът, — е, че през януари 1485 година сър Джеймс Тиръл, един от хората на Ричард, е изнесъл три хиляди лири зад граница. Някои твърдят, че това огромно богатство е било предназначено за племенника на Ричард, който макар и под чуждо име, живеел разкошен живот в чужбина — той вдигна рамене. — Естествено, съществуват и други теории, някои от които твърдят, че сутринта преди битката в Бозуърт узурпаторът Ричард е бил забелязан да разговаря в шатрата си с някакво русокосо момче, което много хора смятат за един от двамата принцове.

— Значи принцовете действително може да са живи, така ли? — попита господарят ми.

— Том Мор не смята така — заяви Хенри, завъртайки се в стола си. — Кардинал Мортън, първият министър на баща ми, му разказал съвсем различна история. Според нея трите хиляди лири, които сър Джеймс Тиръл получил през януари 1485 година, били награда за удушаването на двамата принцове в леглата им.

— Сър Томас Мор — поде разказа Уолси — вярва, че узурпаторът Ричард е изпратил агента си Джон Грийн при управителя на Тауър, за да му предаде, че двамата принцове трябва да бъдат убити. Бракънбъри обаче отказал да се подчини на заповедта и затова Ричард изпратил в Тауър сър Джеймс Тиръл и двама наемни убийци — Дайтън и Грийн, които удушили принцовете и ги погребали на тайно място — той мрачно се усмихна. (Трябва да знаете, че великият кардинал никак не харесваше сър Томас Мор!) — Така или иначе, в подкрепа на тази теория не съществуват никакви доказателства — продължи Уолси. — Някои твърдят, че през 1502 година, когато бащата на нашия крал го арестувал по обвинение в заговорничество с йоркистите в чужбина, сър Джеймс Тиръл си признал за убийството на двамата принцове, но това също не може да бъде доказано.

— Целият Тауър беше претърсен — заяви Хенри, — но не бяха намерени никакви останки.

— Ами слугите, които са се грижели за принцовете? — попита Бенджамин.

— Всичките са мъртви и то отдавна — отвърна Уолси. — Пък и да не бяха, едва ли щяха да могат да кажат на шпионите на краля кой знае какво...

— Мъртви са! Принцовете са мъртви! — прекъсна го Хенри, блъскайки с юмруци по ръкохватките на стола, а после гневно се взря в разпятieto, сякаш очакваше потвърждение от самия Господ.

— Твое величество — Уолси се обърна и се поклони, — напълно съм съгласен с теб, но същевременно се питам: откъде са се взели тези печати? Ако принцовете са били убити, печатите е трябвало да бъдат унищожени. Но ако принцовете са избягали, те може да са взели печатите със себе си.

Хенри се обърна към първия си министър с поаленяло от гняв лице.

— Твое величество — прошепна Уолси, — и аз като теб отчаяно искам това злодеяние да бъде разбулено!

— Покажи им второто писмо — изръмжа кралят.

И така, кардиналт пхна ръка в дипломите на копринената си мантия, измъкна оттам един пергаментов свитък и го подаде на Бенджамин. Господарят ми разгледа писмото, след което — пренебрегвайки гневното изсъскване на Хенри — го подаде на мен. Документът беше издържан в същия стил като предишния — почеркът беше красив и изящен, а в долната част на парчето пергамент се мъдреха два печата. Авторът твърдеше, че е Едуард V, законният крал на Англия, наричаше Хенри узурпатор и сипеше огън и жупел срещу коварството му. После настояваше за две хиляди лири, които да му бъдат доставени пред кръста на „Сейнт Пол“ на празника на свети Августин на 28 август. Писмото завършваше със следното изключително нагло изречение: „Издадено в нашия замък, Тауър, през август от четирийсетата година на управлението ни.“

— Ще платиш ли? — попитах аз, преди да успея да се въздържа.

Хенри се наведе към мен.

— Да платя ли, малки ми Шалот?! Милото ми мариновано лукче^[2]! Малката ми курешка! Ти, леке такова! Добре, ще платя, но ти ще отнесеш двете хиляди лири на уреченото място в уречения ден и ще арестуващ виновника за това злодеяние!

Заплахата, отправена към мен, явно успя да развесели краля, така че той се усмихна на Уолси, а после ме изрита още един път, стана и си

потри корема.

— Хареса ли ти службата, Шалот? Не е лошо човек да поиска Божията благословия за ловджийските си кучета, а? — Хенри ме потупа по главата. — Утре ще дойдеш с нас на лов, но тази вечер ще празнуваме.

След тези думи кралят тръгна да излиза от параклиса. Уолси спря, за да очертае кръстен знак над главата на племенника си, а после последва господаря си сред талази от алена коприна. Агрипа отвори вратата, ухили се на двама ни с Бенджамин, след което я затръшна зад гърба си.

— Ще го убия! — прошепнах аз, изправяйки се на крака. — Бенджамин, какво да правя? Той се отнася към мен като към някое псе!

— Роджър, Роджър... — рече господарят ми, а после ме хвана под ръка и ме поведе през нефа.

— Е, утехата ми е, че копелето видимо умира от страх — продължих аз. — Трепери пред призраците от династията Йорк. Ти как мислиш, господарю, възможно ли е тук да става дума за заговор? — добавих. — Спомни си Братството на Бялата роза преди години... Дали йоркистите отново не замислят нещо срещу Тюдорите?

Бенджамин направи гримаса.

— Оттогава мина много време, Роджър. От династията Йорк вече е останал само един повехнал корен, който не може да даде нито цвят, нито плод. Единствено съдбата на двамата принцове представлява някакъв интерес — добави той, спирайки, за да се полюбува на един гоблен, който висеше точно над вратата — и то само заради онези печати. Където е кралят, там са и знаците на властта му. Все едно, човекът, който търсим, Роджър, е изнудвач и убиец и то доста умен. Сега обаче е време да вървим — скоро тръбите ще засвирят за вечеря, а чичо очаква да ни види на масата.

И така, Бенджамин и аз изприпкахме до стаята си и като две добри момчета се преоблякохме, след което слязохме в банкетната зала, или по-точно в една от банкетните зали, намиращи се във вътрешната кула на двореца. Обстановката, която заварихме там, беше направо великолепна. В помещението горяха толкова много свещи, че на човек му се струваше, че е ден, да не говорим пък колко се подсилваше този ефект от отраженията на пламъците в множеството златни и сребърни съдове, наредени по лавиците и в шкафовете. Подът

беше покрит с килими от чиста вълна, поръбени с коприна, по стените висяха прекрасни фламандски гоблени, а от сребърните и златните вази, пълни с разцъфнали рози, се носеше прелестно ухание. (Между другото, това беше още една от лудостите на Хенри. Големия звяр беше така отдаден на идеята да стъпче Бялата роза на Йорк, че държеше таваните и стените на всичките му дворци да бъдат украсявани с червени рози. Ще се изненадате ли, ако ви кажа, че дори разполагаше с шестима обучени за целта майстори резбари? Както и да е, още по-интересно отражение върху интериора на дворците на Хенри имаше непостоянният му брачен живот. В началото той винаги изгаряше от любов и нареждаше инициалите му и тези на настоящата му кралица да бъдат издялани навсякъде. Както се досещате, това се повтори цели шест пъти! На мен лично най-забавен ми се струва фактът, че последната кралица на Големия звяр, остроликата Катрин Пар, имаше същите инициали като първата. Именно това съвпадение ме наведе на мисълта, че ако си беше избирал съпруги с еднакви имена, Хенри можеше да си спести много пари!)

Все едно, събитието онази вечер не можеше да се причисли към най-многолюдните празненства, давани от Големия звяр; аз даже бих го нарекъл вечеря в тесен кръг, но тъй като Хенри обичаше да се весели, пиршеството беше не по-малко пищно от останалите. Масата на краля беше поставена върху висок подиум, заслонен от бял копринен балдахин, окичен с червени рози, и Хенри седеше в средата ѝ, върху грамаден стол, подобен на трон. От двете страни на Големия звяр се бяха наредили Уолси и неколцина от най-доверените хора на краля, а аз и Бенджамин седяхме на една от двете маси точно под подиума. Съдовете бяха от злато или сребро, а покривките — от бяла коприна. Месото — еленско, глиганско и лебедово — беше майсторски приготвено и полято с изтънчени сосове, десертите, които последваха, се топяха в устата, а виното се лееше като из ведро.

Въпреки всичко аз изобщо не бях в добро настроение. В крайна сметка не ми беше приятно да се отнасят с мен като с куче. Освен това все още треперех след срещата си с вълка, така че наблегнах на пиенето. Все едно, дългите гуляи на Хенри винаги завършваха с песни, танци и игра на карти, а понякога кралят обичаше да забавлява гостите си, разказвайки по някоя и друга история. През онази вечер той беше завладян от спомени за миналото, така че се отдаде на прочувствени

приказки за майка си и дори каза няколко думи за баща си. После потупа трътлестата си съпруга Катерина по ръката и заоплаква поголемия си брат Артър, който беше умрял толкова млад. Накрая тлъстият Звяр се облегна в стола си и се заигра със златните пискюли, с които беше украсена ръкохватката му.

— Толкова време мина! — проплака той. — Оттогава се натрупаха толкова несгоди, толкова разочарования...

Думите му бяха посрещнати с ледено мълчание. Неколцина от гостите крадешком погледнаха към клетата Катерина Арагонска, която още не беше успяла да роди жив син.

— Минаха цели четиринайсет години — продължи кралят, — откакто славният ми баща умря и аз се възкачих на престола.

— Но предстоят още толкова много! — извика някакъв подмазвач. — В крайна сметка твое величество е само на трийсет и една!

Тлъстото лице на Хенри се разтегли в усмивка, след което той едва доловимо кимна, за да покаже на придворните си, че одобрява възхвалите им.

— Шестият ден от шестия месец на шестата година от управлението на твоя баща — издекламира на висок глас Норис, един от най-старите довереници на краля, припомняйки на присъстващите датата на раждане на Големия звяр.

Един Господ знае какво ставаше с мен, но трябва да ви кажа, че що се отнасяше до Хенри VIII, аз все успях да объркам нещо. Точно в онзи ден вероятно начинът, по който кралят се беше отнесъл към мен в параклиса, беше влязъл в разрез с единственото правило на стария Шалот, което гласи, че не обичам да ме тормозят.

— Точно така! — креснах аз с пиянски глас. — Шестият ден от шестия месец на шестата година! Шест, шест, шест — знакът на Звяра от Откровението на свети Йоан!

В банкетната зала се възцари такава тишина, че и муха да пръднеше, щеше да се чуе. Хенри гневно огледа присъстващите. Господарят ми скри лицето си в ръце; дори Уолси вдигна кърпичката си до устата си и уплашено се взря в мен.

— Музика! — вдигна ръка кралят. — И нека танците да започнат! Утре отиваме на лов! — добави той и кръвнишки се взря в мен: Големия звяр се канеше да нанесе своя удар.

[1] „Тебе хвалим“ — християнски химн от края на IV век, наречен така по първите думи от текста. — Б.пр. ↑

[2] Името на героя на английски (*Shallot*) означава вид дребен лук. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Легнах си пиян като талпа. Отпреди това си спомням само че Бенджамин ми помогна да се кача до стаята ни, сложи ме на леглото и тревожно се взря в мен.

— Роджър — изсъска той, — какво, за Бога, те накара да кажеш онова нещо?

— Голяма работа! Казах самата истина — изломотих в отговор аз, а после скръстих ръце и потънах в дълбок пиянски сън.

Събуждането ми на другия ден не беше от най-приятните. Слънцето още не беше изгряло, когато в стаята ни нахълтаха неколцина кралски ловци, облечени в плащове с качулки и понесли факли в ръце. Бенджамин веднага скочи от леглото си, но един от любезните ни посетители притисна камата си към бузата му.

— Остани на мястото си, мастър Даунби! — предупреди го ловецът. — Скъпият ти чичо изпраща съобщение. Ако не беше ти — той посочи към мястото, където двама яки ловци ме бяха приклецили помежду си, — слугата ти вече щеше да виси от най-високата бесилка в замъка заради обидата, която нанесе на негово величество!

Да ви кажа, кучият син беше напълно прав. Публичната подигравка с рождената дата на краля си беше ни повече, ни по-малко държавна измяна. Въпреки това, колкото и невероятно да ви се струва, тъкмо шегата ми от онази вечер щеше да помогне за разплитането на кървавата загадка, която стоеше пред двама ни с Бенджамин.

Все едно, в пет часа сутринта, когато ми беше студено, треперех от страх и главата ми още се маеше от изпитото предната нощ вино, мен изобщо не ме беше грижа за това. Всъщност единствената мисъл, която владееше съзнанието ми, беше, че ще ме обесят, и аз съвсем естествено реших да се помоля за милост. И така, старият Шалот отвори уста, но в този момент ловците ме изтикаха от стаята и заключиха вратата след мен, а единият от тях дори ми удари един юмрук в зъбите. От този развой на събитията на мен ми стана ясно, че похитителите ми не са отворени за разговори, така че се отпуснах и ги

оставих да ме влачат надолу по стълбите и по разни празни коридори, докато накрая не се озовахме в един от грамадните дворове на замъка. Наблизо се намираха кралските кучкарници, така че във въздуха се носеше смразяващ кръвта вой, който пробуди странни страхове в душата ми. Беше онова зловещо време между деня и нощта и единственият признак, че слънцето ще изгрее, бяха бледо червеникавите отблясъци в иначе ясното небе. И така, ловците се събраха около мен подобно на група облечени в кожа дяволи. Неколцина от тях се хилеха. Един или двама ме гледаха със съчувствие, но останалите се държаха като професионални наемници — беше им възложена задача и те имаха намерение да я изпълнят. После проклетниците смъкнаха всичките дрехи от гърба ми и това беше последният път, в който видях италианската си копринена риза, фините си фламандски панталони и скъпото си ленено бельо. (Приемете един съвет от стария Шалот. Никога не си лягайте облечени. Така, ако дойдат да ви изведат от стаята ви призори, няма да могат да ви задигнат долните дрехи!)

Та в онзи момент аз понечих да възразя, но един от ловците ме удари с кожената си ръкавица през устата. После ме напъхаха под една водна помпа, от студената вода сърцето ми се разтуптя, а умът ми запрепуска. Накрая донесоха една бъчонка с гранясала мас, намазаха ме с нея от глава до пети, нахлузиха на краката ми чифт груби сандали и метнаха върху ми някаква еленова кожа. Аз се опитах да се отскубна, но ловците ме приклециха и завързаха глезените и китките ми. Щом най-после приключиха, те се отдръпнаха, за да огледат произведението си.

— Досега не бях виждал по-странен звяр — отбеляза един.

— Питам се колко ли време ще издържи — изкоментира друг. — Все едно, после можем да окачим главата му до главата на някой глиган!

В следващия момент шегите секнаха, тъй като някаква грамадна фигура излезе на двора и закричи през калдъръма. Мъжът беше самият Хенри, облечен в яркозелени робинхудовски одежди и нахлупил на главата си смешна малка шапчица, закичена с бяло лебедово перо. Големия звяр се приближи към мен и се взря в очите ми.

— Заслужаваш да те обеса заради онова, което каза, мастър Шалот!

— Някои увисват на бесилото, твое величество, а други — не — отвърнах жизнерадостно аз.

Кралят изкриви устни в усмивка, но погледът му си остана гневен.

— Днес ще ходим на лов, но няма да преследваме елени или глигани, ами онези, които веднъж завинаги трябва да се научат къде им е мястото и как да си държат езика зад зъбите. Отвори си устата, мастър Шалот!

Аз се подчиних, при което Хенри напъха облечените си в ръкавица пръсти в устата ми, сграбчи езика ми и ме придърпа по-близо до себе си.

— Когато по време на лов бъде повален елен — изсъска той, — привилегията да отреже езика му се пада на краля. Запомни това, Шалот!

Е, нали си го знаете стария Шалот — мразя да ме заплашват. И така, щом чух тези думи, аз направих онова, което винаги правех, когато Големия звяр ми се заканваше — пуснах една силна и отчетлива пръдня, която отекна в двора подобно на камбанен звън. Ловците се закискаха, но в следващия момент Хенри щракна с пръсти.

— Изкарайте кучетата! — извика той.

Двама от ловците тутакси изчезнаха зад високата ограда, след което се появиха заедно с две от грамадните животни, които бях зърнал предната вечер в параклиса. Първоначално си помислих, че гадините може и да си ме спомнят, така че се насилих да им се усмихна, но те само ме изгледаха кръвнишки и ми се озъбиха.

— Нека ти представя Мор и Смърт^[1], Шалот — подигра ми се Хенри. — Както знаеш, имената са взети от Откровението на свети Йоан. Реших, че имената са подходящи за най-добрите ми ловни кучета — той се наведе и погали двата звяра по главите. — Веднъж подушили те, тези хубавци ще те преследват до края на света. Когато ловът започне, ти ще хукнеш да бягаш, а кучетата ще бъдат пуснати след теб. Предупреждавам те, че дори да се качиш на някое дърво, те ще седнат отдолу и ще те чакат да слезеш! Дори да успееш да свалиш еленовата кожа от гърба си, ще продължат да следват миризмата на мас, която се излъчва от тялото ти! Между другото, няма смисъл да се опитваш да я измиваш, скачайки в някоя река — докато го направиш, те вече ще са те настигнали и ще са се нахвърлили върху ти!

— Имам ли изобщо шанс?

— Съвсем малък — отвърна Големия звяр. — Но ако все пак успееш да се върнеш тук, обещавам да ти подаря живота, както и една кесия със злато — безсърдечният кучи син размаха показалец пред лицето ми. — Междувременно нямаш право да сваляш тази кожа, нито да яхаш кон, а да не говорим пък да се качваш на каруца.

Сърцето ми се сви. Докато Големия звяр беше бръщолевил, аз, естествено, бях обмислил всички тези възможности и бях решил, че най-лесно ще ми е да издебна някой ездач и да му открадна коня. Думите на Хенри обаче бяха попариха тези надежди, да не говорим пък колко разочарован останах, като разбрах, че не мога да свалям еленовата кожа. В крайна сметка, щеше да е изключително забавно да я надяна на някой пътуващ монах и да се промъкна обратно в Уиндзор, докато тлъстият свещеник се опитва да избяга от псетата на краля. Вместо това трябваше да стоя в този двор и да треперя от страх под лъчите на изгриващото слънце. В това време Хенри и обичайната банда подлизурковци, които го следваха навсякъде, седяха на седлата си, отпиваха от чашите си с греяно вино и ме оглеждаха, сякаш бях някакъв трофеен елен или пък граблива лисица.

Когато копелетата най-после решиха, че са готови за тръгване, двама ловци ми нахлузиха някакъв чувал на главата, приклешиха ме между конете си и ме поведоха извън замъка. После прекосихме малкото градче и се озовахме на някаква широка поляна, покрита с роса, в чийто далечен край се издигаше любимата гора на Хенри.

— Тичай, мастър Шалот! — посочи ми натам един от ловците, махайки чувала от главата ми. — Кралят се съгласи да ти даде един час преднина. После ще чуеш изсвирването на рога и лая на кучетата.

Аз погледнах към спътника на мъжа и бързо си дадох сметка, че е лош човек. После отново се обърнах към първия ловец и се взрях в суровото му, потъмняло от слънцето лице.

— Какво мога да сторя? — попитах го шепнешком. — Това е против закона, против всички правила и обичаи!

Онзи поклати глава.

— Не си нито първият, нито последният, който участва в тази игра.

— Но какво мога да сторя? — настоях аз.

Мъжът се наведе към мен.

— Тази гора принадлежи на краля — рече ми тихо той, — а това значи, че тук се слуша неговата дума. Последният клетник се обеси. Едно ще ти кажа — каквото и да правиш, не позволявай на кучетата да те хванат! В противен случай ще те разкъсат на парчета — ловецът ме стисна за рамото. — Бягай! — добави той. — Бягай като вятъра! И не се опитвай да се скриеш — кучетата вече са те подушили, а те никога не забравят миризми.

След тези думи добрият човечец обърна коня си и последван от спътника си, препусна надалеч от мен. И така, аз останах сам и се разтреперих като лист. После вдигнах очи и си дадох сметка, че небето е станало наситеносиньо, а слънцето вече припича доста силно. Изобщо — прекрасна лятна утрин. До слуха ми достигаше гукането на гривяците и скрибуцането на скакалците в тревата. В такъв ден на човек би му се искало да вземе някое хубаво момиче, една кана с бяло вино и две чаши и да излезе на разходка из поляните, а после да седне на брега на някое поточе и да лови пъстърва с ръце. Но разбира се, на Шалот не му се полагаше подобно нещо! О, не! В този чуден ден Шалот трябваше да умре! И така, аз направих онова, което винаги правех, когато попаднеш в подобна безизходна ситуация — строполих се на колене и се разревах като някое бебе. После отправих една гореща молитва към Божията майка, като не пропуснах да ѝ напомня, че макар да съм грешник „по-малко съм грешил, отколкото грешили са към мене“^[2]. (Да, това е поредният израз, който Уил Шекспир е заел от мен.)

После, разбира се, хукнах като заек през тревата, насочвайки се право към тъмната редица дървета. Скоро виното се изпари от главата ми и острият ми ум започна да щрака. (Извинете, но ще трябва да изчакате един момент, тъй като виждам, че капеланът ми се киска. Малкият пръдльо най-обича да слуша истории, в които на стария му господар му се налага да бяга, за да си спаси кожата. Да, просто ще вдигна бастуна си и ще перна тази купчинка миши изпразнения през пръстите. Ха така! Това трябва да го научи на уважение към подобрите от него.)

Та когато стигнах до дърветата, аз спрях и се вгледах в пътечката, която лъкатушеше през гората. За миг се изкуших да нагазя в храстите, но това щеше да е глупаво. Трънаците щяха да се оплитат в глезените ми и да дерат краката ми и по този начин да ме забавят. И

така, аз продължих да навлизам все по-навътре и по-навътре в тъмната гора, отчаяно търсейки място, където да се скрия от смъртта, която скоро щеше да тръгне по петите ми. Прецапах през куп поточета и прекосих не една и две горски поляни, без да попадна на подходящо скривалище. Все пак това беше ловният резерват на Хенри, където едва ли можех да се натъкна на някое селце, усамотено стопанство или пък на някоя дърварска или въглищарска колиба. Да, бях съвсем сам и макар че сърцето ми биеше лудешки, а краката ми вече едва ме държаха, не ми оставаше друго, освен да продължа да тичам. По някое време се добрах до някаква поляна и тъкмо бях стигнал до средата ѝ, когато насреща ми изскочи конник. Аз вдигнах очи към него и тутакси паднах на колене. Реших, че вече съм мъртъв и съм попаднал в пъкъла. Ездачът — адско създание с черни дрехи, черна маска на лицето и огромни еленови рога на главата — седеше върху гърба на грамаден черен кон, който въртеше очи и риеше покритата с мъх земя.

— Да не си направил и крачка повече! — извика той.

— Нямам такова намерение, кълна се! — изскимтях аз, взирайки се напрегнато в зловещото привидение.

— Аз съм Ловеца Хърн — продължи съществуването с приглушен глас. — Защо си се разтичал из гората ми?

— Защото иначе ще умра! — изпищях в отговор аз. — Големия звяр ме преследва!

После измерих разстоянието помежду ни и за момент се зачудих дали да не се опитам да сваля конника от коня му — независимо дали беше яздено от призрак, или не, животното си изглеждаше съвсем истинско. Ако го сторех, можех да стигна до най-близкото пристанище, преди Хенри да се е усетил. Ловеца обаче явно прочете мислите ми, тъй като изпод наметалото му тутакси се появи арбалет и над главата ми профуча стрела.

— Нито крачка повече!

И така, аз се отпуснах на земята, приседнах на пети и се примолих:

— Помогни ми!

Щом чу това, ездачът хвърли на земята някакъв чувал, обърна коня си и препусна обратно по горската пътека. Аз го изчаках да се отдалечи, след което запълзах към чувала, смеейки се през сълзи. В момента, в който развързах въжето, с което беше пристегнат чувала,

нещо одраска ръката ми. И така, аз бръкнах вътре и извадих оттам един дълъг лък, изработен от яка тисова дървесина, и един колчан с шест стрели, завършващи с гъши пера. Освен това в чувала имаше една маска със закрепени от двете ѝ страни еленови рога, няколко курабии, поръсени със захар, и един малък мях с вино. „Какво пък — казах си аз, — на харизан кон зъбите не се гледат!“ Независимо че благодетелят ми беше Ловеца Хърн, все пак бях получил отговор на молитвите си!

За известно време аз просто се взирах в съдържанието на чувала. После погълнах курабиите, изпих виното от меха и се зачудих какво да предприема по-нататък. „Защо ли тъкмо Ловеца Хърн откликна на зова ми за помощ?“ — запитах се аз, а след това си припомних легендите, които се разказваха за тази митична фигура. Предполагаше се, че благодетелят ми всъщност е духът на някакъв ловец, несправедливо обесен в Уиндзорската гора преди стотици години, който все още витае из лобното си място, придружаван от призрачни хрътки и дяволски ездачи.

Аз си поех дълбоко дъх, опитвайки се да успокоя сърцето си и да прочистя ума си. Естествено, Големия звяр беше суеверен като някоя дърта циганка и аз много добре знаех какво е имал предвид анонимният ми благодетел. Храната и виното трябваше да ми помогнат да си възвърна силите, докато маската с рогата, дългият лък и колчанът със стрели щяха да ми послужат да се превърна от Роджър Шалот в Ловеца Хърн.

И така, след като се уверих, че в меха не е останала и капка вино, аз го напъхах обратно в чувала заедно с парчето вълнен плат, в което бях намерил курабиите, и хвърлих всичко в храстите. В следващия момент ветрецът донесе до слуха ми проточения зов на ловджийски рог и гръмкия лай на кралските ловджийски кучета. Ловът явно започваше, но кой ли щеше да бъде ловецът?

В този момент аз вече бях убеден, че ще успея да се измъкна, така че уверено се затичах през гората. После прекосих някакво поточе, а когато се изкатерих по отсрещния бряг, забелязах, че ръцете и краката ми са целите омазани в кал. Вярно, че Хенри ми беше забранил да свалям еленовата кожа, но не беше споменал дали мога, или не мога да я покривам с разни неща. И така, аз скочих обратно в потока и загребвайки с цели шепи, започнах да се мажа с кал. Когато

приключих, вече приличах на някакъв горски дух, бягащ сред гъсталака. Лаят на кучетата зад гърба ми се засилваше все повече и повече, но междувременно страхливецът Шалот беше заменен от хитреца Шалот.

В следващия момент дърветата свършиха, така че аз се изкатерих по едно стръмно възвишение и клекнах в храстите на върха му. Най-накрая двете псета от ада изскочиха от гората като стрели, а после спряха в подножието на хълма, за да подушат въздуха и да се ориентират накъде съм тръгнал. Забелязах със задоволство, че ако не друго, калта поне ги бе объркала. Имайте предвид, че независимо от кривогледото си око някога аз бях отличен стрелец, така че в онзи ден просто се приближих до ръба на склона, заредих една стрела в лъка и уверено опънах тетивата. После се съсредоточих върху едва доловимия ветрец, който галеше бузата ми. Въздухът почти не трепваше. Преди да продължа, искам да ви кажа, че обичам животните, а пък кучетата и конете са ми особено симпатични, но с двете грамадни ловджийски кучета на Хенри нямах друг избор, тъй като гадините заплашваха да ме разкъсат на парчета. И така, аз си поех дълбоко дъх и пуснах тетивата. Стрелата полетя право напред и в следващия момент се заби дълбоко в гърлото на единия от песовете. Кучето подскочи във въздуха и падна на една страна. Другото нададе разярен вой и хукна към мен. Аз заредих още една стрела. Вече изобщо не ме беше страх. Единственото ми съжаление беше, че вместо Хенри към мен идва някакво клето псе. Пуснах тетивата, но кучето тичаше твърде бързо и стрелата прелетя над главата му. В този момент от гората започнаха да излизат още кучета. Аз взех още една стрела, прицелих се и я забих право в разлигавената уста на животното. То тутакси залитна, а после се строполи на земята и се изтърколи надолу по склона. Останалите кучета усетиха, че нещо не е наред, и се засуетиха в подножието на хълма, а пък ловецът, който ги придружаваше, страхливо се взря в привидението, застанало на върха.

— Аз съм Ловеца Хърн! — изревах аз с приглушен от маската глас.

Ловецът си изпусна камшика и удивено ме зяпна. Аз заредих още една стрела в лъка си и я изстрелях право в рамото на копелето. После скочих на крака, изтанцувах някакъв смахнат танц и изчезнах зад храстите. Какво повече да ви кажа? Мор и Смърт бяха мъртви, а

единият от ловците — ранен, така че ловът просто нямаше как да продължи. И така, аз весело тръгнах да се връщам по стъпките си, а да не говорим как се зарадвах, когато в края на гората зърнах шеметно високите стени на замъка Уиндзор.

Преди да вляза в селцето, аз си свалих маската и заедно с лъка и стрелите я скрих в някакъв хрусталак. После се измих от калта в едно близко поточе и макар отвътре да ликувах, спокойно продължих към замъка. Уличните търговци удивено ме проследяваха с поглед, но аз не им обръщах внимание. Шамбеланите и слугите ме зяпаха така, сякаш са видели призрак. Когато най-накрая се добрах до двора, от който бях тръгнал, наредих да ми донесат чаша херес и паница задушено месо, а после седнах до една от пристройките и, топен от слънчевите лъчи, се наядох до насита.

Минаха няколко часа и на мен ми стана малко хладно. От ловната дружина обаче нямаше и следа, така че аз се наметнах с един плащ и тръгнах да се разхождам из двореца. Слуховете за избавлението ми вече бяха обиколили кралския двор, така че макар предния ден всички да бяха настроени срещу мен, сега никой не ме закачаше. И така, аз се върнах в кулата, но стълбището, водещо към стаята ни с Бенджамин, все още беше пълно със стражи. За момента реших да не насилвам повече новопридобитата си власт, но поне разбрах, че мистериозният ми благодетел не е бил господарят ми. После отидох в кухнята, където с лекота накарах някакъв ужасен готвач да ми даде още ядене и пиене, и накрая отново се заех да обикалям наоколо.

Онзи ден беше доста важен за мен и то не само защото през него успях да избегна гнева на Хенри, ами и защото щеше да се окаже, че е доста тясно свързан с кървавите загадки, които двамата с Бенджамин се опитвахме да разрешим. Та трябва да съм бил в някой от облицованите с ламперия коридори на главната кула, когато пред погледа ми изведнъж се появи някаква голяма картина в рамка, на която беше изобразена майката на Големия звяр. Аз се приближих до картината и се взрях в изящното, снежнобяло лице на Елизабет Йорк и в прочутата ѝ златиста коса, прибрана под украсена със скъпоценни камъни шапчица. Зад нея бяха изрисувани останалите членове на семейството ѝ, които обаче не можеха да се различат, тъй като с времето картината освен че беше потъмняла, се беше и покрила с

дебел слой прах. (Това само може да ви подсказе какво беше отношението на Хенри към роднините му! Големия звяр не го беше грижа нито за майка му, нито за баща му, а когато пълномощниците му, предвождани от Кромуел, започнаха да рушат манастирите и църквите, той буквално изрови прабаба си от земята, оставяйки ковчега ѝ на произвола на всеки преминаващ злодей. За щастие, години по-късно аз се намесих, убеждавайки Елизабет да премести останките в приличен ковчег и да ги погребее наново.)

В следващия момент си придърпах едно столче и нетърпеливо се покатерих върху него, за да обърша праха от картината, тъй като забелязах, че на заден план, играещи си сред някакво поле, бяха изобразени двамата братя на Елизабет, тоест принцовете от Тауър. Естествено, мислех си, че картината може да ми разкрие нещо, но за съжаление, докато я разглеждах, столчето се прекатури и аз се строполих на пода. Падайки обаче, закачих ръката си в някакво скрито лостче в ламперията, при което тя се измести навътре, разкривайки пред очите ми тайна стая. Аз предпазливо се огледах. Наоколо нямаше никого, така че се осмелих да вляза в помещението, но не преди да подпра вратата със столчето.

Стаичката, в която се озовах, беше цялата покрита с плесен. Аз присвих очи и забелязах, че вътре има една маса, един стол, а в далечния край — и някакво ниско легло. После протегнах ръка към масата и напипах свещ и огниво. След известни мъки успях да запаля свещта и стаята се окъпа в светлина. Един Господ знае какво съм очаквал да видя, но истината е, че открих само някакво глинено гърне, няколко парцала върху леглото, една мръсна оловна кана и останките от някаква чаша, която очевидно беше паднала от масата. Макар и не скоро, стаята изглеждаше като да е била обитавана. И така, аз духнах свещта, излязох в коридора и тихо върнах тайната врата на мястото ѝ.

Тъкмо се канех да продължа с разходката си, когато до слуха ми достигна слабото изсвирване на ловджийски рог. Аз тутакси изтичах навън и се постарах да заема същото място, на което бях стоял, когато кралят ме беше заплашил. После си поех дълбоко дъх, опитвайки се да успокоя силно туптящото си сърце, и се приготвих да посрещна Хенри и хората му, които — целите опръскани с кал и доста унили — тъкмо влизаха в двора. Щом спряха, Големия звяр скочи от коня си и нареди раненият ловец да бъде отнесен в лечебницата, а труповете на двете

ловджийски кучета — положени в параклиса. После се заклатушка към мен, а дружките му с техните изопнати от напрежение лица и бдителни очи се скупчиха зад него.

— Значи пак успя да се измъкнеш, а, Шалот?

— Да, твое величество.

— И как го направи? — Големият звяр навря лицето си в моето.

Преструвайки се на много стреснат, аз отворих уста да отговоря, но после я затворих и въздъгнах.

— Знаеш ли какво се случи с кучетата ми? — излая кралят.

Аз страхливо поклатих глава.

— А с ловеца ми?

В този момент ми се стори уместно да изхлипам.

(Веднъж Кит Марлоу ми каза, че от мен можело да излезе чудесен актьор. Истина е — бях в състояние да променям настроенятията си изключително бързо, а през онзи ден в Уиндзор го правех просто светкавично!)

После коленичих на калдъръма пред Големия звяр, което между другото беше отлично хрумване, тъй като Хенри обожаваше да гледа как хората се унижават пред величието му.

— Какво има? — изрева кралят.

— Няма да ми повярваш, твое величество! — аз сграбчих ботушите му и страхливо погледнах нагоре. — Онова, което видях, беше направо ужасно! Кошмарно видение от ада!

О, да, стрелата ми улучи право в целта! Големият, тлъст Хенри беше суеверен като последен циганин!

— Слушам те — излая Хенри.

— Всичко се случи в гората, твое величество. Тъкмо тичах през храсталаците и си мислех, че с плиткия си ум и голямата си уста сам съм си навлякъл тази съдба...

— Когато? — нетърпеливо попита Хенри.

— Когато иззад дърветата изскочи някакъв конник. О, твое величество, не можеш да си представиш колко ужасен беше! Очите на черния му като катран кон светеха подобно на живи въглени, сбруята му беше направена от огън, а седлото — от човешка кожа — аз замълчах, за да постигна по-голям ефект. — Толкова се уплаших, твое величество, че припаднах от страх.

Хенри се наведе към мен.

— А после какво стана?

— Когато дойдох на себе си, видях, че конникът е слязъл от коня си и се е надвесил над мен. Беше така висок, така тъмен и страшен, че... Само от твое величество съм се плашил повече — добавих с треперещ глас.

Хенри ми се усмихна доволно и аз си дадох сметка, че съм на прав път.

— И какво ти каза този зловец дух? — попита кралят.

— Че се казвал Ловеца Хърн! — извиках аз. — Гласът му беше като твоя — величествен и внушаващ ужас, бумтящ като топовен гърмеж в разгара на някоя славна битка...

— А как беше облечен? — попита кралят.

— Носеше черни дрехи, от главата му стърчаха грамадни рога, а в ръцете си носеше толкова огромен лък, че само някой като твое величество би могъл да опъне тетивата му.

— Какво ти каза духът? — извика някой.

Хенри се обърна и гневно изглежда хората си.

— Отговори на въпроса, Шалот — рече той и ме почеса по тавата, сякаш бях някое от псетата му.

— „Аз съм Ловеца Хърн — повтори привидението, — а ти, Шалот, си долен боклук и заслужаваш да умреш, задето оскърби краля. Въпреки това аз дойдох, за да ти окажа голяма милост и да ти съобщя, че няма да умреш днес.“

— Продължавай! — изсъска Хенри.

Аз вдигнах поглед.

— „В замяна на това ще се превърнеш в най-верен слуга на моя любим крал на Англия — заяви Хърн — и ще му помогнеш да се освободи от грижите си.“

Усмивката на Хенри вече стигаше от ухо до ухо.

— Продължавай! — настоя той.

— Ами това е — сега трябва да ти служи до края на дните ти.

— Ловеца не ти ли обеща нещо? — настоя Големия звяр, сякаш беше дете, опитващо се да си изпроси още сладкиши.

— Невиждана слава за теб, твое величество — отвърнах аз. — Освен това — здрав син и множество потомци. Разбира се, помолих духа за някакъв знак...

— И? — попита Големия звяр.

— „Не ти ли дадох вече? — отвърна ми Хърн. — Нима не те спасих от потната треска в Лондон?“

(Страхотно попадение! Като се има предвид колко възклицания и многозначителни кимания от другарите на Хенри успях да изтръгна с него, смее да предположа, че Уил Шекспир ужасно щеше да го хареса.)

Кралят стисна долната си устна с дебелия си пръст.

— Така си е — промърмори той. — Аз също чух за това. Е, продължавай!

— „Ще те спася от това преследване — обеща ми Хърн. — Разбира се, не мога да посегна на любимия си Хенри, но ще накажа онези, които посяха тази идея в главата му. Предай на краля, че когато въздам справедливост, въпросът ще бъде забравен“ — аз вдигнах поглед, позволявайки на Големия звяр да види сълзите ми. — После просто продължих да тичам, твое величество. Междувременно явно съм изпаднал в нещо като транс, тъй като в един момент още чувах лая на кучетата зад гърба си, а в следващия се озовах в покрайнините на Уиндзор. Ужасно съжалявам — добавих аз, при което гласът ми трепна просто великолепно — за смъртта на ловните ти кучета.

След тази тирада аз се взрях в очите на Големия звяр, който все още клечеше до мен, почесвайки се по брадичката. Кралят определено се съмняваше в думите ми, но от друга страна, какво можеше да стори?

— Освен това спечелих облога ни, твое величество — прошепнах.

Хенри стана и хващайки ме за рамото, ме изправи до себе си.

— Ние също видяхме Ловеца Хърн — заяви той. — Изглеждаше точно по начина, по който го описа ти, и стоеше на върха на някакъв хълм — кралят щракна с пръсти и един от ловците тутакси му подаде три стрели. Хенри ги вдигна. — Досега не бях виждал такива стрели — отбеляза той. — Красиви, със стоманени върхове... — той хвърли стрелите обратно на ловеца и без да се обръща, изрева: — Норис! Помниш ли кесията със злато, която спечели от мен, докато играхме хазарт снощи? Е, тя вече е на Шалот. Дай му я!

Червенобрадият Норис излезе напред и сърдито ми подаде наградата. Вероятно именно той стоеше зад идеята в този ден дружината да не преследва някой дърт глиган, на който вероятно щеше да му се понрави да потича из гората, ами клетия стар Шалот. Големия звяр ме потупа по рамото.

— Моят предан, предан Роджър! — рече той.

Аз отново долових недоверие в гласа му, но после кралят ме пусна да си ходя и аз се върнах в стаята ни с Бенджамин. Когато ме видя, господарят ми ме прегърна, а после ме отдалечи от себе си и ме огледа от глава до пети.

— Нараниха ли те, Роджър? Чух какво се е случило — той вдигна ръка. — Не, не ми отговаряй сега. Ще почакам.

След тези думи Бенджамин отиде до вратата и извика на слугите да ни донесат няколко кофи с гореща вода. После господарят ми изчака да се потопя дълбоко в коритото за къпане и да взема в ръка чаша херес, и чак тогава продължи с разпита си.

И така, аз му разказах всичко, което се беше случило. От време на време той се приближаваше до вратата, за да се увери, че никой не ни подслушва, а когато приключих, тихичко подсвирна.

— Но кой беше тайнственият ти благодетел? — попита ме Бенджамин.

— Представи ми се като Ловеца Хърн — отвърнах — и както можеш да се досетиш, аз също ще поддържам тази версия!

След като се изкъпах, очите ми натежаха за сън, но въпреки това аз си облякох новите дрехи, изпратени ми от Хенри, и слязох в голямата зала, където ме посрещнаха с бурни овации. После разни непознати започнаха да идват при мен, да ме тупат по гърба и разпалено да ми обясняват какъв чудесен човек съм. Вече целият дворец беше чул новините и хората нямаха търпение да узнаят нещо повече за Ловеца Хърн. Аз, разбира се, с радост им разказвах историята си, разкрасявайки я навсякъде, където беше възможно. През това време току улавях злобния поглед на Големия звяр, но пък се чувствах в безопасност — макар да беше озадачен, кралят очевидно не намираще отговор на въпросите си. По-късно, след като вече бях напълнил стомаха си с вино, а кесията си със злато и сребро, аз последвах Бенджамин в стаята ни с несигурни стъпки. Там, седнал на леглото и стиснал някаква голяма кожена торба между краката си, ни чакаше Агрипа.

— Скъпият чичо изпраща на скъпия си племенник много поздравии — рече напевно той. — Казано накратко, утре трябва да отнесете това злато в Лондон. После, когато камбаната на „Сейнт Пол“

забие за обедната молитва, ще го оставите на стъпалата, водещи към катедралния кръст.

— Значи кралят няма да предприеме нищо, така ли?

— О, кралят ще предприеме всичко. Мястото ще гъмжи от стражи, но разбира се — под прикритие. От десет часа сутринта нататък всички входове към Тауър ще бъдат завардени от стрелци — лицето на добрия доктор се разтегли в крива усмивка. — Негово величество ти има огромно доверие, Роджър. Нали затова те е пощадил Ловеца Хърн — за да помогнеш на любимия му крал да излезе от това затруднено положение...

Аз изпъшках и се отпуснах на едно столче. Тлъстият бърборко отново ме беше хванал в капана си. Ако Ловеца Хърн действително ми се беше явил, на другия ден трябваше да постигна успех. Ако ли не, явно отново щеше да ми се наложи да бягам, за да отърва кожата!

[1] Имената на двама от четиримата конници на Апокалипсиса. — Б.пр. ↑

[2] Шекспир, Уилям. „Крал Лир“, III д., II сц., прев. В. Петров, изд. „Захарий Стоянов“, С., 2010. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

На следващата сутрин потеглихме с лодка точно по зазоряване. Агрипа ни изпрати до кея, тананикайки тихичко някаква песничка. След като ми помогна да се кача в лодката, добрият доктор ме сграбчи за ръката и ме придърпа към себе си.

— Следващия път, когато срещнеш Ловеца Хърн — прошепна той със светнали от веселие очи, — предай му много поздравии от мен!

Аз седнах в лодката и докато се отдалечавахме от брега, зяпнах от почуда. Агрипа пък просто вдигна ръка за сбогом, обърна се и изчезна в утринната мъгла. Ще бъда честен с вас. Винаги съм се чудел дали именно добрият доктор не се беше превъплътил в Ловеца Хърн. Години по-късно, когато старият Том Уолси изпадна в немилост, понеже не можа да уреди на краля развод, и замина за Йорк, за да се изправи пред съда за държавна измяна, аз тръгнах с него. (Да, бях в Лестърското абатство, когато някогашният велик кардинал внезапно се разболя и да, той беше отровен, но не, не го отрових аз.) Та когато предсмъртната му агония започна, аз коленичих до леглото му и изслушах изповедта му, а после стиснах тлъстата му ръка.

— Кажии ми, Том — попитах го (по онова време вече бях на малко име с всички и дори Големия звяр ми позволяваше да го наричам Хал!) — Кажии ми, Том — рекох, — онзи път в Уиндзор Агрипа ли се беше преоблякъл като Ловеца Хърн?

Дебелакът Том поклати глава.

— Невъзможно — прошепна той. — През онзи ден двамата трябваше да свършим нещо за краля, така че бяхме заедно през цялото време.

Е, може би Агрипа беше накарал някой от хората си да се преоблече като Ловеца Хърн, но така или иначе, аз никога не узнах какво точно се е случило.

Все едно, в онзи ден двамата с Бенджамин стигнахме до кея при „Сейнт Пол“ точно когато църковните камбани забиха за втората сутрешна служба. По време на пътуването ни господарят ми си беше

мълчал, но сега се размърда, изскочи от лодката заедно с торбите със злато и тревожно се огледа наоколо.

— Какво има, господарю? — попитах аз, скачайки бързо след него на брега.

Бенджамин скри златото под плаща си и продължи да се оглежда.

— Не знам, Роджър, но се чувствам като на тръни!

Аз посочих към въоръжените с алебарди и лъкове стражи в лодката.

— Но нали тези юнаци ще бъдат с нас! — заявих. — Освен това кралят несъмнено е скрил още много такива около кръста при „Сейнт Пол“.

Бенджамин обаче не можеше да бъде успокоен. В следващия миг кралските телохранители оформиха около нас предпазен щит и всички тръгнахме към внушителната катедрала. В наше отсъствие градът почти се беше върнал към нормалното си ежедневие. Продавачите се провикваха иззад сергиите си, облечените в дрипи боклукчии почистваха нужниците, а от каруците, превозващи трупове, и червените кръстове, изрисувани по вратите на къщите, нямаше и следа. Аз зърнах сред тълпата двама съмнителни типове, вероятно джебчии, и разсеяно се запитах къде ли е Куиксилвър. Да ви призная, все още имах желание да разтърся този мошеник най-сърдечно, но не за ръката, а за гърлото! Както казва псалмописецът обаче: „Доста е на всеки ден злобата му“^[1], пък и двамата с Бенджамин си имахме друга работа.

И така, групичката ни зави по Патерностер Роу и продължи нагоре по уличката „Сейнт Пол“, която водеше право към катедралата. Докато минавахме по сводестия коридор с прочутия стенопис, изобразяващ Танца на смъртта^[2], аз любопитно се взрях в зловещите скелети, които весело подскачаха пред стотиците клетници, тръгнали към ада. За съжаление, вече не можете да видите това невероятно произведение на изкуството, тъй като херцогът на Съмърсет срути коридора, където беше изобразено. Все едно, в онзи ден ние влязохме в катедралата и тръгнахме из нефа, любимо място за среща на лондончани, където жителите на града се разхождаха, показваха се, клюкарстваха и въртяха по малко търговия. Освен това наоколо беше пълно с момчета от хора, които отчаяно се оглеждаха за някой

достатъчно глупав човек с шпори, тъй като имаха право да му искат такса за правото да ги носи. В западния край на нефа пък, върху куп малки масички, седяха около две дузини писари и дращеха писма и правни документи. Бенджамин накара придружителите ни да спрат и напрегнато се взря в трудолюбивите писари.

— Дали нашият изнудвач използва услугите им? — прошепна той.

— Едва ли, господарю — посочих му аз наоколо. — Виж с каква измет е пълно тук — слуги, търсеци работа, дрипави адвокати, отчаяно оглеждащи се за клиенти... Дори самият писар да не предаде човека, който го е наел, тази паплач със сигурност би го сторила.

Бенджамин се съгласи и групичката ни продължи към олтара, в който централно място заемаше богато украсеният гроб на свети Ерконуолд. Там бяхме посрещнати от един много енергичен духовник, който припряно ни отведе в ризницата и ни запозна с някакъв мършав тип със сурово лице, зли очи и войнствен вид на име Джон Рамсдън. Като началник на стражата на кралския дворец в Уайтхол Рамсдън носеше ризница и бе препасан с тежък портупей.

— Заповедите ми са съвсем прости и ясни — излая той, без да обръща внимание на опита ни да се представим. — Когато камбаните на катедралата забият за обедната молитва, вие трябва да влезете в двора на „Сейнт Пол“ и да оставите златото на стъпалата към кръста.

— А после какво? — попитах аз.

Рамсдън навря лицето си в моето и с кървясалите си очи ужасно ми заприлича на Хенри.

— Изобщо не ме е грижа за после! — отвърна той, след което се ухили. (В устата му имаше само един здрав зъб и дъхът му вонеше.) — Вероятно някой негодник ще се опита да прибере парите, при което аз и хората ми ще го заловим заедно с евентуалните му съучастници. Накрая всички ще се отправим тържествено към Тауър. Дотогава обаче — той направи гримаса — просто ще чакаме.

И така, ние зачакахме и минутите бавно се занизаха. Погълнат от собствените си мисли, Бенджамин се сви на едно столче, стиснал торбата със златото. От време на време той поглеждаше към мен, поклащаше глава и промърморваше:

— Как, за Бога, ще се справим, Роджър?

Да ви призная, независимо от острия си ум старият Шалот също нямаше отговор на този въпрос. Както и да е, в един момент камбаните забиха и аз стреснато подскочих. После Рамсдън ни изтича през някаква странична вратичка в широкия двор на „Сейнт Пол“, който сам по себе си представляваше един малък град. Мястото отдавна не се ползваше за гробище и се беше превърнало в долнопробен пазар, пълен с крадци, които се събираха там, за да разменят нечестно придобитата си печалба. В двора на катедралата всички те бяха защитени от някаква тъпа градска наредба, според която служителите на закона не можеха да ги преследват вътре.

В онзи ден търговията беше повече от оживена. Във въздуха се носеше воня — смесица от мирис на потни тела, развалена храна, готвена върху открит огън, и парфюмите на проститутките, разхождащи се наоколо. Дърдоренето и крясъците на търговците пък бяха направо оглушителни. Няколко души изгледаха Рамсдън накриво, но като видяха, че е облечен в кралската ливрея, не посмяха да го закачат. И така, групичката ни мина покрай паянтовите сергии и се насочи към грамадния кръст на „Сейнт Пол“. От този кръст глашатаите съобщаваха за велики победи и за раждането на принцове, а друг път разказваха за осъждането на някой благородник или направо за екзекуцията му и то без да пестят страховитите подробности. Около кръста пък се редяха сергии на памфлетистите, които изслушваха тези истории, описваха ги и до часове излизаха да ги продават из улиците. Докато камбаните над главите ни биеха, аз тревожно огледах тълпата, търсейки някое познато лице. Накрая с господаря ми започнахме да отброяваме на глас.

— Десет, единайсет, дванайсет!

Щом чухме и последния камбанен звън, Бенджамин изтича до кръста и остави златото на стъпалата. Колко ли дълго щеше да остане там, запитах се аз. В крайна сметка наоколо се разхождаха какви ли не разбойници, така че всяка торба, оставена без надзор, можеше да изчезне за миг. В следващия момент някакъв наблюдателен негодник излезе иззад една сергия и се запромъква към торбата.

— Зараза! Зараза! — разкрещя се изведнъж някаква жена, но писъците ѝ почти веднага бяха заглушени от силен взрив.

Всички наоколо се разбягаха. За миг двамата с Бенджамин се разсеяхме, а когато се обърнахме, торбите вече ги нямаше. Аз тутакси

хукнах към кръста, а после се качих по стълбите и огледах тълпата. Естествено, всички тичаха — едни бяха ужасени от факта, че наблизко има заразен, други бързаха да се отдалечат от взрива, а трети просто се опитваха да опазят притежанията си или пък да задигнат нечии чужди. Изобщо в двора на катедралата настана пълен хаос. Прекатурваха се сергии, вадеха се ножове и се хвърляха бутилки. Деца ревяха, жени пицяха, а мъжете ругаеха и се блъскаха едни в други. Аз погледнах към Рамсдън и видях, че е извадил меча си и с негова помощ се опитва да разгонва хората от кръста.

— Торбите изчезнаха, Роджър! — извика Бенджамин. — Някой ги задигна, но един Господ знае кой!

— Но как? — извиках в отговор аз.

Господарят ми седна на най-долното стъпало и скри лицето си в ръце. В онзи момент и на мен това ми се стори единственото уместно действие, така че побързах да сторя същото.

— Как не ми хрумна! — Бенджамин вдигна глава и се вгледа в суматохата наоколо. — От какво най-много се страхуват лондончани, а? От потната треска и от пожар! — той се изправи на крака. — Нямаме повече работа тук, Роджър.

Господарят ми отиде да си размени няколко думи с Рамсдън, след което ми направи знак да го последвам в катедралата, която също беше опустяла.

— Не съм пророк — отбеляза Бенджамин, приклякайки в основата на една колона, — но се обзалагам на бъчва с вино, че след малко Рамсдън ще ни съобщи, че в двора няма заразен от потна треска и че взривът е бил произведен от малко барут, предвидливо посипан в някое затворено пространство.

Господарят ми се оказа напълно прав. Не след дълго Рамсдън ни последва в катедралата, ругаейки като разпран.

— Ах, нещастниците му с нещастници! — извика той, разхождайки се напред-назад. — Копелетата му недни!

— За хората си ли говориш? — попитах. — Които оставиха злодея да се измъкне?

Рамсдън се приближи до мен и ме ритна по крака.

— Не, господинчо, не говоря за тях! Говоря за проклетия пияница, който припаднал в двора на катедралата, потен като прасе, за

просяка, който го огледал и заявил, че бил заразен, и за глупавата жена, която повярвала на всичко това.

— Ами взривът? — попита Бенджамин.

— Шепа барут — отвърна Рамсдън. — Бяха я посипали в един изкоп, излизащ от някакъв изоставен гроб — той поклати глава. — Просто една малко по-силна пръдня, нищо повече — Рамсдън се прокашля и се изплю на пода. — Не видяхте ли злодея? — той обвинително се взря в нас, а после приклепна до мен и ме смушка в гърдите. — Откъде да знам, че не си бил ти?

— Ако го направиш пак...! — извиках аз.

— Ако го направиш пак — повтори Бенджамин, — ще се видим в Тауър, сър! — господарят ми се изправи, вдигна ме на крака и хладно се взря в Рамсдън. — Златото ни беше отмъкнато под носа по един изключително хитър начин, а злодеят вероятно вече е далеч оттук. Точно това ще предам и на скъпия си чичо, кардинала.

Рамсдън отстъпи назад, мърморейки извинения. Бенджамин не му обърна внимание. Вместо това ме сграбчи за ръкава и почти ме изблъска от катедралата, повеждайки ме по Патерностер Роу към една малка кръчма, вдигната току до стената на „Блекфрайърс“, обителта на черните монаси.

— Сега не е време за ядене и пиене! — простенах аз.

— Нищо друго не можем да сторим — отвърна господарят ми.

— Можем да потърсим просяка, който е вдигнал тревога, или пък да се опитаме да разберем кой е посипал барута в онзи изкоп.

Бенджамин ми се усмихна.

— Роджър, Роджър! Нима смяташ, че някой от разбойниците, подвизаващи се из двора на „Сейнт Пол“, е видял нещо? Дори и така да е, те едва ли ще искат да говорят с нас, така че можем да прекараме часове, правейки се на глупаци, без да постигнем каквото и да било!

— Така или иначе, злодеят трябва да е някой от Тауър — рекох аз. — Все пак барутът се складира там.

— Така е — въздъхна Бенджамин. — Освен това обаче човек може да си го купи, да си го направи или пък да си го открадне. Онова, което трябва да сторим, Роджър, е да разберем дали Кембъл, Веч, Спърдж, Малоу или някой друг от палачите е отсъствал от крепостта тази сутрин.

— И ако никой не е отсъствал?

— Тогава, скъпи ми Роджър, ще трябва да си признаем, че сме попаднали в задънена улица! Чичо ми, разбира се, ще се ядоса, а кралят...

За миг господарят ми замълча, тъй като някакъв слуга ни поднесе кана с ейл и паница задушено месо със зеленчуци.

— Кралят направо ще побеснее! — довърши Бенджамин.

Аз изтървах роговата си лъжица и притиснах ръце към корема си. Големия звяр действително щеше да се развилнее, щом новините стигнеха до Уиндзор, а Ловеца Хърн беше обещал, че ще успее да помогна на любимия му крал да се освободи от грижите си. Хенри обаче беше обеднял с две хиляди лири, а слуховете за това, че го изнудват, се разпространяваха с все сила.

— Ами да се върнем в Тауър тогава — рекох аз, вдигайки лъжицата си.

— О, не, първо трябва да проучим нещата около новопридобитото богатство на мистрес Ъндършафт.

И така, аз начумерено започнах да се храня. Когато и двамата с господаря ми приключихме, той ме поведе по оживените улици, а после и през мръсотията и бъркотията около Нюгейт. Накрая се озовахме на Чийпсайд и едно чираче ни показа дюкяна на Търгуд. Намерихме златаря в кабинета му — дебеловрат мъж с тлъсто лице и очи, които само за няколко мига можеха да преценят колко пари имаш в кесията. Както се досещате, след като ми хвърли един поглед, Търгуд почти веднага се върна към сметките си. После обаче Бенджамин му прошепна нещо и златарят скочи като навит на пружина.

— О, да, да! — довольно просъска той. — Мистрес Ъндършафт — Търгуд отмести ръкописите от писалището си, извади някаква счетоводна книга, подвързана с телешка кожа, и я отвори. — След трагичната кончина на съпруга ѝ — той потрепна с клепачи, опитвайки се да наподобява съчувствен поглед — при мен дойде един благодетел, който внесе сто златни лири на нейно име.

Бенджамин тихичко подсвирна.

— Че това си е цяло състояние!

Златарят разпери ръце.

— Всъщност подобни дарения съвсем не са рядкост.

— А това кога точно беше направено? — попитах аз.

Търгуд разлисти счетоводната си книга и накрая посочи към някакъв запис. Датата беше около седмица след смъртта на Ъндършафт, а до нея беше отбелязана и внесената сума.

— И преди да сте ме попитали, нека ви кажа, че благодетелят държеше да остане анонимен — носеше наметало с качулка и маска, а самите условия бяха уговорени много бързо.

— А ти не се ли поинтересува от самоличността на благодетеля?
— попита Бенджамин. — Не издаде ли разписка за сделката?

— Мастър Даунби, мастър Даунби — Търгуд се усмихна, сякаш беше учител, попаднал на някой много тъп ученик. — Както казах, в работата на един златар подобни услуги са нещо съвсем обичайно.

— Но откъде благодетелят е можел да бъде сигурен, че ще предадеш златото? — попитах сърдито аз.

— От разписката, която издадох — изръмжа Търгуд. — В нея обаче се съдържаше само датата, внесената сума и името на получателя. След като парите ми бяха предадени, веднага се свързах с мистрес Ъндършафт — той отдръпна главата си назад, сякаш внезапно беше усетил, че воня. — В крайна сметка, ако не бях изпълнил поръчката — озъби се златарят, — щях да мога да се нарека единствено престъпник, а това, сър, е нещо, което определено не съм! — той хвърли счетоводната книга обратно на масата. — Не мога да ви кажа нищо повече.

И така, двамата с Бенджамин излязохме от златарския дюкян и се озовахме на Чийпсайд. В следващия момент към нас тичешком се приближи някакво момиченце с мръсно лице и парцаливи дрешки. На едната му ръка се беше увесило едно момченце, вероятно братчето му, а в другата му имаше малък надут мехур. Момиченцето застана пред Бенджамин, остави мехура на земята и напъха в ръката на господаря ми парче пергамент. После си взе другарчето и надутия мехур и преди да успеем да го спрем, се изгуби сред тълпата. Свитъкът беше здраво завързан. И така, Бенджамин го разви и двамата се възряхме в съобщението, изписано с изящен почерк.

От името на великия ми господар Едуард, крал на Англия, Шотландия, Франция и така нататък, приемам дължимите му две хиляди лири.

Подписано от Франсис Лъвъл, виконт Титмарш,
и издадено в Тауър на два̀сет и осми август

— Кой, за Бога, е този Лъвъл? — попитах аз.

Господарят ми се взря в писмото.

— Не си ли чувал стихчето, Роджър? „Котката, плъхът и Лъвъл псето владеят всичко под небето с един върховен господар — стария шопар.“ Шопарът в него е Ричард Трети, на чийто герб е бил изобразен глиган, а останалите животни са тримата му довереници — Ратклиф, Кейтсби^[3] и сър Франсис Лъвъл. За първите двама се знае, че са загинали в битката при Бозуърт през 1485 година, но Лъвъл успял да избяга и участвал в последвалите йоркистки заговори срещу Хенри Седми. През 1487 година той нахлул в Англия и се сражавал в битката при Ийст Стоук, Нотингамшир, след което изчезнал безследно — Бенджамин поклати глава. — Така или иначе, това не може да е същият човек, нали? Ако Лъвъл беше още жив, той щеше да е същинска руина!

— Подиграват ни се, господарю! — възкликнах аз. — Подиграват ни се най-безочливо!

Бенджамин още веднъж поклати глава и се смеси с тълпата. Мърморейки и ругаейки под нос, аз го последвах. От време на време се обръщах назад, за да проверя дали някой не ни следи. Казвам ви, ако бях спипал копелето, изпратило онова съобщение, щях да го убия на място, но за съжаление, от него нямаше и следа. И така, двамата с господаря ми се забързахме към Куинсхайт, откъдето наехме една лодка, която да ни закара до Тауър. Заварихме крепостта завардена, с вдигнат подвижен мост и спусната решетка. Наложих се доста да покрещим на пазача, който ни се показва през прозорчето на Лъвската порта, преди Кембъл да се появи и да ни позволи да влезем.

После подвижният мост се спусна сред оглушително дрънчене на вериги, а решетката се вдигна, скърцайки като неравните зъби на някой дракон. Бенджамин се обърка още повече.

— Не може да е бил никой от Тауър, Роджър — промърмори той. — Според заповедите на скъпия ми чичо днес на всички е било забранено да излизат от крепостта.

— Значи онзи, който е прибрал парите и е изпратил онова нагло съобщение...

Господарят ми вдигна рамене.

— Трябва да го приемем, Роджър. Който и да е злодеят, той или тя не живее в Тауър.

Кембъл, който ни чакаше зад портата, хвърли един поглед на Бенджамин и скръбно поклати глава.

— Златото е изчезнало!

— Да, откраднаха го! — озъби се господарят ми.

Кембъл въздъхна тежко, а после ни отведе в стаята си в кралските покои, където ни очакваха Веч и Спърдж. Съдейки по останките от фазан в подноса пред тях, домакинните ни явно си бяха прекарвали времето, пирувайки. Кембъл изглеждаше трезвен, но останалите двама бяха зачервили бузи, а очите им светеха.

— Значи не могат да ни арестуват — промърмори Веч, след като им казахме какво е станало.

После се изправи, наля две чаши с треперещите си ръце, донесе ги на масата и ги избута към двама ни с Бенджамин.

— Все някой ще увисне на бесилото заради цялата тази работа — изписка Спърдж. — Но това няма да сме ние — добави той, хвърляйки ми един лукав поглед.

— Какво точно се случи? — попита Кембъл.

След като Бенджамин набързо му описа събитията, управителят на крепостта се облегна в стола си, мърморейки си под нос и клатейки глава.

— И не подозирате никого, така ли? — попита той.

— Предполагаме, че зад всичко стоят двама злодеи — обясни Бенджамин. — Един в Тауър и един отвън. Така или иначе, не разполагаме с необходимите доказателства да обвиним когото и да било.

— Някой излизал ли е от крепостта днес? — попитах аз.

Кембъл поклати глава.

— Нали и сам видя, мастър Шалот — всички входове са заключени и залостени, хората ми патрулират по крепостните валове и кулите, а пред всяка портичка стоят на пост по двама войници.

— Ами палачите? — настоях аз.

— Не са излизали от стаите си. Веч ги проверяваше на всеки час поне до обяд.

Господарят ми отпи вино от чашата си.

— За какво си мислиш, мастър Даунби? — попита Веч.

— Чудя се къде ли е негодникът, който отмъкна двете хиляди златни лири — отвърна Бенджамин, — и дали ще спре до тук, или ще продължи да изнудва краля — той остави чашата си на масата. — Кажете ми, сър Едуард — откога си управител на Тауър?

— Този Архангеловден ще станат две години.

— И през цялото това време не си чувал никакви истории или легенди за двамата принцове, така ли?

Управителят поклати глава.

— Вече ви казах, казвал съм и на други — съдбата на двамата принцове си остава пълна загадка.

— Но предполагам, знаеш историята за Тиръл, нали? — настоя Бенджамин.

— Да, знам я. Твърди се, че е бил замесен в удушаването на принцовете, но въпреки щателното претърсване, организирано от бащата на краля, останки така и не били намерени.

Изведнъж откъм стълбите долетя шум от стъпки и в следващия момент в стаята влетя Малоу. Лицето на палача беше восъчнобледо. За миг той просто остана, треперещ, на прага, а после пристъпи напред като сомнамбул.

— Сър Едуард — промърмори Малоу, — най-добре ще е да дойдеш с мен. Всъщност елате всички!

Бенджамин скочи на крака и сграбчи палача за ръката.

— Студен е като лед! — възкликна той, а после накара Малоу да седне и поднесе чашата си с вино към устните му. — Пий, човече!

Палачът примигна.

— Хайде, пий! — Бенджамин изля виното в устата му.

Малоу се закашля и се поокопити.

— Става дума за Хорхаунд — прошепна той и несигурно се изправи. — Трябва да дойдете!

— Така никога няма да се разберем! — изръмжа Веч, а после сграбчи палача за жакета. — Къде е Хорхаунд?

— В подземие то — промърмори Малоу. — В подземие то на смъртта в кулата Бийчам.

— Там държим дръвника и секирата — обясни ни Веч.

И така, ние оставихме Малоу и излязохме от стаята. Новините, че в крепостта се е случило нещо ужасно, вече се бяха разпространили

и войниците, слугите и дори зидарите, които се трудеха над продължението на вътрешната стена, бързаха към грамадната и мрачна кулата Бийчам. Когато стигнахме до там, заварихме останалите палачи струпани около вратата. Някакъв войник с бледо лице и уста, по която все още се забелязваха следи от повръщано, разгонваше зяпачите. Когато видях сър Едуард, той посочи с палец към полуотворената врата и възкликна:

— Сър Едуард! В Тауър се е настанил демон от ада!

После Кембъл ни поведе по стълбището към подземие. Някой беше запалил факлите по стените и сенките наоколо трепкаха и танцуваха, карайки ни да се чувстваме като обградени от привидения. В дъното на стълбището имаше малка стаичка, а в единия от ъглите ѝ — грамаден дъбов дръвник, в който беше забита секира. Аз се взрях през сумрака и видях, че подът е почти покрит от солидна врата, подсилена с метални гвоздеи.

— И за какво е цялата тази суматоха? — попитах.

Бенджамин ми посочи с пръст. Аз свалих една факла от стената и се вгледах по-внимателно. Едва тогава забелязах, че от двете страни на вратата стърчи по една ръка, а над горния ѝ ръб се вижда върхът на главата на Хорхаунд. Направих още една крачка напред, при което ботушите ми зажвакаха в кръвта, а до обонянието ми достигна противна воня. Господарят ми остана на мястото си, но Кембъл и двамата му помощници тутакси се втурнаха навън и започнаха да повръщат.

— Милостиви Боже! — прошепна Бенджамин. — Клетият кучи син е бил премазан!

Разбира се, ще ви спестя най-неприятните подробности, но трябва да ви кажа, че да бъдеш премазан е един от най-лошите начини да намериш смъртта си. Изпълняват това наказание на три места в Лондон — в затворите Флийт и Нюгейт, а също и в Тауър. Всъщност това не е мъчение, ами специално наказание, запазено за онези, които не искат да се признаят нито за виновни, нито за невинни. Както знаете, в дългия ми и тежък живот съм минавал през какви ли не премеждия, но когато са ме изправяли пред съда, никога не съм отказвал да отвърна на обвиненията, отправени към мен. Причината е, че съм бил напълно наясно, че сторя ли го, шансовете ми съвсем ще се стопят. Понякога, за да те премажат, палачите използват тежки дъски,

натоварени с тухли, но вратата в Тауър е специален уред с малки колелца отдолу и въже, прекарано през макара, отгоре. С помощта на тези приспособления вратата може внимателно да бъде спусната върху жертвата, просната отдолу с разперени ръце и крака. С Хорхаунд обаче явно не се бяха отнесли толкова внимателно.

Бенджамин посочи към макарата, която висеше от тавана, и обясни:

— Хорхаунд вероятно е бил оставен да лежи на пода. После въжето е било прерязано и вратата се е стоварила отгоре му, превръщайки тялото му в кървава пихтия.

В следващия момент Кембъл и двамата му другари се върнаха в стаичката, придружавани от Малоу, който изглеждаше така, сякаш бе изгълтал цяла кана с вино. После, следвайки указанията на управителя на крепостта, Тоудфлакс, Снейкрут и Уърмуд бавно повдигнаха вратата, избутах я с помощта на колелцата и я облегнаха на отсрещната стена. Стоманените шипове от вътрешната страна на уреда така бяха обезобразили Хорхаунд, че щом трупът му беше открит, всички се отдръпнахме назад. Дори палачите, които бяха ставали свидетели на какви ли не гадости, не можаха да понесат гледката. Колкото до мен — стомахът ми се обърна, но ако трябва да бъда честен, в онзи момент повече ме беше страх от Големия звяр, отколкото от пихтиестите останки на някакъв си лондонски палач. Запазвайки хладнокръвие, Бенджамин приклепна до мъртвеца и внимателно огледа китките и глезените му.

— Не е бил завързан, нали? — пристъпи напред Уърмуд.

— Не, не е бил — отвърна Бенджамин. — Около глезените и китките му няма никакви следи — той посочи към желязната верига, окачена на една от стените, която явно се използваше за завързване на затворниците, на които им предстоеше да бъдат премазани с вратата.

— Но как тогава са го накарали да легне под вратата? — попита Кембъл с глас, приглушен от ароматната торбичка, която държеше под носа си.

— Не знам — отвърна Бенджамин. — Но Хорхаунд умееше да се пази, нали така?

Уърмуд кимна. Снейкрут и Тоудфлакс също потвърдиха.

— Тогава как убиецът е успял да го повали на пода? — господарят ми звучеше озадачен. — Хорхаунд очевидно не се е

противил, нито пък се е опитал да избяга.

— Може вече да е бил в безсъзнание — отбеляза Веч от мястото си до вратата. — Удар по главата или нож в гърба... Тялото му е така обезобразено, че вече не може да се каже.

Бенджамин се изправи на крака, взе една факла от стената и внимателно обиколи стаичката. После поклати глава.

— Тук няма нищо.

— Ще запечатаме стаята — обяви Кембъл, след което извади една монета от кесията си и я хвърли на Уърмуд. — Той ти беше приятел. Погрижи се за погребението му!

— Не ми е бил никакъв приятел — озъби се Уърмуд, поглеждайки хладно към сър Едуард. — Палачите нямат приятели.

— Добре тогава, бяхте в една гилдия! — озъби се в отговор Кембъл.

— Спокойно, спокойно — излезе напред Малоу, размахал ръце. — Аз ще се погрижа за клетия Хорхаунд.

След това всички излязохме от кулата. Да ви призная, почувствах се невероятно благодарен, че отново съм навън и вдишвам свежия Божи въздух. Стражите вече бяха разгонили зяпачите, така че наоколо нямаше никого. Бенджамин посочи към църквата „Сейнт Питър ад Винкула“.

— Имам още доста въпроси — заяви той, а после огледа присъстващите. — Към всички ви!

Никой не възрази, така че групичката ни покорно се запъти към църквата, като да беше тръгнала на неделна служба. После Бенджамин ни въведе в олтара и ни посочи към тронове от двете страни. И така, ние седнахме. Ако не бях толкова уплашен, вероятно щях да избухна в смях. Ама че сбирщина — управителят на Тауър и двамата му помощници, лондонските палачи и отгоре на всичко — старият Шалот, славец се като най-големия мошеник в Ипсуич!

Във всеки друг случай ситуацията щеше да предизвика бурни възражения, но злоещата смърт на Хорхаунд беше пресякла всякакво недоволство.

— Господа — започна Бенджамин, настанявайки се в главния престол. Гласът му беше тих, но въпреки това думите му отекнаха в просторната църква. — Край нас се вършат такива коварства, каквито аз поне не бях виждал досега. Тази сутрин двамата с мастър Шалот

отнесохме две хиляди златни лири до кръста на „Сейнт Пол“. Въпреки че ни пазеха множество кралски войници, както и други служители на Короната, достатъчни бяха един кръсък за потната треска и един взрив, предизвикан от малко барут, за да бъде откънато златото.

Тоудфлакс се накани да скочи на крака и да заяви, че е невинен, но господарят ми поклати глава.

— Знам, знам — продължи той. — През това време всички палачи са били в трапезарията на Тауър — Бенджамин се обърна и посочи към Веч. — Ти, мастър Веч, можеш да потвърдиш това, нали така?

Помощникът на управителя бавно кимна.

— Да, мога. Освен това мога да гарантирам за себе си, за сър Едуард и за мастър Спърдж. Всички ние бяхме в стаята на управителя.

— Чудесно, чудесно — промърмори Бенджамин. — По-късно, докато бях в Чийпсайд, негодниците, които откраднаха златото, имаха нахалството да ми изпратят и писмо — за миг той замълча, за да си събере мислите. — Разбира се, до идването ни тук всички входове към Тауър са били залостени и запечатани, така че никой не е можел да излезе от крепостта, за да извърши това злодеяние — господарят ми мрачно се усмихна. — Тъкмо в това се състои и проблемът. Смятам, че има един злодей в крепостта и друг — в града. Сър Едуард — обърна се Бенджамин към Кембъл, — ние ли сме единствените, допуснати до Тауър днес?

Управителят кимна.

— Щом ти и помощникът ти влязохте, решетката беше спусната, а стражите останаха на постовете си. Дори зидарите, които работят по стената, бяха принудени да спят в подземие то или пък където намерят за добре и няма да бъдат пуснати да си вървят чак до довечера.

— Въпреки това Хорхаунд е бил убит — продължи Бенджамин. — Но от кого? — той се взря в Малоу и помощниците му.

— Както знаеш, мастър Даунби — отвърна главният палач, — всички обядвахме заедно — той се почеса по главата, — но после се пръснахме по различни задачи.

— Например? — попита господарят ми.

— Ами някои се заеха с почистване на стаята ни, други легнаха да подремнат след обилното ядене и пиене...

Уърмуд се изкиска в шепата си.

— А кога за последно видяхте Хорхаунд?

— Около час, преди Малоу да го намери — заяви Снейкрут. — Както обикновено, беше пил. Видях го да залита из двора.

— Някой друг видял ли го е?

Палачите поклатиха глави и един през друг започнаха да обясняват къде са били и какво са правили.

Бенджамин плесна с ръце, за да въдвори ред.

— Не мисля, че разбирате какво имам предвид — рече той и се изправи на крака.

— И какво имаш предвид, мастър Даунби? — извика Малоу.

— Днес златото на краля беше откраднато — обясни Бенджамин, приближавайки се към главния палач — и освен това един от помощниците ти беше убит. Не виждаш ли връзката между двете? Защото такава определено съществува. Не разбираш ли, че ако изнудвачът продължи с исканията си, измежду вас ще паднат още жертви? — изведнъж в параклиса настана мъртвешка тишина. Бенджамин избърса уста с opakото на ръката си. — Не мога да сторя кой знае какво, за да ви защитя — рече той, — така че ви съветвам да се държите един за друг и да не се разхождате сами нито в Тауър, нито из града.

— Няма ли някакъв друг начин да се защитим? — простена Снейкрут; клетникът беше толкова стреснат, че сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Всъщност има — отвърна Бенджамин. — Можете да ми разкажете повече за тримата мъртви палачи.

— Но ние не знаем почти нищо за тях! — проплака Малоу. — Ъндършафт ми беше пръв помощник. Имаше семейство и странеше от останалите.

— Ами Хорхаунд?

— Той беше пияница — отвърна Тоудфлакс, отмятайки къдриците си. — Освен това никога не се миеше и така вонеше, че даже курвите не искаха да припарят до него.

— Тъкмо затова е бил съвсем сам и този следобед — продължи Уърмуд. — Когато се напиеше, Хорхаунд напълно губеше контрол над себе си и от панталоните му винаги се носеше непоносима смрад.

— Хелбейн беше различен — обади се Тоудфлакс. — Той си имаше момиче, някаква повлекана, която доведе в Тауър, когато

празнувахме рождения ден на краля на шести юни — той затвори очи, удряйки с юмруци по ръкохватките на трона. — Как ѝ беше името? А, да — Мариса! Работи в кръчмата „Вълчо биле“. Със зелените си очи и гарваново черна коса малко прилича на циганка.

— Това ли е всичко, което можете да ни кажете? — Бенджамин погледна към Кембъл и двамата му помощници. — Абсолютно всичко?

В параклиса отново настана тишина, нарушавана единствено от дрезгавите крясъци на някакъв гарван отвън.

[1] От Матейя свето Евангелие, 6:34. — Б.пр. ↑

[2] Символично представяне на идеята за универсалността на смъртта чрез танц между живи и мъртви, в който мъртвите (или фигурата на смъртта) водят живите (обикновено папа, император, крал, дете и работник) към гроба. Сюжетът присъства в западноевропейското изкуство през Средновековието и Ренесанса. — Б.пр. ↑

[3] *Rat*, плъх, и *cat*, котка, са първите срички от имената *Ratcliffe* и *Catesby*. — Б.р. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Аз и Бенджамин изпратихме Кембъл и двамата му помощници до кралските покои, където — по молба на господаря ми — Спърдж ни показа някаква изключително прецизна карта на Тауър, начертана върху огромен лист велен. След като я извади от ковчежето, в което я държеше, Спърдж опъна картата върху масата, затискайки ъглите ѝ с помощта на четири свещника, и гордо заяви:

— Сам съм я правил. Картите, които ми даде сър Едуард, когато постъпих на служба тук, бяха много неточни.

— Да, никак не бяха добри — съгласи се Кембъл, а после посочи към малките портички, нарисувани на картата. — Тези например не бяха означени на тях.

— Нито пък това — Веч посочи към някаква пунктирана линия, прокарана през мястото, където знаех, че се намира кралската менажерия. — Този тунел минава под кралската менажерия и част от него в момента се използва като вълча яма.

Аз хвърлих един бърз поглед към Бенджамин, но си замълчах.

— Тунелът е част от старата римска канализация — обясни Спърдж.

— И преди да попитате — добави Веч, — ще ви кажа, че рано тази сутрин вълците бяха затворени в клетка и двамата със Спърдж слязохме в ямата им. После и в двата тунела... Да, всъщност тунелите са два. Та и двата тунела бяха зазидани, така че оттам и пиле не може да прехвъркне.

— Значи си сигурен, че не съществува някой таен проход, по който да се влезе или да се излезе от крепостта, така ли? — попита Бенджамин.

— Съвсем сигурен — заяви Спърдж. — Залагам си главата.

Аз посочих към малките портички, някои от които гледаха към крепостния ров, а други — към реката.

— И тази сутрин всички тези входове бяха завардени, така ли?

— Все още са завардени — отвърна Кембъл гордо. — Не се безпокой, мастър Даунби. Дори някой да е намерил начин да влиза и да излиза от Тауър, това няма как да остане незабелязано.

Бенджамин потупа картата с ръка.

— Можем ли да я вземем назаем?

— Предпочитам да не го правите — отвърна Спърдж. — В известен смисъл картата не е по-малко ценна от някоя картина или пък гоблен.

— Обещавам да не я изнасям от Тауър — взе да го увещава господарят ми.

Спърдж неохотно се съгласи.

— Искате ли да ви разведа из крепостта? — предложи Кембъл.

— Не, сър Едуард, няма нужда. От друга страна, ще ти бъда благодарен, ако ни настаниш някъде.

Кембъл се усмихна.

— Двете най-просторни стаи се намират в кулата Уейкфийлд. Ще наредя да ви ги приготвят. Мастър Даунби — продължи той, — мога ли да се посъветвам за нещо с теб?

— Разбира се.

— Ако крепостта остане заключена още дълго време — заяви управителят, — хората ще започнат да шушукат и наоколо ще плъзнат слухове.

— Тогава по-добре я отключи — отвърна Бенджамин.

После двамата си тръгнахме от кралските покои и излязохме на двора. Щом се отдалечихме на достатъчно голямо разстояние от всички врати и прозорци, господарят ми спря и се удари с навитата на руло карта по бедрото.

— Злодеите трябва да са двама, няма как иначе — рече той. — Докато единият е крадял златото в града, другият е убивал Хорхаунд в крепостта. Но на кого и с какво е пречел впиянченият палач? — продължи Бенджамин дрезгаво.

Аз се загледах в един гарван, който подскачаше към мен, протегнал напред страховития си жълт клюн. Наложих се да тропна с крак, за да прогоня птицата. (Дано Господ ми прости, но не мога да понасям гарвани. Малкият ми капелан пита защо. Ами как да ви кажа... има нещо в начина, по който тези копеленца ме гледат с лъскавите си като мъниста очички. Сякаш проклетниците дълбоко

съжаляват, че главата ми все още е на мястото си, ами не е забита на някой кол, където ще могат да я кълват колкото им душа иска.)

— С какво разполагаме дотук? — попита господарят ми нетърпеливо.

— Знаем, че в злодеянието са замесени двама души — отвърнах аз — и че единият от тях действа вътре в Тауър. Именно той е изпратил първото писмо и се е опитал да ме убие, бутайки ме във вълчата яма. Знаем още, че Кембъл и помощниците му нямат нищо общо с тази работа — докато аз крещях за помощ от ямата, ти си бил с тях. Същото важи и за времето, в което е било извършено убийството на Хорхаунд — тримата отново бяха с нас. Единственият извод, който се налага от всичко това, е, че виновникът трябва да е Малоу или някой друг от палачите.

В следващия момент аз замълчах, тъй като хората, за които говорех, излязоха от кулата Бийчам заедно с увития в саван труп на Хорхаунд и го натовариха на една каруца. После Малоу се настани на капрата, изплющя с камшика си и придружаван от тримата си помощници, които продължиха пешком, подкара каруцата към Лъвската порта.

В следващия момент Уърмуд спря, заслони очи, за да се предпази от слънцето, и ни извика:

— Ще го погребем в двора на Църквата на кръстовите братя. Кажете по една молитва за душата му — добави той.

Двамата с Бенджамин кимнахме и се загледахме след скръбната процесия.

— Сигурен съм, че убиецът е един от тях — прошепнах аз, — но един Господ знае кой е съучастникът му!

— Мистрес Ъндършафт! — отвърна Бенджамин. — Искам отново да си поговорим с нея за загадъчното ѝ наследство. Но нека първо разгледаме картата на Спърдж.

И така, двамата с господаря ми тръгнахме на обиколка из крепостта. Междувременно аз все повече и повече провесвах нос. Кембъл ни беше казал самата истина — пред всички входове, отбелязани на картата, стояха на пост тежковъоръжени войници и стрелци.

— И пиле не може да прехвъркне през тази стража — промърморих недоволно аз. — Как мислиш, господарю, дали и

подземният тунел е запечатан?

— Разбира се — отвърна ми Бенджамин. — Ако ни бяха излъгали, Спърдж и Веч щяха да си загубят главите.

След като си довършихме обиколката, двамата с господаря ми решихме да си поговорим с работниците в двора, така че без да се бавим повече, ние се отправихме към скелето, подпряно на една от стените. Зидарите бяха една доста шарена сбирщина от негодници, които се катереха по скелето като маймуни сред облаци прах и най-цветисти ругатни. Когато се приближихме, Бенджамин извика на главния майстор да слезе при нас.

— Какво искате? — попита онзи, плисвайки канче вода върху лицето си и избърсвайки праха от ръцете си.

— Откога работиш тук? — попита Бенджамин.

— От около седмица, сър — отвърна той, а после вдигна поглед и изкрещя. — Мартин!

Някакъв тип с ниско подрязана коса и весело лице се приближи до ръба на скелето и ни се усмихна.

— Тук сме от около седмица, нали така? — извика му майсторът.

— Да, толкова някъде — провинциалният акцент на зидаря, топъл и дружелюбен, прозвуча съвсем не на място.

— Защо? — продължи строителят. — Само не ми казвайте, че се налага да прекараме още една нощ тук!

Бенджамин поклати глава.

— И откакто сте тук, не сте видели нищо нередно, така ли? — попита той.

— Сър, дойдохме в Тауър, за да се погрижим за стените, и тъкмо това ще направим. Мастър Спърдж ни даде най-точни указания. Разбрахме се да работим от зори до мрак, а после — той извиси глас — да се прибираме по домовете си. Снощи обаче заварихме портите запечатани и сър Едуард ни каза, че всички трябва да останем тук. Така и сторихме.

Бенджамин му благодари, след което майсторът тръгна да се връща на скелето, ругаейки под нос. Ние пък се запътихме обратно към кралските покои, връчихме на Спърдж безценната му карта и излязохме от Тауър. Да, междуременно Кембъл беше наредил главната порта да бъде отключена. И така, двамата с господаря ми

прекосихме няколкото криволичещи улички до Пти Уелс и влязохме в кръчмата „Вълчо биле“.

Някога Мариса може и да беше имала вземане-даване с Хелбейн, но сега като че ли споменът за това беше напълно изтрит от съзнанието ѝ. Открихме прислужницата в едно ъгълче на кръчмата, разположена в скута на някакъв пътуващ търговец, който я наливаше с пиене. Когато ни видя да приближаваме, грубиянът се накани да възрази, но щом посегнах към дръжката на меча си, набързо се омете, мърморейки, че момичето и без това не му трябвало. Макар да беше млада жена, със своята дълга до раменете черна коса, слабо, възбледо лице, тънки устни и зли, котешко зелени очи Мариса изглеждаше преждевременно състарена. Тя носеше мръсна синя рокля с дълбоко деколте, което почти напълно разкриваше прелестите ѝ. И така, Бенджамин сложи една монета на масата, при което момичето дойде малко по-близо до нас и стана много по-дружелюбно.

— Много рядко ми се случва да взема двама клиенти наведнъж.

— Млъквай! — изръмжах аз. — Не сме дошли за тялото ти!

— Че за какво тогава? — озъби ми се в отговор Мариса и преди да успея да се намеся, сграбчи сребърната монета. — Аз съм добро момиче — извиси глас тя, опитвайки се да привлече вниманието на кръчмаря, който ни наблюдаваше отдалеч.

Аз се обърнах и така свирепо го изгледах, че онзи тутакси вложи цялото си старание в забърсването на една бъчвичка с пиво.

— Седни, Мариса — нареди Бенджамин тихо и извади още една сребърна монета, но този път я задържа на разумно разстояние от момичето. — Искам да си поговорим за един от палачите от Тауър. И по-точно за Хелбейн. Двамата се познавахте, нали?

Лицето на Мариса изведнъж омекна.

— Истинското му име беше Кристин — прошепна тя. — Освен това беше печатар, знаехте ли това? Идваше от Саутхамптън, където убил двама души. Веднага след това избягал зад граница, но после решил, че е по-добре да умре от глад в родината си, отколкото на някое чуждо място, и се върнал.

— А харесваше ли работата си на палач? — попитах аз.

— Понякога — Мариса скръсти ръце и се облегна в стола си, яростно примигвайки, за да прогони сълзите от очите си. — Той наистина ме обичаше — прошепна момичето дрезгаво. — Дори обеща

да се ожени за мен. Казваше, че щом спечели достатъчно, ще се махнем от Лондон и ще отпътуваме някъде на север, където никой няма да ни познава. Правеше планове отново да се захване със стария си занаят.

— Имаше ли приятели? — намеси се Бенджамин, навеждайки се напред и вземайки ръката ѝ в своята. — Кажи ни, Мариса, моля те. Така ще ни помогнеш да хванем убиеца му.

Момичето се насили да се усмихне.

— Мислех, че джентълмените винаги черпят дамите с питие...

И така, Бенджамин повика кръчмаря и по молба на Мариса поръча три чаши бяло вино.

— И донеси от най-доброто! — изписка сътрапезницата ни. — Да не си посмял да ни налееш от онази помия! Ще прием за душата на Хелбейн! — тя се обърна към Бенджамин. — Преди малко ме попитахте дали Хелбейн е харесвал работата си. Отговорът е „не“. Всъщност я ненавиждаше. Казваше, че си затварял очите всеки път, когато трябвало да бутне осъдения на смърт от стълбата. От друга страна, смяташе, че професията на палач е най-сигурният начин сам да се измъкнеш от закона. Колкото до въпроса ви за приятелите... Хората като Хелбейн рядко имат такива. Разбира се, случваше му се да излезе с глупавата си гилдия, но по-голямата част от времето си прекарваше с мен.

— А какво можеш да ни кажеш за деня, в който беше убит? — попитах аз.

— Същата вечер имяхме среща тук, но той така и не се появи. На следващата сутрин извадиха тялото му от Темза. Някой го беше ударил по главата, но не беше пипнал нито кесията, нито пръстените му. Просто го беше напъхал в някакъв чувал, пълен с камъни, и го беше хвърлил в реката — в този момент кръчмарят донесе виното, при което Мариса сграбчи чашата си и жадно отпи. — Единственото, което ми хрумна, беше, че някой е искал да му отмъсти. Както се казва в Библията, сър: „Око за око и зъб за зъб“^[1].

— Не мисля — намеси се Бенджамин. — Всъщност съм сигурен, че Хелбейн е бил убит заради нещо, което е знаел — господарят ми стисна ръката на момичето. — Мариса, кажи ми — любимият ти споменавал ли е пред теб нещо за някакви странни събития в Тауър?

— Хелбейн мразеше крепостта от все сърце — прошепна тя, въртейки чашата си. — Твърдеше, че нощем из нея се разхождали призраци. Понякога чувал странни звуци и викове... Но не, не ми е споменавал нищо конкретно.

— И от време на време той и останалите палачи се запиваха, така ли?

— О, да, а понякога дори прекаляваха. Обикновено и аз пиех с тях. Последният път беше на рождения ден на краля на шести юни, когато според някакъв древен обичай управителят на крепостта даде банкет за гилдията на палачите в кралските покои — тя едва-едва се усмихна. — Ужасна история, господа. Малоу, Хелбейн и останалите се бяха облекли в униформите си на палачи — черни кожени жакети и портупей със запасани в тях мечове. Носеха дори маските и качулките си, което, да си призная, беше доста страховита гледка за мен и останалите момичета.

— И какво стана после? — попитах аз, заинтригуван от представата как група палачи с маски и качулки на главите се тъпчат с храна и се наливат с пиене.

— Ами какво да ви кажа, сър Едуард е добър човек, така че виното се лееше като из ведро. След вечеря пък играхме на криеница — мъжете се скриха, а ние, жените, трябваше да ги търсим — тя отпи от чашата си. — Представете си писъците, откраднатите целувки, пошляпванията, гъделичкането... Все пак коридорите тънеха в мрак, а всички мъже бяха маскирани.

— Ъндършафт беше ли с вас? — попитах аз.

— Беше, но дойде сам и не остана дълго. Останалите току му подмятаха, че само им развалял удоволствието, така че на него скоро му омръзна и той се запъти към дома — тя се усмихна на себе си. — Така или иначе, добре си пийнахме онази нощ.

— Хелбейн каза ли ти нещо? — попитах аз, замисляйки се над една идея, която тъкмо ми беше хрумнала. — Изобщо забеляза ли по време на онова празненство да се случва нещо странно?

Мариса поклати глава и потри лице.

— Не си спомням кой знае какво. Знам, че сър Едуард Кембъл и помощниците му бяха с нас, както и че чашите ни не оставаха празни нито за миг. Ъндършафт си тръгна рано, а останалите се търкаляха по коридорите пияни като прасета. Това е всичко, за което се сещам.

И така, Бенджамин подаде сребърната монета на момичето и двамата тръгнахме да си вървим.

— Господа! — провикна се Мариса след нас.

Ние се върнахме до масата, при което момичето вдигна поглед и рече:

— Хелбейн беше доста озадачен от смъртта на Ъндършафт, тъй като човекът се занимаваше само с жена си и с децата си и нямаше никакви врагове — за миг тя замълча. — В крайна сметка, може и да сте прави и двамата с Хелбейн действително да са знаели някаква ужасна тайна, но каква е била тя — нямам никаква представа.

Аз се наведох през масата, целунах Мариса по бузата и пъхнах в ръцете ѝ една монета от собствената си кесия.

— Съжалявам за грубостта си — прошепнах.

— Трябва пак да дойдете някой път — усмихна се тя, при което погледът ѝ отново омекна, разкривайки частица от душата ѝ.

После двамата с господаря ми излязохме от кръчмата и се запътихме обратно към Тауър.

— Каква ли тайна са споделяли двамата палачи? — попита Бенджамин.

— Не съм съгласен с Мариса, господарю — отвърнах аз. — Ами ако по време на празненството по случай рождения ден на краля палачите са узнали някаква тайна, без дори да си дават сметка за това?

— Давай нататък — подкани ме Бенджамин.

— Да не забравяме, че всички палачи са били маскирани — продължих аз. — Възможно е някой от тях да се е натъкнал на тайната, но пазителят ѝ да не е могъл да го разпознае заради тъмнината и облеклото му и за по-сигурно да е решил да избие всички.

— Но ако беше така, палачът, който се е натъкнал на тайната, щеше да осъзнае, че той и другарите му са под прицел и да действа в съответствие с това.

Господарят ми имаше право.

— А сега е време да посетим мистрес Ъндършафт — заяви той.

Заварихме добрата вдовица да бродира върху парче лен в салона. От стаите на горния етаж долитаха виковете на някаква слугиня, която се опитваше да сложи децата да спят. Мистрес Ъндършафт ни посрещна радушно, предложи ни хляб и ейл, но Бенджамин отказа. И

така, двамата с него се настанихме срещу вдовицата, наблюдавайки я как промушва иглата през плата.

— Много си сърчна, мистрес — отбеляза господарят ми.

— Майка ми ме е учила — отвърна тя с усмивка. — Но вие едва ли сте дошли да хвалите бродерията ми.

— Напълно си права, мистрес. Истината е, че дойдохме, защото все още сме озадачени от дарението, което си получила.

— И аз се чувствам по същия начин — отвърна вдовицата, а после остави парчето лен в скута си и протегна едната си ръка към огъня, полузаслушана в звуците, които долитаха от горния етаж. — Както ви казах, парите ми бяха предадени от златаря Търгуд. Разбира се, приех. Коя съм аз, че да възразявам? Пък и в крайна сметка, в цялата работа няма нищо нередно.

Аз долових лекия ѝ акцент и я попитах дали е родом от Лондон. Мистрес Ъндършафт поклати глава.

— Не, не съм. Родена съм в Линкълн и произлизам от семейство на шивачи. Двамата с Андрю се запознахме там преди няколко години, а после заживяхме в Лондон.

— Покойният ти съпруг винаги ли е бил палач? — попитах аз.

Вдовицата се изчерви, а ръцете ѝ затрепериха.

— Всъщност съпругът ми беше свещеник — отвърна тихо тя. — Да, господа, свещеник, който уби човек в собствената си църква и избяга. После двамата дойдохме в Лондон и за известно време Андрю припечелваше като общ работник. Чак по-късно стана палач и се присъедини към гилдията — мистрес Ъндършафт вдигна рамене. — Останалото ви е известно.

— Ами децата? — попитах аз.

— Съпругът ми беше от онези свещеници, които не следват църковното право — отвърна тя, — така че имаше и жена, която му беше родила деца. Ако обиколиш някои английски църкви, мастър Шалот, ще видиш, че това не е толкова необичайно. Но нека ви разкажа как се стигна до онова ужасно убийство — продължи вдовицата. — Андрю беше добър свещеник и полагаше големи грижи за енорияшите си. Освен това беше майстор дърводелец и за да не бъдат децата му в тежест на енорията, продаваше нещата, които излизаха изпод ръцете му. Двамата се срещнахме две години след смъртта на съпругата му. Един ден обаче един от енорияшите му го

спрял в нефа на църквата и започнал да го обижда. Накрая се стигнало до схватка, били извадени ножове и нещата излезли извън контрол. След това Андрю потърси убежище, а аз взех децата и притежанията му и избягах на юг.

— И не се сещаш защо някой би убил съпруга ти по такъв варварски начин, така ли? — попита Бенджамин.

— Както вече казах, сър, Андрю беше потаен човек, който не обичаше да говори за делата си. Понякога излизаше да пие с останалите палачи.

— А беше ли на празненството по случай рождения ден на краля? — намесих се аз.

— Да, но се прибра рано.

— После спомена ли ти там да се е случило нещо странно?

Мистрес Ъндършафт поклати глава.

— Не. Единственото, което ми каза, беше, че другарите му били пияни като талпи и мърсували с жените, които довели — тя вдигна бродерията си и забодде иглата си в нея. — Уверявам ви, господа, нямам какво повече да ви кажа. Ако... — изведнъж вдовицата млъкна, тъй като в този момент в салона влетя някакво момиченце, преследвано от момченце с покрити с пепел пръсти.

— Саймън! Джудит! — мистрес Ъндършафт строго се взря в децата. — Какво, за Бога, правите? — тя сграбчи момиченцето, при което нощницата му се свлече, разкривайки едно слабо и бледо рамо.

— Саймън е виновен! — изписка момиченцето, посочвайки брат си. — Опитва се да напише нещо на рамото ми — то показва следата от пепел във формата на буквата „Б“.

Момченцето отпусна ръце покрай тялото си, страхливо взирайки се в майка си.

— Това никак не е хубаво, Саймън! — извика мистрес Ъндършафт гневно, а после задърпа момченцето към вратата.

— Но Саймън казва, че ти също имаш буква на рамото! — обади се момиченцето.

Вдовицата изблъска двете деца от стаята и ги натика в ръцете на очакващата ги прислужница. После затръшна вратата след тях и се облегна на нея с преbledняло лице, затворени очи и гърди, които се издигаха и спускаха толкова бързо, че човек би решил, че

притежателката им току-що е изтичала цяла миля. Аз се изправих и се приближих до нея.

— Чу я, нали? — прошепна тя, без да отваря очи.

— Да, мистрес, чух я. Е, вярно ли е? Действително ли си дамгосана по рамото като блудница?

Мистрес Ъндършафт кимна, а после се върна при стола си и тежко се отпусна в него. В следващия момент раменете ѝ се разтресоха от плач.

— Казах ви самата истина — рече тя между два хлипа. — С Андрю дойдохме тук от Линкълн, където той беше свещеник. Двамата се срещнахме след смъртта на съпругата му. Андрю беше много мил човек. Призна ми, че не може да живее без жена. Да, действително бях блудница — продължи вдовицата тихо. — Трябваше да стана шивачка, но времената бяха тежки — тя преглътна, попивайки сълзите си с пръсти.

— Затова се е стигнало и до онази свада, нали така? — попита Бенджамин.

— Да, двамата се скарали заради мен — отвърна мистрес Ъндършафт. — После Андрю потърси убежище — тя вдигна глава. — Знаеш закона, мастър Даунби, така че ти е известно какъв избор има човек в такива ситуации. Андрю можеше или да се предаде на кралските съдии, при което със сигурност щеше да увисне на бесилото, или да напусне кралството в рамките на четирийсет дни. Разбира се, приятелите и роднините на мъжа, когото беше убил, никога нямаше да му позволят да напусне града жив. И така, аз се заех да организирам нещата. Да ви призная, не обичах Андрю, но от друга страна, никой мъж не се беше застъпвал за мен така, както го стори той. В крайна сметка, успях да го измъкна от Линкълн заедно със семейството му.

— Ами парите, оставени при Търгуд? — попитах аз. — Твои са, нали?

Вдовицата кимна.

— Навремето бях много добра шивачка, мастър Шалот, но още повече ме биваше като блудница. Всички линкълнски големци идваха при мен и това ми носеше доста добри печалби. Андрю обаче беше твърде горд и не желаше да се възползва от парите ми. И така, след смъртта му аз просто ги извадих от скривалището, в което ги бях

държала, преоблякох се като мъж и ги занесох при Търгуд. Честно казано, не очаквах някой да забележи — тя въздъхна, остави бродерията на стола и се приближи до вратата, за да се увери, че е добре затворена. После се върна и се изправи до нас. — Още при първото ви посещение обаче забелязах подозренията ви, че не съм скърбящата вдовица, за която се представям — мистрес Ъндършафт приклепна пред мен и аз видях, че красивото ѝ лице е изопнато и покрито с капчици пот, а прекрасните ѝ очи се взират умолително в мен. — Господ ми е свидетел, че не обичах Андрю Ъндършафт. Той беше добър човек, но знаеше какво представлявам. Сега е мъртъв, дано Господ се смили над душата му, и аз нямам ни най-малка представа каква е причината. Така или иначе, за първи път в живота си се чувствам свободна, мастър Шалот. Имам добро положение в обществото, къща, деца... Мога да печеля пари като шивачка и разполагам с едно малко състояние при златаря. Изобщо имам възможност да започна отначало — за миг тя замълча. — Разбира се, ако ми бъде позволено.

Аз погалих вдовицата по косата, а после взех ръката ѝ в своята, повдигнах я и я целунах по бузата.

— Не се безпокой, мистрес, ние няма да издадем тайната ти — уверих я, потупвайки я лекичко по рамото. — Освен това в града има доста добри лекари, които биха могли да те отърват от тази дамга.

Бенджамин също взе ръката ѝ и се закле, че ще пазим тайната ѝ, а после я накара да обещае, че ако се сети за още нещо, веднага ще ни потърси.

Когато излязохме от къщата, навън вече беше паднал мрак. И така, Бенджамин ме хвана под ръка и двамата се запътихме обратно към Тауър.

— За какво си мислиш, Роджър?

— Вярвам ѝ, господарю. От друга страна, щом е излъгала веднъж, значи може да го стори и втори път.

— Но въпреки това ти не смяташ, че е излъгала?

— Точно така, господарю, не смятам. Съпругът ѝ обаче все още не ми излиза от ума. Дали тялото, извадено от клетката в Смитфийлд, действително е било неговото? Или пък той е нашият злодей? Бивш свещеник, склонен към насилие...

Бенджамин спря и се наведе към стената на някаква градина, заслушан в чудната песен на славея, която се носеше от дърветата над главата му.

— Всичко е възможно, Роджър, но ние трябва да се съсредоточим върху тримата убити мъже. Всички те са били млади, яки и вероятно не биха се стъписали пред насилие. Това означава, че никой от тях не би дал живота си лесно. Следователно, не е ли най-логично убиецът им да е бил някой, когото са познавали?

— Не е задължително, господарю — отвърнах аз. — Ъндършафт, ако тялото в онази клетка изобщо е било неговото, може да е бил упоен или пък ударен по главата. Спомни си, че той е бил убит в разгара на потната треска, когато едва ли някой би обърнал внимание на случващото се. Същото може да важи и за Хорхаунд и Хелбейн. Аз лично все още смятам, че трябва да помолим шерифа да потърси Ъндършафт. В крайна сметка, той е бил свещеник, обигран в канцеларските дела, което значи, че написването и подпечатването на едно писмо не би му струвало никакви усилия. Един Господ обаче знае откъде са се взели онези проклети печати...

— Да, това е препъникамъкът — съгласи се Бенджамин. — Онези проклети печати — той се приближи към мен. — Говорих по въпроса с Агрипа и той ми каза, че въпреки претърсването на архивите, организирано от краля, от неколкomesечното управление на едно малко момче преди около четирийсет години не била открита и следа.

— Предполагам, че сега Хенри ще побеснее и ще поиска да види главата ми забучена на кол — добавих аз горчиво.

Бенджамин се ухили и ме плесна по рамото.

— Не се безпокой, Роджър, играта още не е приключила.

Всъщност играта почти беше приключила. Просто господарят ми беше прекалено доверчив. Но ще стигнем и дотам. Та двамата с Бенджамин се спуснахме по една уличка с намерението да влезем в Тауър през Лъвската порта. Намирахме се на доста голямо разстояние от кръчмите и долнопробните пазари на Пти Уелс, които работеха едва ли не до зори, така че наоколо цареше тишина. Аз вървах зад господаря си, ритайки всичко по пътя си, и се питах дали да не предложа да избягаме в чужбина. В крайна сметка пътуването до Дувър щеше да ни отнеме един ден, а оттам до Франция можехме да

стигнем до края на седмицата. Тъкмо се канех да споделя идеята си с Бенджамин, когато една стрела от арбалет прелетя покрай лицето ми и се заби в стената на къщата, покрай която минавахме. Аз се заковах на място.

Почти веднага през нощния въздух изсвистя втора стрела, но слава Богу, в този момент господарят ми ме повали на земята. И така, двамата се проснахме по корем, взирайки се в тъмнината и стараейки се да доловим някакъв звук.

— Дойдоха откъм реката — прошепна Бенджамин.

До слуха ми достигаше шум от плискане на вода и далечните викове на някакъв лодкар, но нищо друго.

— Убиецът може да е навсякъде — прошепнах в отговор аз.

В следващия момент тишината беше нарушена от весело свирукане, което сякаш идваше от устата на някое момче, седнало на кея с въдица в ръце. Веднага разпознах мелодията на веселата песничка за момичето и любимия му благородник, която се пееше тогава из лондонските кръчми. Какво да ви кажа, направих онова, което можах, и на свой ред изсвирих с уста. В стената над главите ни тутакси се заби още една стрела.

— Кой е там? — извика Бенджамин.

Свирукането започна отново, но този път звучеше смразяващо. Представих си как убиецът тихо се разхожда наоколо, зарежда поредната стрела в арбалета си и сезира в бялата стена на къщата. Ако помръднем, той веднага щеше да види силуетите ни от мястото, на което стоеше — с гръб към реката, защитен от непрогледната тъмнина.

— Подсвирни пак — нареди ми Бенджамин.

Аз се опитах да изпълня заръката му, но устата ми беше пресъхнала и успях само да изграча. Вече всички признаци, че стария Шалот го е обзел смъртен ужас, бяха налице — стомахът ми се бунтуваше и освен това изпитвах почти непреодолимото желание да побягна.

— За Бога, изсвири проклетата мелодия! — изсъска Бенджамин.

И така, аз навлажних устни, припомних си песничката и я изсвирих. Освен това направих грешката да се раздвижа, така че следващата стрела мина буквално през косата ми. Ако вместо със

стрели, убиецът си служеше с бръснарски ножове, най-вероятно щях да изгубя няколко от лъскавите си къдрици.

— Сега! — извика Бенджамин. — Тичай!

Нямах друг избор, освен да го последвам, и едва след като го сторих, прозрях мъдростта на господаря си. Двамата бяхме успели да се отдалечим от стената, така че на убиеца щеше да му се наложи да се оттегли. После с все сили се затичахме към реката и така се разкрещяхме, че дори някакъв часови от стените на Тауър се провикна, за да ни попита какво става. Когато най-накрая стигнахме до кея, от дясната ни страна се дочу шум от отдалечаващи се стъпки. Наоколо се виждаха само няколко лодки, завързани за колове, които се полюшваха от силното вечерно течение. Бенджамин спря и приклепна, за да облекчи болката в краката си и да си поеме въздух. Колкото до мен — аз се строполих на колене, кашляйки и повръщайки. После се огледах и видях една от страничните портички на Тауър да се отваря. В следващия момент към нас се втурнаха неколцина войници с извадени мечове и факли в ръце.

— Мастър Даунби! Мастър Шалот!

Аз вдигнах поглед.

— Какво стана? — излезе напред Веч. — Нападнаха ли ви?

— Не! — озъбих се аз, изправяйки се на крака и подавайки ръка на господаря си. — Винаги правим така преди лягане!

После двамата с Бенджамин разбутахме войниците и влязохме в крепостта. Вече бях убеден, че е време старият Роджър да напусне сцената. И така, когато си легнах в леглото, аз твърдо реших, че първото нещо, което ще направя на следващата сутрин, ще бъде да убедя господаря си да се присъедини към мен.

[1] От Матейя свето Евангелие, 5:38. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Не, Роджър, няма да го направя — Бенджамин седна в леглото си в покоите ни в кулата Уейкфийлд и гневно поклати глава.

Двамата бяхме прекарали по-голямата част от сутринта, отпивайки от винения мях, който бях задигнал от кухнята, и обсъждайки кой може да е убиецът. Главите ни обаче постепенно бяха натезжали, така че в момента просто си седяхме в удобната си квартира и се чудехме какво да правим по-нататък. Бенджамин ми се беше сторил толкова унил, че аз бях решил да споделя с него идеята си да прекараме няколко месеца извън страната.

— Но това би било предателство спрямо доверието на скъпия ми чичо! — възкликна той.

— Скъпият ти чичо може да върви по дяволите! — извиках аз. — През последните месеци преживях какво ли не, господарю! Първо, Попълтън ме прокудиха от Ипсуич, после Куиксилвър едва не ме отрови, след това бях на косъм да умра от потна треска, за капак ме бутнаха в онази проклета вълча яма, а сега някой се опита да ме прониже със стрела! Да не забравяме и отчаяния ми бяг през Уиндзорската гора — продължих аз кисело, — който ще съм принуден да повторя, ако кралят ме спипа!

— И колко далеч си мислиш, че ще стигнем? — сопна ми се Бенджамин. — Да не би да си въобразяваш, че на скъпия ми чичо не му е хрумнало, че можем да се опитаме да избягаме? О, да, пристанищата със сигурност ще бъдат завардени, а това значи, че щом се появим на някое от тях, веднага ще бъдем арестувани и върнати в Тауър. Този път обаче няма да ни посрещнат като гости, а като затворници. А помислил ли си от какво ще живеем в чужбина? Или пък кога ще можем да се върнем у дома? Освен това, струва ми се, ти добре познаваш краля и знаеш как работи умът му. Ако избягаме, Хенри като нищо може да се зачуди дали нямаме нещо общо с изнудваческите писма, които получава...

— Не! — извиках аз. — Кралят не би ни обвинил!

Бенджамин впи поглед в мен. За съжаление, трябваше да призная, че е прав. В сегашното си настроение Големия звяр би хвърлил вината върху всекиго.

— Е, добре — въздъгнах аз. — Казвай какво да правим тогава.

Господарят ми се огледа наоколо.

— Тук се грижат добре за нас — отбеляза той, — така че предлагам да останем и да помислим. Враговете ни все ще допуснат някоя грешка.

Аз неохотно се съгласих — в крайна сметка, Кембъл наистина беше чудесен домакин.

Е, вие, младежите, които сте били в Тауър, може би си мислите, че в крепостта човек може да види само покрити с плесен стени, сумрачни, влажни и ветровити килии, тесни и студени коридори и скърцащи врати. Разбира се, всичко това го има и то в изобилие, но нашата стая в кулата Уейкфийлд беше просторна, а благодарение на остъклените прозорци, защитени от дървени капаци — и много светла. Стените бяха украсени с гоблени и освен това разполагахме с меки легла, с маси и столове, с един голям шкаф за дрехите ни, както и с няколко сандъка и ковчезета. Изобщо, като изключим проблемите, с които трябваше да се оправяме, в тамошната си квартира с господаря ми се чувствахме като у дома си. Готвачи и прислужници ни носеха ядене и пиене, а Кембъл ни беше отправил постоянна покана да се храним заедно с него или пък в общата трапезария на крепостта. Въпреки това през следващите няколко дни двамата с Бенджамин не излизахме много-много. Когато не спеше, господарят ми се разхождаше из стаята си, мърмореше си нещо под нос или пък изучаваше „История на Ричард III“ на Томас Мор.

При други обстоятелства аз най-вероятно щях да се запиляя из града в търсене на поредната дяволия, но в онзи случай бях толкова уплашен, че не посмях. Междувременно Бенджамин помоли да му донесат малко пергамент, няколко пера и една мастилница и трескаво започна да пише. На третата ни сутрин в крепостта, когато се върнах от обичайната си разходка по моравата в Тауър, където всички можеха да ме видят, аз заварих господаря си да седи на леглото си, взрян във вече завършените си записки.

— Нека за миг си представим — започна той, — че младият Едуард Пети, брат му или и двамата принцове действително са

оцелели. Да речем, че са запазили печатите си и в момента работят в Тауър като обикновени войници или пък като прислужници — Бенджамин хвърли един поглед към лицето ми и се ухили. — Просто идея, Роджър — заяви той и провеси краката си от леглото. — Проблемът се състои в следното. Преди четирийсет години двамата синове на Едуард Четвърти — голямото му момче, носещо името му, и Ричард, херцогът на Йорк — били затворени в Тауър от чичо си Ричард. След това принцовете изчезнали, но никой не знае със сигурност дали са били убити, или са успели да избягат. Впоследствие Хенри Седми бил тормозен от множество претенденти за престола, които твърдели, че са изгубените принцове, и дори на настоящия ни крал често му се налага да се разправя с тайното Братство на Бялата роза.

Господарят ми се приближи до прозореца и се вгледа във войниците, които се упражняваха в стрелба на моравата.

— Аз лично мисля, че и двамата принцове са мъртви — продължи той. — Въпреки това печатите им, които е трябвало да бъдат унищожени, все още съществуват и някой ги използва, за да изнудва Хенри. Поредността на събитията е следната, поправи ме, ако греша. На шести юни тази година лондонските палачи отпразнували рождения ден на краля, събирайки се на празненство, което по-късно прераснало в оргия. Палачите били облечени в официалните си униформи. Възможно е същата вечер някой от тях да е видял нещо, което да е изложило всички на риск. След известно време потната треска се развилняла в града, но гарнизонът дал само една жертва — началника на склада, Филип Алардайс. Клетникът се разболял и бил отнесен в лечебницата на Тауър. Свидетелите са категорични, че е бил заразен, а смъртта му е потвърдена от старицата Рагуза, която се грижела за него, и от съдебния пристав, който чакал в каруцата, докарана пред Лъвската порта, за да откара увитото му в саван тяло.

— Да, по този въпрос не съществуват никакви съмнения — съгласих се аз. — Алардайс действително се е разболял и е умрял. Изключено е той да е нашият злодей.

— Та потната треска се развилняла в града — продължи Бенджамин — и Кембъл запечатал Тауър. Той и двамата му помощници останали в крепостта; същото се отнася и за Малоу и гилдията му. На никого не било позволено да влиза, нито пък да

излиза. После пристигнало първото писмо, адресирано до краля. То било оставено в стаята на Кембъл, от което следва, че авторът му е някой обитател на Тауър. Злодеят от крепостта обаче не е можел да се справи сам. Бил му е нужен съучастник в града, който да се погрижи за двете прокламации и да отправи искането златото да бъде доставено при кръста на „Сейнт Пол“. Смятаме, че същият този тип стои и зад смъртта на палача Андрю Ъндършафт, чието овъглено тяло било намерено в някаква клетка в Смитфийлд. Е, съгласен ли си дотук?

— Да, господарю.

— И после какво, Роджър?

— После потната треска преминала и крепостта била отворена. Следва убийството на още един палач, който бил ударен по главата, натъпкан в чувал и удавен в Темза. Междувременно на главния престол в Уестминстърското абатство било оставено още едно писмо до краля. Накрая, за зла беда, двамата с теб бяхме натоварени с кошмарната задача да отнесем златото до мястото, посочено от изнудвача — кръста на „Сейнт Пол“. Въпреки цялата организация злодеят успя да задигне парите и да ни направи на глупаци. В случая отново знаем, че не може да е бил някой от Тауър, тъй като през по-голямата част от този ден крепостта е била заключена и запечатана. Въпреки това, връщайки се в нея, ние заварихме Хорхаунд зверски убит. Единственото, в което сме сигурни до момента, е, че някой от Тауър действа в съучастничество с човек отвън.

Бенджамин се върна до леглото си, седна и скри лицето си в ръце.

— Аз бях с Кембъл, когато теб те бутнаха във вълчата яма — рече той, — а когато Хорхаунд беше убит, и двамата бяхме заедно с управителя и помощниците му.

— Е, и? — попитах аз. — Да не би да казваш, че злодеят трябва да е измежду палачите?

— Това казвам, да — отвърна ми той и ми се усмихна. — Освен това започвам да се чудя дали не си прав, Роджър. Ами ако Андрю Ъндършафт действително не е мъртъв?

— Едно нещо не ми дава мира, господарю — отвърнах аз. — Да речем, че някой действително избива палачите, защото един от тях е видял нещо, което не е трябвало да вижда. Защо обаче трябва да го прави по такъв ужасен начин? Сякаш извършителят имитира всички

видове екзекуции, съществуващи под слънцето — изгаряне в клетка, удавяне в чувал, премазване с тежка врата... Тук определено има някаква зла умисъл — заявих. — Като че ли убиецът е решен да се отърве от палачите по най-жестокия възможен начин.

— Може би иска да им отмъсти? — предположи Бенджамин.

— Възможно е — отвърнах аз. — Явно пак трябва да си поговорим с мастър Малоу...

— Не и преди да си си поговорил с краля!

Аз тутакси се обърнах по посока на гласа. На прага стоеше Агрипа с черната си широкопола шапка в ръце.

— От Уиндзор ли идваш? — попита Бенджамин.

— Да — отвърна добрият доктор, а после прекоси стаята, настани се на едно столче и впи в нас странните си очи.

— Хайде, говори — простенах аз. — И не ни спестявай нищо.

— Разбира се, кралят е бесен. Говори за измяна и твърди, че напоследък някои от най-верните му служители не изпълнявали съвестно дълга си. Спомняте ли си началника на стражата от двора на „Сейнт Пол“? Как му беше името?

— Рамсдън — отвърнах аз.

— Всъщност все едно, тъй като него вече го няма — клетникът увисна на бесилката пред Уиндзорския дворец. Кралят заплашва да стори същото и с теб, Роджър. А най-лошото е — Агрипа измъкна някакъв малък свитък изпод плаща си и ми го подаде, — че вчера сутринта това е било предадено на един от кралските съдии, който тъкмо си тръгвал от Уестминстър Хол.

Аз се взрях в изящния почерк. „До краля“ — гласеше надписът отгоре, а червената копринена панделка, с която беше привързан свитъкът, приличаше на кървав пръстен.

— Не и още едно писмо! — възкликна Бенджамин.

В това време аз развързах панделката. Писмото беше по-кратко от първото, но беше издържано в същия нагъл стил.

От Едуард V, крал на Англия и така нататък, до
Хенри Тюдор, наричащ себе си „крал“...

Посочената дата беше отпреди два дни, а мястото на изпращане на писмото — отново Тауър. Заплахата също си съвпаднаше с предишните — авторът обвиняваше Хенри, че му е взел трона, и заявяваше, че за това му се дължи глоба от хиляда златни монети. Този път парите трябваше да бъдат оставени под бесилката в Тайбърн.

В името на верността си към нас — завършваше писмото, — не се опитвайте да попречите на законното събиране на тези глоби.

— Парите трябва да бъдат доставени на Архангеловден — обясни Агрипа.

— Значи разполагаме с две седмици — вдигнах поглед аз и хвърлих писмото на Бенджамин. — Но какво можем да сторим? — попитах, а после седнах до господаря си на леглото му и мрачно се възрях в Агрипа. — От какво толкова се страхува кралят? — извиках. — Защо просто не откаже да плати и не прати злодея по дяволите?

Добрият доктор поклати глава подобно на благ учител, изправен пред някой не особено схватлив ученик.

— Ти май наистина не разбираш, а? Слушай ме тогава. По времето на бащата на Хенри някакво момче от кухнята се представило за йоркистки принц. Прост слуга от кухнята, Роджър! Въпреки това той спечелил подкрепата на някои чужди владетели и нахлул в кралството откъм Ирландия. Бащата на краля го пресрещнал при Ййст Стоук, Нотингамшир, и едва не изгубил битката. Срещу един кухненски слуга, който нямал почти никакви доказателства за скандалните си твърдения! Няколко години по-късно на сцената се появил Пъркин Уорбек — син на обикновен фламандски тъкач, който заявил, че е Ричард Ййорк, или по-младия от двамата изгубени принцове. Та този Уорбек успял да задържи вниманието върху себе си почти десет години и през това време здравата изтормозил бащата на Хенри. При това положение не е трудно човек да се досети защо и досега негово величество е особено бдителен спрямо хората, в чиито вени тече йоркистка кръв.

Агрипа се удари с шапката си по коляното.

— Сега стана ли ти ясно, Роджър? Или пак трябва да ти обяснявам? Я ми кажи — какво ще стане според теб, ако тези писма, подписани и запечатани от мнимия йоркистки принц, започнат да се появяват из цял Лондон? Писма, носещи кралския печат, в които Хенри се провъзгласява за узурпатор и се твърди, че нещастията, сполетяващи Англия, се дължат на незаконното възкачване на баща му на престола? Кралят ще трябва да похарчи десетки хиляди за набиране на войски и за потушаване на бунтове. Не, не, това злодеяние трябва да бъде прекратено незабавно, а виновниците за него — заловени и избесени.

— И това ли е всичко, което можеш да ни кажеш? — креснах в отговор аз.

Той разпери ръце.

— Мога да ви кажа само онова, което знам, Роджър.

— Слушайте — Бенджамин, който досега внимателно беше разглеждал ръкописа, изведнъж го нави на руло и ми го върна. — Добри ми докторе, каквото и да казва този злодей, аз лично съм убеден, че двамата принцове от Тауър са мъртви. Тогавашният управител на крепостта, сър Робърт Бракънбъри, който се е грижел за тях, е бил убит в битката при Бозуърт. Сър Джеймс Тиръл, който може да е имал пръст в убийството им, също е мъртъв. Тъй или иначе, в своята „История на Ричард Трети“ сър Томас Мор твърди, че за смъртта на двете момчета са отговорни двама злодеи — Дайтън и Грийн. Някой знае ли какво се е случило с тях?

— На кардинала вече му хрумна тази идея — отвърна Агрипа — и обществените архиви бяха старателно проучени. Дайтън е бил северняк и е възможно да е бил екзекутиран в Дърам, но за съжаление, нямаме доказателство за това. Колкото до Грийн — той е бил лондончанин, младок и голям негодник. След Бозуърт за залавянето му е била организирана хайка. Всичко, с което разполагаме, е описанието му — слаб мъж с тясно лице и ужасен белег на дясната китка — добрият доктор въздъхна и се изправи. — Това е всичко, което знам. А сега трябва да докладвам в Уиндзор. Предадох ви писмото и указанията на краля; остана само да ви пожелаая всичко най-добро.

Аз изпратих Агрипа с най-неприличния жест, за който се сетих, а после се обърнах към господаря си:

— Е, отиваме ли във Франция?

Бенджамин подуши въздуха.

— Не намираш ли парфюма на доктора за странен? — промърмори той. — Някои казват, че е приятен, а други не могат да го понесат...

— Същото казват и за обесването! — озъбих се аз. — Приятно е да го наблюдаваш — или поне така твърдят някои — но е ужасно да го преживееш!

Господарят ми стана от мястото си и си вдигна жакета.

— Всички врати пред нас са затворени — заяви той — с изключение на една, отворена от теб, Роджър — Бенджамин ми се усмихна изотгоре. — Хайде да зададем няколко въпроса на мастър Малоу — той взе свитъка, който Агрипа ни беше донесъл и го пхна в дисагите, които висяха на някакъв гвоздей, забит в стената. — Имаме още малко време.

И така, двамата с господаря ми излязохме от кулата Уейкфийлд. Да ви кажа, почувствах се доста странно да видя гарнизона, погълнат от ежедневните си задължения. Войниците почистваха снаряжението си, децата си бърбореха и си играеха на слънце, някаква каруца, натоварена с провизии, трополеше към кухнята, а работниците на скелето блъскаха с чуковете си и пееха песни. Бенджамин разпита този-онзи и установи, че щом са приключили с екзекуциите за деня, палачите са се отправили към любимата си кръчма „Бесилката“. Когато отидохме там, заварихме кръчмата празна, но след като кръчмарят ни увери, че Малоу и помощниците му скоро ще се появят, господарят ми поръча ейл. После двамата се настанихме в едно ъгълче, отпивайки мрачно от чашите си, докато накрая палачите не нахълтаха през вратата като шайка демони. Това беше първият път, в който ги виждах облечени в официалната им униформа — черни ботуши с високи токове, дълги кожени наметки в същия цвят, качулки и маски на главите. Всички те изглеждаха зловец и докато вървяха към нас, аз си дадох сметка колко трудно би било човек да ги различи в някой сумрачен коридор или стая. Както и да е, в онзи момент палачите весело ни поздравиха, след което свалиха качулките и маските си и бършейки потта от лицата си, се провикнаха за ейл.

— Днес явно сте свършили добра работа, а? — обадох се аз.

Вместо като палачи с окървавени ръце Малоу и помощниците му се държах като работници, връщащи се от полето.

— Дали сме свършили добра работа ли? — отвърна Малоу. — Разбира се, мастър Шалот! Сутринта обесихме деветима речни пирати близо до Уопинг и сега Лондон е едно много по-безопасно място за живеене.

— Не и за речните пирати — отбелязах аз.

Малоу се ухили, а после отпи от чашата си.

— Задръж духовитите забележки за себе си, Шалот. След като потната треска премина, съдиите обиколиха затворите Флийт, Нюгейт и Маршълсий, така че през следващите няколко седмици ще сме затрупани с работа. Както и да е — той остави чашата си на масата. — Кажете сега какво можем да направим за вас. Както виждате, всички сме живи и здрави.

— За разлика от речните пирати — пошегува се Уърмуд. — Единственото здраво нещо при тях е въжето, на което висят!

— Искаме да си поговорим за убийствата на Хелбейн, Хорхаунд и Ъндършафт — започнах аз.

— Вече ви казахме всичко, което знаем — ухили се Снейкрут.

— Обяснете ми — намеси се Бенджамин, — как организира работата си гилдията на палачите? Имам предвид, кой решава кои екзекуции да се извършат?

— Аз решавам — отвърна Малоу. — Работя заедно с помощник-шерифите. Разбира се, понякога сме по-натоварени от друг път. След като съдиите вземат решение, екзекуциите се разпределят между Тайбърн, двора на „Сейнт Пол“, Смитфийлд и кръстопътищата към града и всеки от нас получава списък със задачи.

— Днес обаче всички сте били заети на едно място, нали така? — попитах аз.

— Както вече ви казах, потната треска премина и кралските съдии отново се заеха със задълженията си, а кралските кораби заплаваха из Темза. Заедно с това се възобнови и преследването на речни пирати и те биват екзекутирани както в Уопинг, така и навсякъде другаде покрай бреговете на реката.

— А случвало ли ви се е — намеси се Бенджамин — да бъдете заплашвани от приятели и роднини на екзекутираните или от членове на разни престъпни банди?

Малоу се ухили и отпи от чашата си.

— Това вече е странен въпрос — заяви той. — Да, мастър Даунби, понякога ни се случва да ни заплашат, но ние ходим маскирани, а и повечето престъпници възприемат залавянето, затварянето и екзекуцията като рискове на професията си. За главорезите и разбойниците съществува само един закон и той гласи: „Гледай да не те хванат!“ — главният палач вдигна рамене. — Е, ако някой все пак се остави да го хванат, той е готов да си плати цената. Но защо питаш, мастър Даунби, накъде биеш с този въпрос?

— Двамата с помощника ми сме категорични, че убийствата на членовете на гилдията ти са свързани с изнудваческите писма, адресирани до краля. Един Господ знае каква е причината — Бенджамин замълча, за да си събере мислите, — но аз лично подозирам, че е нещо, свързано със събитията в нощта на рождения ден на краля.

— Какво имаш предвид? — озъби се Уърмуд.

— Ако знаех, с удоволствие щях да ти кажа — рече Бенджамин. — Така или иначе — продължи той, — Ъндършафт, Хорхаунд и Хелбейн са били злостно умъртвени и всеки един от тях е станал жертва на екзекуция, подобна на предвидените от закона. Ъндършафт е бил изгорен в клетка, Хелбейн е бил удавен в чувал, а Хорхаунд — премазан с тежка врата. Имайки предвид всичко това, смятаме, че някой има зъб на цялата ви гилдия.

— Но нали вече ви казахме — Снейкрут ни изгледа мрачно с постоянно шарещите си очи; в ъгълчето на полуотворената му уста се процеждаше слюнка. — Лондонските разбойници не ни закачат.

— Помислете! — подкани ги господарят ми. — Сещате ли се за екзекуция, извършена от вас, при която някой да се е заканил да ви отмъсти?

Думите на Бенджамин увиснаха над тази страховита група мъже като клуп на бесило. Палачите бяха влезли в кръчмата като повелители на живота и смъртта, а ето че изведнъж се сблъскваха с перспективата самите те да бъдат екзекутирани и то по един особено жесток начин.

(Виждам, че малкият ми капелан почуква с перото си, а това обикновено е знак, че иска да ми зададе някакъв въпрос. „Ти бил ли си някога палач?“ — изписква дребосъкът му неден. За тази наглост ми иде ми да го перна с ясеновия си бастун през пръстите! Разбира се, че не! При все многото ми приключения и крайностите, до които съм бил

принуждаван да стигам, никога не ми се е случвало да отнема нечий живот, освен ако не е ми се е налагало. Е, това е отговорът. Надявам се сега капеланът ми да млъкне и да ме остави да продължа.)

— Помислете! — повтори Бенджамин.

— Бандата Сакър! — обади се Тоудфлак, прокарвайки ръка през русата си коса.

— Ама разбира се! — прошепна Малоу. — Бандата Сакър!

— Кой са те? — попита господарят ми.

— Семейство от Кент, баща и петима синове — отвърна бавно Малоу. — Те държаха кръчма на пътя от Лондон за Кентърбъри, която използвали, за да тормозят поклонниците. Шерифът на Кент и местните представители на закона били безсилни срещу тях. И така, бандата Сакър грабела, отвличала и изнасилвала, необезпокоявана от никого. Отначало никой не ги подозирал. Кръчмата им се намиреше близо до водопоя Сейнт Томас, така че поклонниците често спирани там. Вечер семейство Сакър ги напоявали и нагостявали, внимателно изучавайки възможните си жертви, а на следващата сутрин, след като поклонниците си тръгнали, минавали напътно през гората и им устройвали засада. Разбира се, въоръжените поклонници не били тяхна цел; нападали само малочислените семейства и търговците, тръгнали на път единствено с жените си. Понякога членовете на бандата просто ограбвали жертвите си, но ако им се сторело, че има опасност да бъдат разкрити, ги убивали най-хладнокръвно.

— И никой не ги подозирал, така ли? — попита Бенджамин.

— Ами не. Както казах, бандата се състоеше от баща и петима синове. Най-възрастният, Робърт, обикновено оставал в кръчмата и се преструвал, че баща му и останалите му братя също са там. И така, грабеж след грабеж, семейство Сакър успяло да натрупа едно малко състояние. Един ден обаче в кръчмата отседнал някакъв търговец, който имал приятел, убит няколко месеца по-рано. Та този търговец видял, че един от домакините му носи гривната, която той бил подарил на приятеля си за празника на свети Йоан Кръстител, така че веднага се върнал в Лондон, за да докладва на шерифа. После бандата беше заловена от Теофилъс Пелтър.

— От кого? — прекъснах го аз, заинтригуван от това странно име.

— От Теофилъс Пелтър, един от помощниците на шерифа — обясни ми Малоу. — Живее заедно с дъщеря си на Кат Стрийт — погледът в очите на главния палач омекна. — Много добър и почтен човек. Доколкото разбрах, бил останал на поста си дори в разгара на потната треска.

В този момент вниманието ми беше привлечено от някаква котка, захапала плъх, която изприпка от кухнята и се изгуби в двора.

— Та Пелтър заложи на бандата капан — продължи Малоу — и залови членовете ѝ. После семейство Сакър се явиха пред кралските съдии, които наредиха кръчмата им да бъде изравнена със земята, а самите разбойници — обесени на бесилки, издигнати на място специално за целта.

— Всички членове на бандата ли бяха екзекутирани? — попита Бенджамин.

— Всъщност не, тъй като бяха заловени само бащата и четирима от синовете — изръмжа Уърмуд. — Най-възрастният син, Робърт, очевидно не е бил в кръчмата в нощта, в която Пелтър и хората му я обградили, и разбрал за арестуването на семейството си едва когато се върнал. След това започнаха и заплахите.

— Разбирам. Но защо този Робърт отмъщава на вас, а не на помощник-шерифа?

Малоу притеснено извърна лице. Останалите палачи се възряха в чашите си, потрепвайки с крака.

— Е? — настоях аз.

Малоу вдигна поглед.

— Помощник-шерифът и останалите служители на закона трябваше да върнат бандата в кръчмата и да се уверят, че членовете ѝ са били екзекутирани според нарежданията на съдиите.

— Това е ясно, давай нататък — пришпори го Бенджамин.

— Ами преди кръчмата да бъде срутена — продължи главният палач, — ние такава...

— Взехте каквото можяхте, така ли? — попита господарят ми.

— Да кажем, че се възползвахме от правата, произтичащи от професията ни. По-голямата част от кръчмата вече беше претършувана, така че отнесохме само онова, което беше останало. Все едно, важното е, че Пелтър отказа да участва.

— Палачите обаче винаги вземат онова, което им се полага, нали така? — настоях аз.

— О, кажи му най-последно! — озъби се Уърмуд. — Кажи му какво наистина се случи!

— Аз ще му кажа — заяви Снейкрут. — Когато бесиш човек, мастър Даунби, можеш да го направиш бързо, но можеш да го направиш и бавно. Е, както разбрахте, Сакър бяха ужасни хора и заслужаваха да се помъчат, така че в онзи случай решихме да го направим бавно, плъзгайки възела към тила им.

— И помощник-шерифът ви позволи? — попитах аз.

— Както правят всички служители на закона — отвърна Малоу, — той и хората му препуснаха обратно към Лондон веднага щом разбойниците увиснаха на въжето. Такива са правилата, мастър Даунби — след прекатурването на стълбата всичко остава в ръцете на палачите.

— Ами заплахите, за които споменахте по-рано? — продължих с въпросите аз.

Малоу изпусна една дълбока въздишка.

— Екзекуцията се състоя по обяд. Три или четири часа по-късно, когато вече се готвехме да поемем обратно към Лондон, някакъв тайнствен нападател започна да изпраща към нас стрели откъм дърветата. И така, ние се скрихме зад каруцата си, след което чухме виковете на някакъв мъж. Гласът беше на Робърт Сакър, който се закле да ни отмъсти за стореното. После почакахме, за да се уверим, че опасността е преминала, и се запътихме към града.

— И с това всичко приключи, така ли? — попитах аз.

— Няколко дни по-късно — отвърна Тоудфлак — шерифът на Кент отишъл да прегледа телата на обесените и открил, че и петте трупа са били свалени от въжето, за да бъдат погребани тайно. На мястото била оставена бележка, в която Робърт Сакър се заканвал да си отмъсти на виновниците за бавната и мъчителна смърт на баща си и братята си.

— Ъндършафт участва ли в екзекуцията?

— О, да — отвърна Малоу. — И той като мен беше чувал за престъпленията на онези негодници и знаеше за изнасилените жени с прерязани гърла. Мастър Ъндършафт вярваше в максимата „око за око и зъб за зъб“, така че с готовност взе участие в онова, което сторихме.

Въпреки отпращаните заплахи обаче така и нищо не се случи — той огледа помощниците си — и малко по малко ние забравихме за случая.

— Да не би да мислите — обади се Уърмуд, — че зад смъртта на другарите ни стои Робърт Сакър?

— Възможно е — отвърна Бенджамин.

— Но нали казахте, че убийствата са свързани с писмата до краля? — отбеляза Малоу.

Господарят ми ме погледна и поклати глава.

— Така смятаме, да, но не разполагаме с никакви доказателства — рече той.

— Можеш ли да ми опишеш този Робърт Сакър? — обърнах се аз към Малоу.

Той поклати глава.

— Не, сър. Трябва да попиташ помощник-шерифа Пелтър.

Аз огледах палачите.

— Имате ли да добавите още нещо?

— Казахме ви предостатъчно — отвърна Малоу, а после се наведе към мен и ме смушка с тлъстия си показалец в гърдите. — Между другото, разговаряхме със сър Едуард Кембъл — продължи главният палач — и той ни каза, че са ви изпратили в Лондон, за да сложите край на цялата тази история. Вие обаче очевидно не се справяте — той посочи към помощниците си. — Ние все още получаваме заплахи, а онези писма продължават да пристигат — гласът му се сниши до шепот. — Внимавай, мастър Шалот, че иначе може да си уредим една малко по-различна среща.

Аз тутакси скочих на крака, изригвайки стола си встрани, и посегнах към камата, затъкната в колана ми. В този момент Бенджамин се намеси. Той стана от мястото си, поблагодари на Малоу и помощниците му, а после ме хвана за ръкава и ме изведе от кръчмата.

— Защо ми попречи, господарю? Така хубавичко щях да го почеша с камата си!

Бенджамин спря.

— И докъде щеше да ни доведе това? Доникъде, ето докъде! Много добре разбирам страха ти, Роджър. Аз също си давам сметка, че кралят няма да забрави за нас — господарят ми ме издърпа в едно ъгълче на тясната и мрачна уличка, озъртайки се, за да се увери, че никой не ни преследва. — Ако видим, че нещата се развиват зле —

прошепна той, — обещавам да последвам съвета ти. Имам малко пари при един лондонски златар, така че ако се наложи да избягаме в чужбина, ще ги вземем и ще го сторим. Това обаче ще стане по моя начин и когато аз реша, ясно ли е?

Аз кимнах.

— И какво ще правим сега? — попитах отчаяно.

— Ще отидем да си поговорим с Пелтър.

Двамата с Бенджамин се запътихме към къщата на помощник-шерифа, която се намираще близо до общината. Надявайки се, че собственикът ѝ си е вкъщи, господарят ми потропа по вратата на тясната постройка, която изглеждаше като притисната между сградите от двете ѝ страни. Имотът не беше никак добре поддържан — капациите на прозорците бяха прашни и надупчени, гредите — напукани, а предната врата висеше доста накриво. Бенджамин потропа още веднъж. Най-последно отвътре се чу шум от стъпки и в следващия момент на прага застана млада жена.

Каква красавица! Нищо чудно, че след толкова години все още си я спомням съвсем ясно. Но как да ви я опиша?! Тя беше около седемнайсет-осемнайсет годишна, висока и стройна. Красивите ѝ кафяви очи бяха направо огромни, лицето ѝ беше като на ангел, косите ѝ бяха тъмnozлатисти, а кожата ѝ блестеше. Двамата с Бенджамин просто стояхме пред нея като ученици, без да можем да откъснем поглед от високите ѝ скули, идеално оформения нос и сладките ѝ устни. Девойката се взираше хладно в нас, но ако се вгледаше по-внимателно, човек можеше да забележи веселите искрици в очите ѝ.

— Добро утро, господа — гласът ѝ беше невероятно нежен. — Добро утро, господа — повтори хубавицата, а после през очите ѝ премина сянка на уплаха и тя понечи да затвори вратата.

— Извинявай — заекна Бенджамин. — Трябва да се видим с помощник-шерифа Пелтър.

Веселите искрици се завърнаха в красивите очи на девойката.

— Аз съм дъщеря му — рече тя. — Миранда.

— Идваме от Тауър — обясни господарят ми.

Миранда се усмихна и в този миг — макар да беше облечена в проста синя рокля, която дори не ѝ беше по мярка, а якичката ѝ да бе виждала и по-добри дни — цялото ѝ същество така засия, че за малко да ни ослепи. После девойката ни направи знак да я последваме и ни

въведе в къщата. През цялото време очите ѝ останаха приковани в Бенджамин, което — за изненада — ме накара да изтръпна от ревност. (Сега да не си помислите, че господарят ми е бил някой красавец. Не, не, Бенджамин беше висок и несръчен, а черната му коса все стърчеше в някаква неочаквана посока, но очите му бяха изпълнени с такава доброта и невинност, че жените го намираха за абсолютно неустоим. Колкото до мен — е, знаете си го стария Шалот! Аз бях негодник до мозъка на костите си и си падах по леките момичета, така че реакцията ми спрямо Миранда напълно ме озадачи. Ех, Миранда! Между друго този ангел все още е жив, представяте ли си? Е, не в материалния свят, но ако прочетете „Бурята“ на Шекспир, ще я откриете при стария Просперо!)

Както и да е, през онзи летен ден преди толкова много години Миранда ни преведе през един пращен коридор и ни покани в някакъв малък кабинет в задната част на къщата. Когато влязохме, мъжът, който седеше зад писалището под прозореца, стана от мястото си. Той беше облечен в униформа на служител на закона, а на врата му висеше верижка, съответстваща на поста му. Четвъртитото му лице и ясните му очи категорично свидетелстваха за силата и почтеността му. Мъжът ни стисна ръцете, а после помоли Миранда да ни настани и да ни поднесе нещо за хапване и пийване. Накрая обърна стола си към нас и седна, бърчейки лице, явно щадейки гърба си.

— Добре ли си, сър? — попита Бенджамин.

— Нападнаха ме — отвърна Пелтър. — Преди около две седмици в района на Уайтфрайърс. Раната е повърхността, но въпреки това ме боли. Е? — попита той, а после замълча, тъй като в този момент Миранда се върна в кабинета с три чаши ейл, наредени на поднос.

Девойката ни сервира умело чашите, усмихвайки се на баща си, но усмивката ѝ определено се разшири, докато подаваше чашата на Бенджамин. Аз пък бях удостоен с един срамежлив поглед изпод клепачи. После Миранда седна на едно столче до баща си и (о, Боже, спаси ме от мъките на ревността!) продължи да изучава господаря ми. Бенджамин също изглеждаше разсеян.

— За твое здраве, мастър Даунби! — Пелтър се наведе напред и чукна чашата си в тази на господаря ми. — Е, вие очевидно знаете кой съм и къде живея. Известно ви е дори, че имам болки в гърба — той се

усмихна. — Освен това се запознахте с прелестната ми дъщеря, светлината на живота ми, но още не сте ми казали защо сте тук.

— Робърт Сакър — заяви Бенджамин, без да се церемони.

Помощник-шерифът простена и с мъка се облегна в стола си.

— Милостиви Боже! — прошепна той. — Сакър е виновен за всичко!

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Минаха поне два часа, докато помощник-шерифът ни опише всички безчинства, които бандата Сакър беше извършила по пътя за Кентърбъри. Разбира се, аз нямах нищо против да седя в компанията на Миранда, която приличаше на току-що разцъфнала роза. Девојката обаче беше изцяло погълната от Бенджамин, а и той не можеше да откъсне поглед от нея. Тъкмо в онзи момент разбрах защо ревността е такъв ужасен грях. Стомахът ми се беше свил на топка, кръвта ми кипеше, а сърцето ми желаше само едно — господарят ми да не е там. Колкото до Миранда — като изключим любезните ѝ усмивки, придружени с предложения да допълни чашата ми, тя изобщо не ми обръщаше внимание. От време на време Бенджамин се обръщаше, вираше се с обожание в нея, след което продължаваше да разпитва баща ѝ. След като приключи, господарят ми сподели с Пелтър причината за посещението ни — изнудваческите писма, изпращани до краля, и зловещите убийства на палачите. Помощник-шерифът се облегна в стола си, мърморейки си под нос и клатейки глава.

— Винаги съм смятал Ъндършафт за добър човек — рече той тихо. — Значи клетникът е станал жертва на убийство...

— Всъщност не е толкова сигурно, че е мъртъв — рекох аз.

За миг се изкуших да му разкажа при какви обстоятелства съм видял тялото на палача, но после реших, че това може да ме изложи в очите на Миранда.

Пелтър извърна поглед към мен и повдигна рошавите си вежди.

— Какво те кара да мислиш, че може да не е?

И така, аз споделих с него, че според нас с Бенджамин в града вилнеят двама злодеи, единият от които действа вътре в Тауър, а другият — отвън.

— В такъв случай ще назнача следствие — обеща помощник-шерифът. — Освен това ще накарам съдебните пристави и стражите да си държат очите и ушите отворени. Но ако съм те разбрал правилно —

той посочи към Бенджамин, — ти смяташ, че в тази работа е замесен и Робърт Сакър, така ли?

— А ти какво мислиш? — попита на свой ред господарят ми. — На теб струва ли ти се възможно?

— Робърт Сакър беше най-интелигентният член на бандата. Учил е в Стейпълтън Хол в Оксфорд, притежава завидни писарски умения и за кратко дори е служил в един от кралските дворци.

— Значи може да напише писмо, така ли? — попитах аз.

— О, да, но от друга страна, откъде може да се е сдобил с печатите на Едуард Пети?

— Можеш ли да ми го опишеш? — намеси се Бенджамин.

— Прилича на останалите членове на семейството си — висок, загорял, с червеникава коса, гладко избръснато лице, широки гърди и лице, винаги приветливо въпреки белега на брадичката. Изобщо Робърт е един от онези негодници, които биха ти се усмихвали дори докато забиват камата си между ребрата ти. Човек, който може да изиграе както ролята на смел войник, така и тази на кротък писар.

Двамата с господаря ми се спогледахме — описанието не отговаряше на нито един от хората, които бяхме срещнали по време на разследването си.

— И какво? — продължи Бенджамин. — Робърт успя да ти се изплъзне и впоследствие те нападна, така ли?

Пелтър остави чашата си на масата и разпери ръце.

— Не разполагам с никакви доказателства, че именно той ме е нападнал, мастър Даунби. Факт е обаче, че някой го стори. Освен това на два пъти ме спираха на улицата, за да пъхнат в ръката ми парче пергамент. На първото ме бяха нарисували да вися от някаква бесилка — за миг той замълча и хвърли един поглед към дъщеря си. — На второто пък беше изобразена моята Миранда. Именно това ме наведе на мисълта, че зад всичко стои Сакър.

Изведнъж красивата усмивка на домакинята ни се стопи, но на нейно място не се появи уплаха, а по-скоро решителност. В следващия момент тя се наведе към баща си и го целуна по бузата.

(О, какъв щастливец!)

— Имаше ли разследване? — попитах аз.

Пелтър се изсмя.

— Разбира се! — отвърна той. — Обявих какви ли не награди и дори обещах възможност за помилване от кмета и от градските съветници за всеки разбойник, който ме снабди и с най-дребното сведение — той вдигна рамене, — но не постигнах абсолютно нищо.

— Ами ако Сакър не живее в Лондон? — предположих аз. — Не е ли възможно да се е върнал в старото си леговище?

— Кръчмата на семейство Сакър близо до водопоя Сейнт Томас беше изравнена със земята — отвърна помощник-шерифът. — Бандата обаче разполагаше и с друго леговище — някаква стара ловна хижа дълбоко в гората.

— Можем ли да я посетим?

Пелтър изду бузи.

— Не и днес — вече е твърде късно, пък и аз си имам друга работа. Но какво ще кажете за утре по зазоряване? Ще се срещнем в кръчмата „Наметалото“ в Съдърк — мястото, откъдето са тръгнали поклонниците на Чосър. А сега, господа, моля да ме извините, но съм зает.

И така, двамата с Бенджамин станахме да се сбогувахме, при което господарят ми сграбчи ръката на Миранда и пламенно я целуна. В този миг сърцето ми пропусна един удар, тъй като прелестната девойка задържа пръстите му много по-дълго, отколкото изискваше благоприличието. Към мен домакинята ни се отнесе просто любезно, протягайки ми ръка. Аз вдигнах глава, за да ѝ кажа колко ми е било приятно да се запознаем, но нейният поглед вече се беше върнал към Бенджамин.

Когато най-накрая излязохме от къщата на Пелтър, господарят ми доволно потри ръце.

— Напредваме, Роджър! — възкликна той, потупвайки ме по гърба. — Да, знам, че доказателствата са незначителни, но въпреки това съм убеден, че Робърт Сакър има пръст в това злодейство!

На следващия ъгъл той спря и се загледа в двама градски служители, които хванаха някакво скитащо прасе, проснаха го квичачо на земята и му прерязаха гърлото. Когато горещата кръв плисна по калдъръма, аз извърнах поглед.

— А какво ще кажеш за мистрес Миранда? — попитах.

Изведнъж лицето на Бенджамин стана сериозно и той ме сграбчи за рамото.

— Същински ангел, Роджър. Виждал ли си някога такива очи? Ами чертите ѝ? Каква безупречна хармония излъчват!

— Значи си падна по нея, така ли?

— Направо се влюбих! — отвърна той.

Аз извърнах поглед и пъхнах ръце между гънките на плаща си, за да скрия стиснатите си в юмруци длани.

— А ти как я намираш, Роджър?

Аз отстъпих назад и ръката на господаря ми увисна във въздуха.

— Не е лоша — промърморих. — Но ние не трябва ли да се връщаме в Тауър, господарю?

Наивният Бенджамин, който изобщо не подозираше за бурята, бушуваща в сърцето ми, се обърна към къщата на Пелтър.

— Роджър, даваш ли си сметка — прошепна той, — че ако този Сакър действително е замесен и стои зад нападението над помощник-шерифа, в момента може да не сме никак далеч от него?

Хич не ме беше грижа. Въпросът, който ме вълнуваше, беше как да скрия завистта и негодуванието си, така че предложих да тръгваме. Денят беше хубав, затова решихме да минем по Ломбард Стрийт и Ийстчийп, което беше най-прекият път обратно към Тауър. Докато вървахме натам, господарят ми, който явно изобщо не подозираше за кипящата в мен страст, така и не спря да бърбори. (Спомням си, че години по-късно разказах тази история на Уил Шекспир, докато двамата си седяхме в една кръчма в Банксайд. Той ме попита коя според мен е най-силната човешка емоция. Страстта? Гневът? Алчността? Ревността! — отвърнах му аз. После се облегнах на стената и през сълзи му разказах за Бенджамин и Миранда — тази прекрасна двойка, живяла толкова отдавна. Уил ме изслуша по онзи свой мълчалив и съсредоточен начин, без по мургавото му лице да си проличи какво се върти в главата му. После той кимна и заяви, че щял да запомни думите ми. Сега можете да отидете да гледате пиесата му „Отело“, в която се разказва за онзи мавър на венецианска служба, за злодея Яго и за прекрасната Дездемона. Никога не съм го питал кой е Яго! На последното Рождество пък наех една трупa актьори и ги накарах да ми изиграят пиесата, докато аз тихичко си седях и плачех за прелестната Миранда.)

Все едно, в онзи ден двамата с господаря ми се върнахме в Тауър изпотени и прашни. Вече почти бяхме преминали през Львската порта,

когато някаква жена излезе от сенките и ме хвана за ръката.

— Мистрес Ъндършафт! — възкликнах радостно аз, въпреки че всъщност не изпитвах никакво удоволствие от срещата ни — след като бях видял великолепната Миранда, вдовицата на палача ми се стори като свещ, поставена до слънцето.

— Мастър Шалот — прошепна тя, — мастър Даунби, трябва да ви покажа нещо — вдовицата страхливо се огледа наоколо. — Чух за смъртта на Хорхаунд — продължи тя припряно. — Трябва да говоря с вас. Искам да ви се отплатя за добрината.

И така, ние отново прекосихме подвижния мост, след което мистрес Ъндършафт ни поведе надолу към реката. Аз се озърнах, но като изключим рибарите, които седяха на кея и кърпеха мрежите си, и един стар просяк, който буташе ръчна количка, пълна с незрели ябълки, не видях никого друго.

— Хайде да се поразходим — предложи Бенджамин. — Ще се престорим, че сме излезли да подишаме чист въздух и да се насладим на следобедното слънце.

Вдовицата се съгласи, но преди да тръгнем, пхна в ръката на господаря ми едно парче пергамент.

— Разрових се сред нещата на съпруга ми, търсейки нещо, което може да ви е от полза.

Бенджамин разгъна документа, разгледа го, а после ми го подаде. Парчето пергамент беше не повече от педя на педя голямо, пожълтjало и мръсно, а следите от мастило отгоре му бяха доста избледнели. На него беше начертана груба скица на Тауър, а под нея — драскулка във формата на буквата „Г“ с кръстче на мястото, където двете линии се срещаха. До драскулката пък беше поставена грамадна въпросителна.

— Какво значи това? — обърна се вдовицата към Бенджамин.

— Не знам, мистрес.

— Нито пък аз — рекох и напъхах парчето пергамент в кесията си. — Защо изобщо мислиш, че е важно?

— Ами първоначално не мислех — отвърна мистрес Ъндършафт, продължавайки да се оглежда страхливо наоколо, сякаш се опасяваше, че някой я наблюдава. — Даже се канех да го хвърля в огъня. В крайна сметка, Андрю често правеше скици на дърворезбите и мебелите, които изработваше. После обаче си спомних деня след празненството по случай рождения ден на краля. Съпругът ми седеше в градината, но

вместо да се наслаждава на цветята, което беше едно от любимите му занимания, той се взираше в това парче пергамент, сякаш вътре се съдържаше някаква невероятна тайна. Когато го попитах какво означава чертежът, Андрю поклати глава и ми отвърна, че е по-добре да не знам. Спомням си, че до края на онзи ден остана затворен в себе си — вдовицата замълча.

— Е, господа, това е всичко, което мога да ви кажа — добави тя и преди да успеем да я спрем, тръгна обратно по кея.

И така, двамата с Бенджамин се настанихме на един малък затревен бряг над реката, след което аз извадих парчето пергамент и внимателно се взрях в него.

— Това отгоре е скица на Тауър — заявих, — но в нея няма нищо странно — аз приближих парчето пергамент към господаря ми, за да може и той да го огледа по-добре. — Това отдолу пък прилича на буквата „Т“.

— А какво ли означават тези? — Бенджамин посочи към вертикалната линия на Т-то, от чиято дясна страна имаше множество малки чертички.

— Не знам — рекох. — Но пък знам, че Ъндършафт им е отделил много време. Може би тъкмо той е бил палачът, който е видял нещо онази вечер.

Господарят ми легна по гръб на тревата и се взря в пухкавите облаци.

— Това е то раят, Роджър — промърмори той. — Денят е топъл, пчелите жужат. Реката е спокойна, небето — синьо... А аз току-що срещнах най-красивата жена на света — той седна и потри лице. — Във всеки рай обаче има и по една змия — Бенджамин се наведе към мен и потупа парчето пергамент в ръцете ми. — Ние пък си имаме работа със самия дявол. Разбира се, съгласен съм, че по време на онова празненство се е случило нещо, но нека не забравяме, че то не се е състояло в самия Тауър, а в кралските покои — именно там се крие загадката. Сега обаче е време да тръгваме — той се изправи на крака. — Хайде! Утре ни чака тежък ден.

И така, двамата с господаря ми се върнахме в Тауър, изпросихме си малко сушен бекон, хляб и вино от кухнята и седнахме в двора да се нахраним. Бенджамин все още беше завладян от мисълта за Миранда и само от време на време се връщаше към проблемите, които стояха пред

нас. В един момент компанията му ми дотегна и аз го оставих да се прибере в покоите ни сам. После тръгнах да се шляя наоколо като някой нещастно влюбен момък, но тъй като не бях забравил за скорошното нападение над безценната си личност, се постарях да не излизам от полезрението на стражите. Накрая, след като повисях известно време с група войници и си пийнах малко от долнопробния им ейл, аз се заклатушках обратно към стаята, която споделяхме с господаря ми. Заварих Бенджамин дълбоко заспал, така че — в блажено неведение за ужасите, които щяха да се случат същата нощ — побързах да последвам примера му.

На следващата сутрин господарят ми явно беше станал рано, така че когато на стълбището отвън настана суматоха, той вече се миеше и преобличаше. В следващия момент Веч потропа по вратата и аз скочих от леглото.

— Най-добре ще е да дойдете с мен — заяви дрезгаво помощникът на управителя, а после ми хвърли един бърз поглед и добави: — Ако ви се повдига лесно, запушете си устите!

И така, тримата слязохме по стълбите, прекосихме обвития в мъгла двор и се спуснахме в подземиято на кулата Бойър. Мястото доста приличаше на подземиято на кулата Бийчам, само дето тук бяха запалени повече факли и беше по-светло. На входа стояха Кембъл и Спърдж, както и пребледнелият Малоу.

Първоначално, тъй като главата ми все още се маеше от ейла, изпит предния ден, не можах да видя нищо друго освен някаква фигура, лежаща на нещо, което помислих за легло. Когато обаче слязох по стъпалата и се вгледах по-внимателно, осъзнах пред каква ужасна сцена съм изправен. Разбира се, мнозина от вас са ставали свидетели на обесвания и обезглавявания, на разчеквания и изкормвания, но трябва да ви кажа, че човек, разпънат на Дъщерята на Ексетър, е възможно най-противната гледка на света. (Надявам се да ми простите за поредното отклонение, но малкият ми капелан явно не знае какво е „Дъщерята на Ексетър“. И така, налага се да му обясня, че според легендата по времето на Хенри VI дибата била въведена в Англия от херцога на Ексетър, откъдето дошло и името ѝ.) Та дибата приличаше на легло с четири колони и конкретно в онази слънчева утрин в средата ѝ беше проснато тялото на Уърмуд. Някой беше стегнал китките и глезените на палача в примките от здраво конопено въже, а после беше

завъртял колелата в двата края на уреда, опъвайки мускулите и сухожилията му до скъсване. На лицето на Уърмуд беше изписан невероятен ужас. Очите му бяха изскочили от орбитите си, а устата му зееше. Краката му бяха разтеглени, една от ръцете му се беше извадила от ставата и изобщо цялото му тяло изглеждаше като премазано от бой. Аз се затичах нагоре по стълбите и побързах да освободя стомаха си от остатъците от вкиснатия ейл, който бях погълнал предната вечер. Въпреки цялата си деликатност Бенджамин умееше да понася подобни гледки, така че той и останалата част от компанията излязоха от подземието малко по-късно.

— Кой е виновникът за този кошмар? — заекнах аз, клечейки с гръб към стената и опитвайки се да си поема въздух.

— Не знам — Кембъл се почеса по небръснатата си буза. — Обстоятелствата доста напомнят за тези около убийството на Хорхаунд. Някаква девойка открила вратата отворена и влязла в подземието. Факлите били запалени, а тялото на Уърмуд лежало върху дибата. Останалото го знаете.

— И никой не е чул нищо? — изненада се Бенджамин. — Подобна жестокост би трябвало да предизвика такива неистови писъци, че е чудно как не са отекнали чак до Пти Уелс!

— Вече проучих този въпрос — отвърна управителят на крепостта, — но стражите твърдят, че не са чули нищо друго освен крясъците на някакъв бухал.

Към нас вече бързаха още войници от гарнизона.

— Така или иначе, тук не е мястото за обсъждане на тази тема — промърмори Кембъл. — Веч, Спърдж, мастър Даунби, заповядайте в покоите ми — той слезе по стълбите и се приближи към главния палач, който все още се подпираше на рамката на вратата. — Искам да присъстват и членовете на гилдията ти, мастър Малоу — нареди управителят.

Палачът кимна, обърсвайки уста с опакото на ръката си. Аз пък побързах да се върна в стаята си, където се обръснах, измих и смених изцапания си жакет. След това се присъединих към останалите в покоите на Кембъл.

— Как е могло да се случи това? — започна управителят на крепостта.

Малоу и останалите палачи, които страхливо се бяха скупчили в края на масата, си замърмориха под носовете.

— Е? — излая Веч. — Ще отговорите ли на въпроса на управителя?

— О, я не ни се прави на важен! — озъби му се Снейкрут. — Снощи всички бяхме в Тауър и Уърмуд беше съвсем жив. Вярно, беше пиян, но жив.

— Кой го видя последен? — попита Веч.

— Всички пихме пред кулата Бойър — отвърна Тоудфлакс, — а после се прибрахме по стаите си. За случилото се след това знаем точно толкова, колкото и ти. Защо? — той се облегна върху масата.

— Да не би да смяташ, че от някой от нас е убил Уърмуд? Сър Едуард, снощи ти беше в Тауър, тук бяха и Веч, и Спърдж — палачът се обърна към двама ни с Бенджамин и присви очи. — За гостите ни пък да не говорим.

Бенджамин отмести стола си назад, стана от мястото си и се приближи до прозореца.

— В Тауър се подвизава коварен убиец — заяви той тихо, говорейки през рамо — и неговото истинско име е Робърт Сакър.

Аз бързо обходих присъстващите с поглед — Малоу и палачите му изглеждаха объркани.

— Сакър? — възкликна Тоудфлакс. — Тук, в Тауър?

— Кой е този Сакър? — поиска да узнае Кембъл.

— Единственият оцелял член от една престъпна банда, която тормозела поклонниците, тръгна на път за Кентърбъри — отвърна Бенджамин. — Малоу и помощниците му обесили останалите от семейството и сега Робърт Сакър им откъщава — той се върна при масата. — Освен това, сър Едуард, мисля, че Робърт Сакър има пръст и в изнудваческите писма, изпращани до краля.

— Но в списъка с личния състав няма никакъв Сакър! — възрази Кембъл. — Аз лично отговарям за него!

Бенджамин вдигна рамене.

— Разбойникът вероятно се представя под чуждо име. Помощник-шерифът Пелтър ни го описа като висок мъж с червеникава коса и белег на брадичката.

— Не съм виждал такъв човек нито сред войниците, нито сред слугите — рече Веч.

— Нито пък сред майсторите, които работят по стената — обади се Спърдж.

Прехвърляйки между пръстите си някакво перо, Кембъл се облегна в стола си и с присвити очи се взря в Бенджамин.

— Но ти, мастър Даунби, смяташ, че злодеят е в Тауър, така ли?

— Да, така смятам — отвърна господарят ми. — В момента портите са отворени, така че едва ли му е било трудно да влезе.

— Но стражите никога не биха го пуснали без пропуск! — изтъкна управителят.

— Въпреки това смятам, че той е тук — повтори Бенджамин — и че миналата нощ е нападнал клетия Уърмуд. Мастър Малоу, снощи Уърмуд беше пиян, нали така?

Главният палач кимна.

— Нека за миг си представим — господарят ми седна на мястото си — как Уърмуд се клатушка из потъналия в мрак Тауър, докаран до същото състояние, в което е бил и горкият Хорхаунд. И така, убиецът му го е примамил в някое тъмно ъгълче, ударил го е по главата, а после е завлякъл тялото му до подземие и го е завързал на дибата. Човекът е бил в безсъзнание, пиян, а вероятно и със запушена уста. При това положение — нищо чудно, че никой не го е чул да пищи. Който и да е убил клетия палач, той вероятно добре се е забавлявал — Бенджамин потропа с пръсти по масата. — Трябва да е бил Сакър! — той погледна към полуотворения прозорец, през който нахлуваше слънчева светлина. — Сър Едуард, искам ти и хората ти да разследвате всички в Тауър. Разполагате с описанието на заподозрения. Освен това настоявам да сложиш стражи на всеки вход.

— Не можеш да се разпореждаш тук!

— Напротив, мога — отвърна Бенджамин. — Другият вариант е да препусна до Уиндзор и да се върна със самия крал!

И така, Кембъл побърза да се съгласи.

— Значи казваш, че този Сакър е червенокос и с белег на брадичката, така ли? — попита той.

— Точно така — потвърди господарят ми.

Както обикновено, аз седях на масата и наблюдавах присъстващите. Един Господ знае защо, но споменаването на белега на Сакър ме накара да си спомня за Грийн. Нали се сещате — онзи тип, за когото сър Томас Мор беше написал, че бил един от убийците на

невръстните принцове. Агрипа пък ни беше казал, че Грийн имал някакъв ужасен червеникав белег на китката. И така, аз си припомних събитията от онзи ден в Ипсуич, когато бях устроил капан на Попълтън. Когато старият Куиксилвър беше протегнал ръце, за да поеме кесията, той старателно беше прикрил китките си. После пък се беше напил и ми се беше хвалил, че е служил в Тауър, докато двамата принцове са били затворени там. Тези разкрития толкова ме развълнуваха, че аз скочих на крака и радостно плеснах с ръце.

— Ах, негодникът му с негодник! Мръсникът неден! — възкликнах. — Проклетата курешка! Тази противна торба със свински изпражнения!

— Какво става тук, за Бога? — възкликна Кембъл, надигайки се от стола си. — Мастър Даунби, да не би слугата ти да си е загубил ума?

Бенджамин любопитно се взираше в мен.

— Какво има, Роджър? — попита ме той.

Тъкмо тогава допуснах ужасната си грешка. О, да, надарен съм с невероятна интуиция, остър ум и услужлива памет, но не умея да си държа устата затворена. И така, в онзи ден аз седнах на мястото си и както можеше да се очаква, се раздърдорих като някоя сврака.

— Спомняш ли си доктор Куиксилвър, господарю?

— Как бих могъл да го забравя? — отвърна ядно Бенджамин.

— Невероятен мошеник е този доктор — обясних аз на останалата част от озадачените си слушатели — и освен това много обича да се хвали със славното си минало. Аз, естествено, никога не съм му вярвал, тъй като много добре знам, че е изпечен лъжец.

— Но какво общо има всичко това с настоящия ни проблем? — озъби се Веч.

— Куиксилвър отдавна е надхвърлил шейсетте — обясних аз. — Освен това веднъж ми сподели, че е служел в Тауър по времето, когато двамата принцове са били затворени тук. Говореше за разни тайни проходи и стаи, но в онзи момент аз не му обърнах внимание, понеже реших, че става дума за обикновено перчене. Същевременно обаче забелязах, че много старателно крие китките си от погледа на всички.

Бенджамин ме потупа по рамото.

— Разбира се, Роджър — стисна той рамото ми и ми се усмихна. — Според скъпия ми чичо Грийн е имал ужасен белег на китката. Това

искаш да кажеш, нали? Че Грийн и Куиксилвър са един и същи човек?

— Точно така, господарю — отвърнах аз, а после се обърнах към управителя на крепостта, който седеше отегчено на стола си. — Сър Едуард, бъди така добър и изпрати съобщение до помощник-шерифа Пелтър на Кат Стрийт. Помоли го да съобщи на всичките си съдебни пристави и глашатаи, че в града се подвизава шарлатанин на име доктор Куиксилвър, който трябва да бъде арестуван незабавно.

Кембъл тъкмо се накани да изкриви мрачното си лице в гримаса на негодувание срещу идеята да ми се подчини, когато Бенджамин се намеси.

— Направи го! — нареди той. — И то бързо! Дватама с мастър Шалот ще се срещнем с помощник-шерифа съвсем скоро, така че няма време за губене!

И така, управителят на крепостта кимна на Веч и онзи бързо излезе от стаята.

— Ами ние? — простена Малоу. — Ако Сакър наистина ни е взел на мушка, доколко можем да се чувстваме в безопасност?

— За Бога, човече! — озъбих се аз. — Намирате се в Тауър, а това е най-добре охраняваната крепост в кралството. Въпреки това по-добре последвайте съвета на господаря ми и не ходете никъде сами.

— Най-добре да вървим — прошепна Снейкрут. — Уърмуд заслужава да му устроим прилично християнско погребение.

— Редиците на помощниците ти съвсем оредяха, Малоу — отбеляза заядливо Спърдж.

Главният палач спря и с омраза се взря в кралския надзорник.

— Не се тревожи за това, мастър Спърдж. Нали знаеш, че в крайна сметка всеки престъпник си намира палача — рече Малоу и заедно с двамата си помощници, тътрещи се отзад, излезе от стаята.

Бенджамин ги изчака да си тръгнат, след което шепнешком ми поиска парчето пергамент, което ни беше дала мистрес Ъндършафт. И така, аз му го връчих и той го хвърли на управителя.

— Сър Едуард, тази рисунка говори ли ти нещо?

Кембъл разгъна документа и го приглади върху масата.

— Груба скица на Тауър — промърмори той, — а отдолу — буквата „Т“. Мастър Даунби, каква е тази безсмислица?

— Мастър Спърдж? — настоя Бенджамин.

Надзорникът взе парчето пергамент и го разгледа, но после поклати глава и го върна на господаря ми.

— Какво означава рисунката? — попита Кембъл.

— Не знам, сър Едуард, но когато науча... — Бенджамин стана и ми направи знак да го последвам.

— Мисля, че знам кой е убиецът — прошепна ми господарят ми, докато слизахме по стълбите. — Затвори си устата, Роджър — потупа ме той по брадичката, — че иначе току-виж си лапнал някоя муха!

— Знаеш кой е убиецът ли? — ахнах аз.

— Разбира се! Ти също знаеш! — отвърна ми Бенджамин. — Мастър Спърдж!

— Спърдж ли? — възкликнах аз.

— Той е надзорникът, Роджър, а това значи, че познава всички тайни входи към Тауър.

— Но нали видяхме картата му, господарю — отвърнах аз. — В нея нямаше нищо скрито. Освен това по времето, когато злодеят отмъкна златото от кръста на „Сейнт Пол“, когато мен ме бутнаха във вълчата яма и когато Хорхаунд беше премазан до смърт, Спърдж все беше някъде другаде.

— Естествено, че ще е някъде другаде — Бенджамин ме хвана под ръка и ме поведе през двора към покоите ни. — Това, което казвам, е, че трябва да има някоя тайна вратичка, която Спърдж умишлено не е отбелязал на картата си и която вероятно гледа към рова или към реката. По един или друг начин надзорникът е сключил нечестив съюз с този Сакър, когото пуска да влиза и да излиза от Тауър, когато си поиска. Тъкмо Сакър те е наблюдавал онзи ден край вълчата яма. Пак той е убил Ъндършафт, Хорхаунд и Хелбейн, както и клетия Уърмуд. Той е отмъкнал златото от кръста на „Сейнт Пол“ и освен това е доставил изнудваческите писма и онези прокламации, за да сплаши краля.

— Спърдж и Сакър — двете бузи на един и същи задник — отвърнах и хвърлих поглед към ясното синьо небе. — Но как може да са се срещнали? — попитах. — И защо са се доверили един на друг? Да речем, че Сакър си има начини да влиза в Тауър тайно. Обществото тук обаче е затворено и хората със сигурност биха забелязали някой непознат. И най-важното — откъде, за Бога, двамата са се сдобили с онези печати?

Бенджамин замълча и притисна показалец към устните си.

— Роджър, спомняш ли си тайната стая, която откри в Уиндзор? Ами ако в Тауър съществува подобна? А сега нека си представим, че някой е намерил тази стая и в нея се е натъкнал на кесия или ковчеже, съдържащо печатите на отдавна мъртвия принц. Помисли — кой би могъл да е по-подходящ за тази работа от кралския надзорник, който е длъжен да познава всяко ъгълче на тази зловеца крепост?

В следващия момент господарят ми внезапно млъкна, тъй като Рагуза притича през двора с писъци, развявайки дрипите си като знамена. Вдървените, изпъстрени с вени ръце на старицата пореха въздуха като подрязаните криле на птица, а зад нея бързаше Малоу. Най-накрая налудничавият поглед на Рагуза улови моя и тя спря.

— Ти си онзи хубавец, който ме посети в лечебницата, нали? — кресна старицата. — Дойде да задаваш на старата Рагуза разни въпроси — тя пристъпи още по-близо до мен и аз забелязах, че на дневна светлина изглежда още по-зловецо. — Помогни ми! — в следващия момент Малоу я настигна и Рагуза се обърна към него.

— Махай се! — изпищя тя. — Остави старата Рагуза на мира!

Малоу спря, подпря ръце на хълбоците си и се опита да успокои дишането си.

— За Бога, жено! — дрезгаво рече той. — Ще ти платим добре — главният палач извърна поглед към нас. — Някой трябва да пригответи тялото на клетия Уърмуд за погребението.

— Не ме карайте! Не мога! — изписка Рагуза и вдигна ръце. — Не ме слушат вече.

Аз сграбчих пръстите на старицата и усетих, че са студени и твърди като камъни в някоя мразовита зимна нощ.

— Ще ти платят добре — рекох.

Безумните очи на Рагуза се впериха в моите.

— Е, в крайна сметка, по-добре да съм аз — промърмори старицата, а после се обърна към Малоу. — Обаче искам две сребърни монети — заяви тя.

И така, кълнейки се, че ще ѝ плати колкото поиска, Малоу ми благодари и я отведе. Аз ги проследих с поглед. В този момент ме връхлетя някакъв откъслечен спомен, но нямах време да му обърна внимание. Двамата с Бенджамин трябваше да се срещнем с Пелтър и аз се надявах, че прекрасната Миранда също ще е там.

И така, ние си опаковахме багажа и се запътихме към кея. На митницата наехме една малка лодка, която да ни откара до Съдърк. Реката беше доста натоварена, така че докато се доберем до „Наметалото“, мина половината сутрин. Въпреки това изгубеното време си струваше, тъй като в кръчмата освен Пелтър действително ни чакаше и прекрасната Миранда.

— Получих съобщението ви — изръмжа помощник-шерифът. — Съдебните ми пристави вече са навън и търсят доктор Куиксилвър.

Господарят ми му благодари.

— Освен това наех коне — продължи Пелтър.

Бенджамин отново изрази благодарността си, макар че също като мен не виждаше нищо освен Миранда, възседнала някакво кафяво конче, която изглеждаше по-красива от всякога. След това, докато слугите оседлаваха конете, настана обичайната суматоха. Когато най-после потеглихме, вече познатото чувство на ревност прободеше сърцето ми, тъй като изведнъж се оказа, че аз яздя до помощник-шерифа, а на известно разстояние пред нас Бенджамин съпровожда Миранда. Няма да ви отегчавам с подробности за пътуването ни. Беше прекрасен слънчев ден. Зеленината наоколо растеше буйно, но въпреки това, докато препускахме по стария поклоннически път към Кентърбъри, всички усещахме, че есента вече е близо. Придвижвахме се бързо. В крайна сметка, не бяхме поклонници, запътили се към гробницата на Бекет, така че не спирахме по пътя, за да си разправяме истории, нито пък водехме товарни животни, които да ни бавят. Пелтър имаше огромно желание да помогне, докато Миранда, Бог да я благослови, беше изцяло погълната от разговора си с Бенджамин. Ами старият Шалот? Е, на мен ми беше достатъчно просто да бъда близо до нея. Ако зависеше от мен, в онзи ден щяхме да продължим да яздим до Кентърбъри, да се поклоним пред гроба на Бекет и да се полюбуваме на онзи великолепен диамант, наречен Френската регалия, който проблясва в мрака. (Разбира се, всичко това сега е само спомен. Големия звяр разруши гробницата и заграби златото и скъпоценния камък. Е, ако трябва да бъда честен, диамантът е у мен, но няма да ви кажа как се сдобих с него, защото това е съвсем друга история!)

В късния следобед най-после стигнахме до водопоя Сейнт Томас на пътя за Кентърбъри и Пелтър ни отведе до мястото, където се беше намирала кръчмата на Сакър. В момента то представляваше просто

едно почерняло парче земя, върху което се търкаляха парчета дърво и обгоряла мазилка. Студено и зловещо място, обитавано от духове, което хвърли тъмна сянка върху прекрасния летен ден. Помощник-шерифът ни показва къде се бяха издигали бесилките, а после ни накара да се отклоним от пътя и ни поведе към гората. Едва бяхме навлезли сред дърветата, когато пред нас се изпречиха неколцина кралски лесничей, всичките облечени в яркозелени одежди.

— Къде отивате? — попита ни водачът на групата, заставайки пред конете ни.

Пелтър се наведе към него и му обясни.

— Сакър! — възкликна лесничеят. — Робърт Сакър! Да не си полудял, човече?

— Какво искаш да кажеш? — озъби му се помощник-шерифът.

— Искам да кажа — отвърна онзи, — че Робърт Сакър беше убит край Мейдстън преди цели осем месеца!

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Въпреки настоятелните въпроси на Пелтър лесничеят не отстъпи от твърденията си.

— Това е добре известен факт — обясни той. — Сакър стана браконьер, така че често ни се случваше да го преследваме. Той обаче все ни се изплъзваше. Тъй или иначе, един ден някакъв пътуващ търговец, който идваше от Дувър, спря в една странноприемница по пътя и ни съобщи, че Сакър е бил убит при кръчмарска свада — той вдигна рамене. — Е, това е всичко, което знам.

Пелтър му благодари и ние продължихме напред, навлизайки все по-навътре в тъмната гора, през чиято зеленина едва проникваше по някой и друг слънчев лъч. Докато групичката ни яздеше мълчаливо, заслушана в цвърченето на птичките, аз не откъсвах очи от изящната сия на Миранда. Толкова беше близо! Така нежна! Но въпреки огромното си желание да се пресегна и да я докосна, не можех да го сторя. Вместо това двамата с помощник-шерифа се заехме да обсъдим сведенията, която ни беше дал лесничеят. От време на време улавях погледа на Миранда и съзирах в него възхищението ѝ от Бенджамин, който ѝ разкриваше тайните на алхимията или пък я размиваше с истории от училището в имението ни.

Накрая се озовахме на една малко по-голяма горска поляна, в чийто център се издигаха руините от някаква стара ловна хижа, и Пелтър ни обясни, че сградата датирала още от времето на Хенри VI. Оградата отдавна беше изчезнала; изчезнали бяха и помощните пристройки. Самата хижа все още си беше на мястото, но покривът беше целият на дупки, а прозорците представляваха просто пролуки в стената. И така, ние спънахме конете си и влязохме вътре. Стълбите все още можеха да се ползват, но през дупките в покрива беше текла вода и подът беше покрит с жабунявали локви.

— Ето, това е скривалището на бандата Сакър — заяви помощник-шерифът. — Сега вече познавам пътеката, по която се стига дотук, но по принцип човек лесно може да се загуби в гората. Сакър са

се събирали тук, за да подготвят засадите си и за да се измъкват от евентуалните си преследвачи. Робърт пък е оставал в кръчмата, за да прикрива останалата част от семейството — той ни преведе през помещението и ни посочи към едно ъгълче, където дъските бяха изтръгнати от пода. — Тук намерихме по-голямата част от плячката им — той се усмихна. — Един Господ знае какво е станало с нея; най-вероятно кралските пълномощници са я взели.

(Ама разбира се, помислих си аз. Освен това, познавайки Големия звяр, бях сигурен, че нито един от намерените предмети не се е върнал обратно при законния си собственик.)

Отначало не разбирах защо Бенджамин беше настоял да дойдем тук. Вярно, че по пода имаше следи от палене на огън, гниещи остатъци от храна и изобщо свидетелства за човешко присъствие, но те можеше да са оставени и от лесничите. Въпреки това господарят ми се зае да претърси къщата, завирайки се буквално във всяко ъгълче. Най-накрая все пак успях да привлека вниманието му с настоятелните си въпроси.

— Много добре знам, че сега хижата се обитава само от бухали и прилепи, Роджър — той се огледа наоколо и потръпна, — но някога това е било леговището на бандата Сакър. Хората не се променят. Старите навици умират трудно. Дори само за да потърси скритата от семейството му плячка, Робърт Сакър трябва да е идвал тук.

Аз хвърлих един поглед към Пелтър и Миранда, които се бяха разположили на ронещия се праг и спокойно си хапваха от храната, която бяха донесли със себе си.

— Но каква е ползата от всичко това, господарю? Нали чу лесничея? Сакър е мъртъв, а пък аз съм гладен!

Бенджамин ме дръпна за ръкава.

— Не мисля, че Робърт Сакър е мъртъв, Роджър — отвърна той, а после внимателно започна да се катери по разнебитеното дървено стълбище.

Аз простенах и неохотно го последвах. Подът на втория етаж беше осеян с дупки и хлътнали дъски, но въпреки това господарят ми влезе във всички стаи, които се намираха там. Аз все още не си давах сметка какво търси. Докато се лутахме наоколо, сенките постепенно се удължиха, а старата ловна хижа започна да проскърцва и да стене. Накрая усетих как ме побиват тръпки. Все пак къщата беше доста

стара и не се знаеше какви ужасни неща бяха вършили хората от семейство Сакър в нея. А не беше ли възможно духовете им да се взират в нас от някое ъгълче или пък да ни следват от стая в стая?

(Виждам, че капеланът ми се киска. О, да, седейки на припек в средата на моя лабиринт, на малкия проклетник му е много смешно. Аз обаче съм го виждал да трепери от страх край блатата, докато нощта се прокрадва откъм гъстата гора. И преди да ме е попитал, да, виждал съм духове. Бях в Хамптън Корт, когато Катрин Хауард, петата съпруга на Големия звяр, тичаше по онзи дълъг коридор към кралския параклис, пищейки и умолявайки злия си, сифилитичен съпруг да я спаси от секирата на палача. На годишнината от смъртта ѝ пък седях в нишата на един прозорец наблизко и отново чух зловещия ѝ писък и потрепването на високите ѝ токове, което изведнъж спря пред вратата на параклиса. О, да виждал съм духове! Дори повече, отколкото ми се иска да си спомням. Между другото, тъкмо моите истории дадоха на Уил Шекспир идеята за явяването на духа на Цезар пред Брут в навечерието на битката при Филипи^[1].)

Та през онзи ден в ловната хижа аз усетих как духовете се скупчват около мен и тъкмо понечих да изоставя господаря си, когато внезапно чух триумфалния му вик. Открих го в една малка стаичка, клекнал до някакво полуразрушено огнище.

— Виж, Роджър!

Той вдигна някакви две гърнета, а после ги остави на пода и ми посочи огнището, пълно с овъглени дрипи и сива пепел.

— Виждам парцали, господарю — заявих аз. — Явно някой е горил дрехи.

— А какво ще кажеш за това?

Бенджамин пхна едно от пукнатите гърнета в ръцете ми. Вътрешността на съда беше изцапана с черно, а на дъното му все още имаше малко течност. И така, аз натопих пръста си в нея, а после го подуших.

— Прилича ми на боя — заявих аз, разтривайки чернилката между пръстите си, след което отново я подуших. — Да, макар и почти лишена от мирис, това е боя.

— Виж ми косата, Роджър!

— Господарю, добре ли си?

Бенджамин ми се ухили и ми посочи към темето си. Косата му, която поначало беше преждевременно посивяла, сега беше станала черна като нощта.

— Да, чернилката в съда действително е боя, Роджър — обясни ми той. — Робърт Сакър е идвал тук. Предполагам, че в Мейдстън е убил някого, когото е представил за себе си, а после е дошъл тук. Може би е искал да си прибере остатъка от пляката, който мастър Пелтър и хората му не са успели да намерят. Освен това обаче разбойникът си е сменил дрехите и си е боядисал косата черна.

— Разбира се! — прошепнах. — А за да скрие белега на брадичката си, хитрото копеле сигурно си е пуснало брада и мустаци! — аз седнах на пода, облегнах гръб на стената и се опитах да си спомня всички, които бях видял в Тауър. — Алардайс! — възкликнах накрая. — Началникът на склада Филип Алардайс! Не си ли спомняш, господарю? Висок, с дълга и къдрава черна коса и буйни мустаци и брада — това беше описанието, което ни дадоха.

— Но той е мъртъв! — напомни ми Бенджамин. — Има свидетели, които са го видели болен. След като е умрял, старицата от лечебницата лично се е уверила, че сърцето му вече не бие, а после смъртта му е била потвърдена и от съдебния пристав, който го е прегледал в каруцата.

Аз си спомних как по-рано същия ден Рагуза ме беше стиснала със скованите си, изпъстрени с вени ръце.

— Рагуза е просто една побъркана вещица — рекох аз бавно. — Обзалагам се, че ако ѝ се наложи да провери моя или твоя пулс, ще обяви и нас за мъртви. Като човек, преболедувал потната треска, мога да твърдя, че никак не е трудно да се престориш на заразен. Потене, треперене, повръщане — не е кой знае какво. Все пак за Алардайс не се е грижил лекар, а една некадърна старица, която просто не иска да си изгуби работата.

— Ами съдебният пристав?

— Възможно е от лечебницата да не е било изнесено тялото на Алардайс. В крайна сметка войниците сигурно са щели да усетят, ако човекът, когото влачили до Лъвската порта, е бил жив.

— Значи твърдиш, че Сакър е постъпил на служба в Тауър, представяйки се за Алардайс, а после се е престорил на болен от потна треска и накрая е инсценирал смъртта си? — Бенджамин кимна.

— Звучи ми логично. В крайна сметка малко хора биха се приближили до някой заразен, а пък след това кой би се заинтересувал от един увит в саван труп? На разбойника обаче му е трябвало тяло, което да представи за своето, и това ме кара да се питам кой би могъл да внесе мъртвец в Тауър.

— Можем да попитаме палачите — предложих аз. — Все пак те отговарят за труповете на жертвите си.

Господарят ми се съгласи.

— Значи — продължих аз, взирайки се в съда с черна боя, — Сакър е дошъл в Тауър и се е представил за Алардайс. Предполагам, че истинският Алардайс е загинал от ръката на нашия злодей в Мейдстън. По-късно, преди потната треска наистина да се развилнее из града, Сакър се е измъкнал от крепостта и следователно е бил свободен да остави второто писмо, както и онези прокламации. Освен това е можел да посипе онзи барут в двора на „Сейнт Поп“ и да отмъкне златото, заради чиято загуба кралят е толкова бесен. Нашият злодей се разхожда необезпокояван из Лондон, а когато му скимне, приема някоя нова самоличност и се прокрадва в Тауър, за да убие поредния палач.

— Но кой може да е съучастникът му? — попита Бенджамин.

— Тъкмо това е препъникамъкът, господарю — аз оставих съда на пода. — Всъщност не можем да сме сигурни, че Сакър има съучастник. Ами ако разбойникът действа сам?

— Но как успява да се връща в Тауър? — попита Бенджамин. — Хората със сигурност биха забелязали някой непознат. Не, трябва да има съучастник.

Аз затворих очи и се опитах да си представя Тауър — войниците, жените им, децата, управителят и помощниците му, старицата Рагуза, палачите...

— Освен това, Роджър, не забравяй, че в деня, в който се върнахме в Тауър от „Сейнт Пол“, никой не беше излизал от крепостта и всички имаха алиби за времето, в което Хорхаунд е бил премазан до смърт в подземията на кулата Бийчам. Всички освен...

— Освен палачите! — извиках аз. — Същия следобед палачите бяха пили, а после се бяха разделили и всеки от тях си беше тръгнал по пътя. Съучастникът на Сакър трябва да е някой от тях!

Бенджамин си избърса пръстите и се отпусна назад, полюшвайки се на токовете си.

— Ако е така, как Сакър се свързва с него? — той прехапа устни. — И кой е казал на разбойника кога истинският Алардайс ще пътува за Лондон, за да може да му устрои засада в Мейдстън? Някой от управата на крепостта или пък от палачите? Всеки един от тях с лекота е можел да разбере кога Алардайс е трябвало да пристигне в Тауър...

— Възможно е и друго — прекъснах го аз. — След като Сакър е научил, че Алардайс ще отпътува от замъка в Дувър, той го е изчакал да тръгне и го е проследил до Мейдстън.

Бенджамин кимна.

— Кълбото започва да се разплита, Роджър! — той ритна пукнатото гърне и плесна с ръце. — Сигурен бях, че Сакър е в корена на всичко! Видя ли, че от идването ни тук имаше полза?

И така, двамата с господаря ми се забързахме към долния етаж, за да съобщим на помощник-шерифа какво бяхме открили. Щом ни изслуша, Пелтър се развълнува не по-малко от нас и заяви, че трябва незабавно да се върнем в града.

— Ако Сакър узнае, че сме го надушили и имаме някаква идея за прикритието му, бихме могли да затегнем примката около врата му — възкликна той.

Миранда плесна с ръце, а очите ѝ светнаха от задоволство. После прелестната девойка се повдигна на пръсти и целуна Бенджамин и по двете бузи. Господарят ми се изчерви, а думите заседнаха в гърлото му, така че той просто ме посочи. Разбира се, аз не получих целувка, а само една ослепителна усмивка.

В крайна сметка този ден не можахме да се върнем в Лондон. Не след дълго небето се покри с облаци и ние разбрахме, че предстои да се разрази една от характерните за района свирепи летни бури. И така, наложи се да се подслоним в една от многото кръчми, които се редяха по поклонническия път към Кентърбъри. Там хапнахме и пийнахме добре и за известно време дори не отворихме дума за Сакър. Вместо това Бенджамин забавляваше семейство Пелтър с разкази за пораншните ни подвизи в имението ни край Ипсуич. Дори слепец би забелязал, че господарят ми и Миранда са страстно влюбени. Дватамата не откъсваха очи един от друг и мастър Пелтър като че ли не възразяваше срещу приятелството им. Разбира се, Бенджамин беше безупречен джентълмен, така че след като двамата прекараха часове наред, бърбейки си в едно ъгълче на салона, той галантно пожела на

възлюбената си лека нощ. През това време аз стоях мрачно отстрани, въвличайки помощник-шерифа в безцелен разговор за града и за последствията от потната треска. Тази нощ не мигнах. Вместо това се въртях и мятах на сламеника си, но не заради бълхите, които пъплеха из завивките, нито пък заради плъховете, които идваха да ми душат ботушите. Можех само да се вирам в блажено спящия Бенджамин, потънал в прекрасни сънища за жената, която обичах, но която почти не си даваше сметка за съществуването ми. Едва тогава осъзнах защо хората убиват! Как яростта може да помрачи ума, да съсипе душата и да съсредоточи цялото ти същество в един-единствен удар с кама! Да, от всички мъже, които съм познавал, Бенджамин е единственият, когото съм обичал, но въпреки това през онази нощ ми мина мисълта да го убия.

(А, виждам, че малкият ми капелан отново е спрял да пише. В момента, в който споменах името на Миранда, кръглото му като питка лице доби объркан вид. Оттогава дребосъкът му неден все се върти върху дебелия си задник и току потупва тлъстия си нос с перото си за писане. Явно тази мижитурка си е спомнила портрета в тайната ми стая, както и писмата, които пазя из разни ковчежета, и сега ми дава да разбере, че е така. Сигурен съм, че мога да отгатна въпросите, които му се въртят в главата. „Но нали Миранда ти е била съпруга? Първата ти съпруга? Виждал съм портрета ѝ!“ Малкият ми капелан накланя главицата си на една страна и вперва в мен черните си очички. „Обясни! Обясни!“ — настоява той, докато тумбестото му телце се тресе от любопитство. Е, малката курешка ще трябва да почака, за да разбере как тази жена, тази така дълбоко обичана от господаря ми жена, в крайна сметка стана моя съпруга. Както се казва в Библията: „Време има за всяка работа под небето“^[2], а за тази още е рано, така че — стига за любовта!)

На следващата сутрин станахме рано и отпочиналите ни коне бързо ни върнаха в града. Докато прекосяхахме Лондонския мост, Пелтър предположи, че шпионите му може вече да са научили нещо за Куиксилвър, и ни попита дали не искаме да го придружим до общината. Бенджамин, който, разбира се, беше готов на всичко, за да прекара още малко време с Миранда, веднага се съгласи. Влюбените гълъбчета бяха започнали да си говорят още на тръгване от кръчмата и независимо че вече едва си проправяхме път през оживените и

смадливи лондонски улички, явно нямаха намерение да спрат. Възползвайки се от хубавото време и от утихването на потната треска, търговците бяха разпънали сергиите си и с цяло гърло хвалеха стоката си. Изобщо градът се беше върнал към живота, така че из входовете на уличките и по праговете на кръчмите се тълпеше каква ли не измет, а от канавките се носеше обичайната смрад. Аз се огледах наоколо, попивайки познатите гледки и миризми, и изведнъж ми стана безпощадно ясно, че Куиксилвър не може да не се е върнал в естествената си среда — престъпния свят на Лондон. Когато стигнахме до общината, Пелтър слезе от коня си и ни каза да го изчакаме отвън. Аз, естествено, веднага се възползвах от отсъствието му, за да пофлиртувам с Миранда, но опитите ми бяха напълно безполезни, пък и помощник-шерифът почти веднага се върна, последван от някакъв як съдебен пристав.

— Можем да оставим конете тук — заяви той. — Хората ми са открили Куиксилвър!

Да чуя тази новина беше такова щастие за мен, че на устните ми тутакси разцъфна усмивка, сърцето ми подскочи от радост, а кръвта в жилите ми запя! Въобще перспективата да видя стария си приятел и да го хвана за врата, така ме сгря, че за известно време дори забравих за разочарованието си от безразличието на Миранда. През цялото време, докато вървахме към Чартърхаус, не спирах да си представям какво ще му сторя. „Кои нокти да му изтръгна първо — питах се, — тези от пръстите на ръцете или тези от пръстите на краката?“ Междувременно Пелтър нареди на Миранда да се прибира вкъщи, но, разбира се, тя не се подчини. Не че възрази на баща си, о, не — прелестната девойка просто се усмихна, примигна с удивителните си очи и — като много други жени — се престори, че не го е чула. Помощник-шерифът я изгледа сърдито, но в отговор получи само една ослепителна усмивка, така че Миранда продължи с нас.

Докато напредвахме, съдебният пристав шепнешком ни обясни, че според слуховете, носещи се сред мошениците и престъпниците Куиксилвър се подвизавал в някаква малка къщичка на Бийч Лейн между Ред Крос Стрийт и Уайт Крос Стрийт, точно срещу кръчмата „Рамзи“.

— Мошеникът твърди, че е открил лек срещу потната треска — промърмори съдебният пристав, — и търговията му върви по мед и

масло.

— Естествено — кимнах аз. — Сега, след като проклетата болест вече я няма, нищо чудно дори да си припише заслугите за прогонването ѝ. Ти обаче не си говорил лично с него, нали?

Мъжът се ухили, оголвайки изпочупените си и пожълтели зъби.

— Мастър Шалот, нима мислиш, че съдебните пристави са толкова глупави? Ако Куиксилвър подозираше, че му готвим капан, до залез-слънце вече щеше да е в Дувър.

Аз поздравих съдебния пристав за проявената съобразителност и пъхнах в ръката му една монета. Най-накрая стигнахме до ъгъла на Бийч Лейн. Уличката беше чиста и спретната, а постройките от двете ѝ страни — сгущени зад грамадни букове^[3], чиито клони се преплитаха и така оформяха естествен свод. Тихо и спокойно място, изпълнено с благоухание, където къщите бяха красиво боядисани в черно и бяло, прозорците бяха остъклени, вратите стояха идеално прави, а покритите с червени плочи покриви проблясваха на слънцето. Табелата и дървените части на „Рамзи“ пък бяха прясно боядисани и изобщо по всичко личеше, че кръчмата процъфтява. Хората на шерифа се бяха разположили в ухаещия на билки салон, наливах се с ейл и бира и държаха къщата отсреща под око. Когато ги видях, Пелтър се намери да ги наругае, задето пилеят общинските пари, но Бенджамин се намеси. Той беше напълно наясно с омразата ми към стария ми приятел, така че обеща да плати на мъжете дори по-щедро, ако се окажеше, че доктор Куиксилвър си е у дома.

— Не знаем дали си е у дома — рече един от тях. — Снощи си беше, но на сутринта при него дойде някаква висока дама с воал върху лицето.

— Сигурно ѝ е трябвал лек срещу шарка! — възкликна друг.

През това време моя милост просто се взираше в голямата, боядисана в черно врата отсреща.

— Хайде да видим какво става там — промърморих аз и преди Бенджамин и Пелтър да успеят да ме спрат, хукнах през улицата и затропах по вратата.

Бях си нахлупил качулката, така че дори Куиксилвър да имаше шпионка, той нямаше да знае, че съм аз, и съответно нямаше да се опита да избяга през задния вход. После потропах отново, но тъй като отговор не последва, свалих резето и вратата се отвори. Първото ми

впечатление беше, че докторът е натрупал нелошо състояние — коридорите изглеждаха чисти, на масата се виждаха стъкленици с билки, а закачалките по стената бяха от месинг, излъскан до блясък.

— Доктор Куиксилвър! — провикнах се аз, преправяйки гласа си така, че да звучи като някой надут търговец.

Никакъв отговор. Отначало това не ме смути. Може би докторът имаше някаква тайна среща или пък се радваше на новопридобитото си богатство, лежейки някъде пиян като прасе. Разбира се, не можех да очаквам да заваря в къщата му слуги. Човек като Куиксилвър не би търпял никого около себе си, тъй като вероятно непрекъснато се страхуваше да не го разкрият и да не започнат да го изнудват или пък да оповестят що за шарлатанин е. И така, аз продължих надолу по коридора, подминавайки някаква малка зала. Надничайки през една пролука във вратата, не можах да забележа никакви признаци на живот. Накрая влязох в кухнята и се усмихнах, тъй като си помислих, че съм спипал жертвата си заспала. Куиксилвър седеше в някакъв стол с гръб към мен, облегнал глава на едната си ръка, подпряна върху кухненската маса. Първо реших, че докторът е пил и че лепкавата червена течност, която капеше по пода, идва от разлятата му чаша с вино. После въодушевлението ми отстъпи място на гнева. Куиксилвър беше мъртъв. Някой го беше приближил изотзад и беше прерязал гърлото му от ухо до ухо. Зад гърба ми Бенджамин и Пелтър вече влизаха в къщата. В следващия момент двамата нахълтаха в кухнята и ме завариха да хващам доктора за напомадената бяла коса и да издърпвам главата му назад. Дълбоко хлътналите му очи се взираха невиждащо в мен, а устните му, от които преди се сипеха толкова лъжи, сега бяха замлъкнали завинаги. Аз хвърлих един поглед на кръвта, оплискала предницата на кадифения му жакет, и пуснах главата му.

— Мъртъв е като пън — обявих.

— Може би е измамил прекалено много хора — обади се Пелтър. Бенджамин приклепна до трупа и внимателно го заоглежда.

— Не мисля — той вдигна поглед към мен. — Сбъркахме, като споменахме доктор Куиксилвър в стаята на Кембъл, Роджър.

Разбира се, аз шумно запротестирах, изтъквайки, че не съм единственият, желаещ смъртта на стария мошеник. Въпреки това дълбоко в себе си знаех, че съм допуснал ужасна грешка. Разбира се,

убиецът, намирал се в стаята на Кембъл, не беше искал да разпитам Куиксилвър и затова беше взел нещата в свои ръце. Все едно, вече беше късно за съжаления, така че тримата излязохме, за да си поговорим с хората на Пелтър, които бяха наблюдавали както предната, така и задната част на къщата.

— О, да — заяви началникът им, — през цялото време при Куиксилвър дойде само един човек — висока дама с воал върху лицето. Да ви кажа, приличаше на вдовица. Остана в къщата около час и после си отиде.

Бенджамин благодари на мъжа, а после тихо заубеждава Миранда, която стоеше в коридора, че това не е най-доброто място за нея и че може би е време да се прибере у дома. Тя, разбира се, го послуша и докато аз се обръщах на другата страна, се повдигна на пръсти и нежно го целуна по двете бузи. После му прошепна нещо в ухото и чак тогава позволи на един от хората на баща си да я придружи обратно до Кат Стрийт. През цялото време, докато траеше тази сцена, в мен бушуваше невъобразима ревност. Въпреки че съм негодник обаче, аз нямам навика да тая у себе си злоба, така че скоро се присъединих към Бенджамин, Пелтър и останалите служители на закона и всички се заехме да претърсим къщата на Куиксилвър. Предполагам, знаете какво става в подобни случаи — всеки се оправя както може. Пелтър се оказа честен, но останалите... Е, не можете да обвинявате момчетата. Общината им плащаше малко, така че каквото можеше да се помести, беше задигнато — свещници, кутийки за хапове и какво ли още не. Дори видях един да напъхва под жакета си някаква калъфка за възглавница. Бенджамин реши да си затвори очите, заявявайки, че щом Куиксилвър е мамел бедните хорица, значи всичко в къщата му им принадлежало. Същевременно нареди всички документи да бъдат занесени в кухнята и самият той се запъти натам, правейки ми знак да го последвам. И така, господарят ми положи потъналото в кръв тяло на пода и преряза богато украсения маншет, скриващ дясната китка на Куиксилвър. Отдолу се показва широк, тъмнолилав белег.

— Прилича на порязване от меч — заяви Бенджамин.

Аз се взрях в лицето на стария Куиксилвър.

— Кучият син си беше грозник и приживе — отбелязах, — а пък мъртъв изглежда направо отвратително — аз покрих лицето на покойника с някакъв парцал и се обърнах към господаря си. —

Наистина ли смяташ, че това е Грийн? — попитах. — Човекът, когото сър Томас Мор смята за убиец на двамата принцове?

— Така смятам, да — отвърна Бенджамин. — И този белег го доказва. Преди четирийсет години, макар че тогава е бил още юноша, Грийн вече е бил изпечен мошеник. Убеден съм, че е имал пръст в смъртта на принцовете.

След тези думи господарят ми се изправи и се отдалечи от трупа, правейки ми знак да го последвам. После затвори вратата и двамата седнахме. Хората на Пелтър тъкмо претършуваха горния етаж, вдигайки невъобразима връва.

— След 1485 година — започна Бенджамин, — когато на престола вече се били възкачили Тюдорите, Грийн се укрил.

— Да, да, точно така! — рекох аз. — Веднъж Куиксилвър ми каза, че бил прекарал много години на границата с Шотландия.

— Е, не те е излъгал — продължи Бенджамин. — След това се е върнал в Лондон като доктор Куиксилвър и се е заел да върши измамите си. Единственият му проблем бил белегът на китката.

— Мислиш ли, че може да е бил замесен в изнудването на краля? — попитах аз.

— Съмнявам се — отвърна господарят ми. — Куиксилвър е бил роден мошеник, така че едва ли е искал да привлича вниманието върху себе си. Което ни отвежда до намеренията и истинските мотиви на престъпниците, които издирваме — той прокара нокътя на единия си палец по устните си. — Сакър определено е замесен. След като е учил в Оксфорд, той трябва да е наясно с канцеларските дела и освен това едва ли би се затруднил да напише писмо — Бенджамин ме потупа по коляното. — Сигурен съм, че теорията ти е правилна. За известно време той вероятно е работил в Тауър, представяйки се за Филип Алардайс. После някак си е инсценирал смъртта си, което пък му е дало възможност да се развилнее из града, разпространявайки прокламации и убивайки Ъндършафт и останалите.

За миг господарят ми замълча, взирайки се в студената пепел в огнището.

— На човек като Сакър определено би му се харесало да се гаври с властта, докато води личната си война срещу палачите, ексекутирали семейството му. Но — той вдигна показалец — загадката все още не е напълно разрешена. Кой е съучастникът му? — за миг Бенджамин

замълча. — Да, Сакър би трябвало да мрази палачите, но от страх или по някаква друга причина един от тях може да е негов съучастник — той въздъхна. — Така или иначе, Сакър явно е намерил начин да влиза и да излиза от Тауър, когато си поиска — господарят ми се изправи. — Но хайде, ела да видим какво са открили нашите приятели.

Всъщност се оказа, че няма кой знае какво за гледане, но после се намеси старият Шалот. О, да, едно от големите предимства на това да си мошеник е, че лесно можеш да откриваш скривалищата на другите мошеници. Е, съдебните пристави бяха намерили разни книги с рецепти за приготвяне на лекарства, еликсири и дори един наръчник по черна магия, но нищо, което да докаже, че Куиксилвър действително е бил Грийн или че е имал пръст в някакви зловещи събития, случили се в Тауър. Но когато аз се появих, това бързо се промени. Разбирате ли, хората винаги крият нещата си на едно и също място и освен това по някаква незнайна причина си въобразяват, че спалните им са най-безопасното място на света. (Между другото, малкият ми капелан също смята така. О, да, много добре знам, че проклетникът е местил грамадното ми легло с балдахин! За негово съжаление обаче, там няма нищо! С течение на годините се научих никога да не крия нещата си в спалнята.)

Куиксилвър обаче не беше такъв късметлия. Въпреки че неговата спалня вече беше претършувана, аз отидох малко по-надалеч и отместих леглото му встрани. После се проснах по очи и без да обръщам внимание на кикота на съдебните пристави, заопипвах пода за някоя разхлабена дъска. Е, такава нямаше, така че прехвърлих вниманието си върху самото легло. Лицевата дъска и колоните изглеждаха солидни, но отзад на дюшека открих таен джоб. Бръкнах в него и извадих от там пачка документи. Господарят ми веднага нареди на останалите да излязат от стаята, а после отнесе книгата до прозореца, за да ги разгледа. Веленът беше пожълтял от старост, а мастилото беше избледняло. Един от документите беше любовно писмо до Грийн, вероятно от някоя отдавна мъртва любовница. Друг представляваше договор между Робърт Бракънбъри, управител на Тауър, и Едуард Грийн, дворецов служител, от януари 1484 година. Третият документ беше много по-възвълнуващ — карта на Тауър или поне на стените му, на която бяха отбелязани всички врати и портички. Бенджамин я разгледа и видимо се развълнува.

— Виж, Роджър! В стената до кулата Флинт има малка вратичка, за която съм сигурен, че не присъстваше на картата на Спърдж — той нави документа и обяви: — Е, нямаме повече работа тук.

След тези думи господарят ми повика Пелтър, каза му, че си тръгваме, и почти ме изблъска от къщата. После двамата се забързахме към Ийст Уотъргейт, откъдето наехме една малка лодка, която да ни върне в Тауър. Щом се озовахме в крепостта, Бенджамин тутакси свика съвет в стаята на управителя, на който бяха поканени Кембъл, Веч, Спърдж, Малоу и палачите. Когато се събрахме, господарят ми поиска чертежа на Спърдж и го разстла върху масата до избледнялата карта, която бяхме намерили под постелята на Куиксилвър.

— Разгледай ги! — нареди му Бенджамин.

Спърдж се наведе над масата и се вгледа в двата документа.

— Откъде взе тази карта? — попита той.

— Няма значение откъде съм я взел! — отвърна Бенджамин. — Кажи ми, мастър Спърдж — виждаш ли разлика?

За известно време в стаята настана тишина. Никой не смееше да възрази — изражението на Бенджамин и резките му реплики изведнъж напомниха на присъстващите, че той е кралски пълномощник и че трябва да му се подчиняват. И така, Спърдж извади очила от някаква кадифена кесия и помагайки си с пръст, заразглежда двете карти. От време на време той вдигаше поглед и тревожно се взираше в господаря ми, който седеше точно срещу него.

— Напълно идентични са — промърмори накрая Спърдж. — Освен...

— Освен какво? — озъби му се Бенджамин.

— На твоята карта, близо до кулата Флинт, е отбелязана някаква малка вратичка, която не съм виждал никога преди — той притеснено погледна управителя. — Нямах я и на картите, които заварих, когато постъпих на служба.

В отговор Кембъл само поклати глава. Бенджамин обаче прекрати всякакви обсъждания и ни поведе към моравата в средата на крепостта. Голямо търсене падна, но накрая все пак открихме вратичката, скрита зад високата трева и храстите, които растяха покрай стената от двете страни на кулата Флинт. Малката вратичка се намираше в долната част на стената и беше не по-висока от три стъпки. И така, Бенджамин се пресегна и без никакво усилие я отвори,

при което пред погледа ни се разкри зеленикавата тиня, покрила леко полюшващите се води на крепостния ров.

— Вратата явно се използва — рече господарят ми. — Пантите и ключалката са добре смазани, за да не вдигат шум — той приклепна и се взря през рова. — Ако пък се разровим сред тръстиките на отсрещния бряг, съм сигурен, че ще намерим малка лодка, с която човек би могъл да прекоси рова в тъмнината.

— О, това изобщо не би било трудна задача! — намеси се Веч. — Тъй като не сме знаели, че тук има вход, който трябва да се пази, горе на стената има съвсем малко стражи.

— Освен това вратата не се вижда от другата страна — обади се Снейкрут.

Ние го изгледахме с очакване.

— Какво да ви кажа — заекна той. — Често отскачам до другия бряг с разни момичета, но така и не съм я виждал.

Останалите в един глас се съгласиха. Бенджамин ги изслуша, а после отвори вратата и се промуши през нея. След известно време от другата страна се чу почукване и ние пуснахме господаря ми обратно при нас. Наметката му беше цялата покрита с кал и тиня, но пък на лицето му грееше широка усмивка.

— Ако минете през вратата — рече той, — ще откриете, че покрай калния бряг от тази страна на Тауър растат високи треви и храсти. Всъщност нещата са доста прости: след като човекът, който ползва вратата, влезе или излезе, той придърпва растителността отгоре, така че от отсрещната страна на крепостния ров се вижда само стена, обрасла с трева и храсти. Същото важи и за тази страна — Бенджамин се изправи и отупа калта от дрехите си. — Филип Алардайс беше началник на склада, нали така? — попита той.

Управителят, към когото беше отправен въпросът, бързо кимна.

— И кой го нае за тази работа? — продължи с въпросите господарят ми.

— Защо? — попита на свой ред Кембъл.

— Защото, сър Едуард, Алардайс, който е постъпил на служба в Тауър, всъщност е бил Робърт Сакър!

— Е, мастър Даунби, аз го наех — изпелтечи Кембъл. — Мислех, че е този, за когото се представя.

— Но защо нае точно него?

Лицето на управителя грейна в усмивка.

— Защото ми го препоръча не друг, ами твоят скъп чичо, кардинал Томас Уолси!

[1] Епизодът е от трагедията „Юлий Цезар“. — Б.пр. ↑

[2] Книга на Еклесиаста, 3:1. — Б.пр. ↑

[3] Оттук и името на улицата — *beech* (англ.) — бук. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Да ви призная, не си спомням много случаи, в които Бенджамин е губил ума и дума, но в онзи момент и двамата бяхме напълно сащисани. Известно време господарят ми просто стоеше срещу Кембъл със зяпнала уста, а после тръгна обратно през двора. Аз го последвах, а след малко към нас се присъедини и управителят.

— Казах ви самата истина — заяви Кембъл. — А сега ще е най-добре всички да дойдете с мен.

И така, ние последвахме управителя обратно в покоите му. Там Бенджамин се отпусна в един стол край грамадната овална маса, а Кембъл се разрови из разни ковчезета и сандъци. Не след дълго — все така развълнувани от разкритието, което беше направил господарят ми — в стаята влязоха Веч, Спърдж, Малоу и останалите палачи.

— Никога нямаше да се досетя — прошепна ми Веч. — Алардайс беше приятен човек, но предпочиташе да стои сам.

— Почти не говореше с нас — заяви Малоу. — Мастър Даунби, сигурен ли си? Филип Алардайс и Робърт Сакър са били един и същи човек?

Бенджамин кимна, без да откъсва очи от Кембъл.

Най-накрая управителят нададе победоносен вик и се върна на масата заедно с някакъв малък свитък. После хвърли документа на господаря ми и го подкани да го прочете. И така, Бенджамин разви парчето пергамент, при което пред очите ни се появиха подписът и печатът на великия кардинал.

От Томас Уолси, кардинал, архиепископ и лорд-канцлер, до верния му служител сър Едуард Кембъл, управител на Тауър...

По-нататък в писмото скъпият чичо на господаря ми препоръчваше Филип Алардайс, началник на склада в замъка Дувър,

да постъпи на същата служба в Тауър. Писмото беше подпечатано преди осем месеца от личния секретар на Уолси.

— Истинско е — заяви Бенджамин.

— Но ако този Сакър може да изфабрикува писмо от Едуард V, защо да не може да го направи и от името на кардинала? — извика Веч.

Господарят ми поклати глава и потупа писмото.

— Познавам подписа на чичо си — той погледна към Кембъл, който тъкмо се настаняваше начело на масата. — Значи този Алардайс пристигна преди осем месеца, така ли?

— Да, точно след Богоявление. Аз обаче не можах да го посрещна, тъй като за коледните празници бях отишъл в провинцията.

— На кого тогава е било представено това писмо? — попита Бенджамин.

— На мен, сър — отвърна Веч. — Аз съм заместник-управителят. Така или иначе, не видях нищо нередно в писмото — гладкото му лице придоби тревожно изражение. — Откъде можех да знам? — той извиси глас. — Онзи човек дойде в Тауър и ми представи писмо от негово превъзходителство кардинала и още куп документи. Спомням си всичко много добре. И така, аз приех писмото и му осигурих квартира — Веч вдигна рамене. — Във всяко отношение Алардайс си беше Алардайс — тих, трудолюбив и умел служител.

— Добра работа вършеше — намеси се Спърдж. — Поддържаше безупречен ред в склада.

— Така ли беше, сър Едуард? — попита Бенджамин.

Кембъл кимна.

— Честно казано, не съм си имал много вземане-даване с него, така че не мога да добавя кой знае какво към казаното. Мъжът, който се представяше за Алардайс, беше спретнат, послушен и предан.

— Някой от вас не си ли е говорил с него? — настоя господарят ми. — Например на трапезата на някой празник? Той ядеше и пиеше, нали?

— Да, но винаги беше много сдържан — заяви Малоу.

— А на празненството по случай рождения ден на краля? — намесих се аз.

— Мастър Шалот — прекъсна ме главният палач, доволен, че е получил възможност да ме поправи, — не забравяй, че онова

празненство беше предназначено само за нашата гилдия.

— Хич не ме е грижа! — изсумтях аз. — Алардайс дойде ли на него, или не?

— Да, дойде — подсмихна се Снейкрут, — но се напи бързо, а после изчезна.

Аз забелязах, че Бенджамин изглежда объркан и шепнешком му предложих да се оттеглим. Господарят ми се съгласи и вземайки писмото, което Кембъл му беше дал, промърмори, че никой не бива да напуска Тауър без негово разрешение. После двамата излязохме от стаята и се върнахме в покоите си.

Щом се прибрахме, Бенджамин затръшна вратата след себе си, седна на масата и скри лицето си в ръце, оставайки напълно глух за многото ми въпроси. Най-накрая той въздъхна и се облегна в стола си.

— Как мислиш, Роджър? Възможно ли е това да е поредният номер на скъпия ми чичо?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че е напълно възможно той да стои зад този опит за сплашване на краля — господарят ми поклати глава. — Не, не, твърде долно е да си го мисля — той си пое дълбоко дъх. — Роджър, двамата с теб изградихме хипотеза, според която Робърт Сакър е приел самоличността на Филип Алардайс, а после е инсценирал смъртта си, за да може да безчинства из града, без никой да го подозира — за миг Бенджамин замълча, потърквайки брадичка. — Ами ако тази хипотеза не е вярна? Представи си, че Алардайс е бил този, за когото се е представял, умрял е от потна треска и душата му е отлетяла при Създателя — той мрачно се взря в мен. — Не разбираш ли, Роджър? Мислех, че назначаването на Алардайс е работа на някой от обитателите на Тауър, но ако всичко се дължи на скъпия ми чичо...

— Ако беше официално, всички щяха да знаят — възразих аз. — От канцеларията на чичо ти щяха да кажат на останалите кой ще заеме свободното място...

Аз си спомних онази стара ловна хижа в гората и дрехите, изгорени в огнището.

— На Сакър също са му казали, господарю, и той е решил да устрои капан на Алардайс в Мейдстън. После разбойникът е убил клетия служител и е побягнал, но не и преди да си размени документите с неговите. Той е взел писмото от чичо ти и всичко

останало, което Алардайс е носел, преоблякъл се е като него и се е появил в Тауър. Кой би го заподозрял? Освен това Дувър е на доста път от Лондон, така че ако някой почнел да разпитва, Сакър винаги е можел да побегне в града — аз си придърпах едно столче и седнах до Бенджамин. — Чичо ти не е замесен в никакво злодеяние, господарю. Би било твърде опасно за него. Не, Сакър е убил Алардайс, присвоил си е самоличността му и е дошъл в Тауър. Както вече казах — кой би го заподозрял? Да не говорим, че съучастникът на Сакър също е в крепостта, винаги готов да го защити. Сигурен съм, че щом разкрием него, ще хванем и Сакър.

— Не мисля така, Роджър — възрази Бенджамин. — Представи си, че ти си загадъчният съучастник на Сакър и тъкмо си разбрал, че вече подозираме истината. Знаеш, че сме уличили Сакър не само в безчинствата, които е вършил по пътя за Кентърбъри, но и като убиец на истинския Алардайс, като виновен за убийствата на палачите, провинил се също в държавна измяна и изнудване на краля — той изброи престъпленията на злодея на пръсти.

— Сакър е един безочлив негодник — намесих се аз, — който владее до съвършенство изкуството да се вмъква и измъква от разни места. Освен това е майстор на превъплъщението. Сигурен съм, че забулената жена, която е посетила дома на мастър Куиксилвър, всъщност е бил той. Да, на Сакър определено не му липсва наглост и аз мисля, че ще се опита да доведе нещата докрай.

— В такъв случай, Роджър, ще те попитам пак — какво би направил ти на мястото на съучастника му?

Аз замълчах, вирайки се в светлината, която нахлуваше през тесните прозорци.

— При него нещата стоят по-различно — рекох накрая. — Докато маската, скриваща злодеянията му, не бъде смъкната, той ще бъде в безопасност. Ние от своя страна още се лутаме в тъмното. Ти също го осъзнаваш, нали, господарю? В крайна сметка, засега не сме открили нито едно доказателство срещу хората, които оставихме в стаята на Кембъл.

— Е? — продължи да упорства Бенджамин. — Къде е слабото място?

— Ами може да се натъкнем на нещо — аз се усмигнах. — А може и да хванем Сакър!

— Да отидем малко по-далеч, Роджър — заяви Бенджамин. — Представи си, че този мистериозен съучастник смята, че Сакър повече го затруднява, отколкото му помага, и че трябва да бъде убит. Сакър обаче е много опасен човек. Е, как би постъпил ти в тази ситуация?

— Вероятно щях да му определя среща, но не в града, а на някое закътано място около Тауър; може би някъде из дивата пустош малко по-нагоре покрай реката.

— Точно така, Роджър, и тази среща ще се състои още тази вечер — Бенджамин тихичко изруга. — Не трябваше да разкривам онзи таен вход пред всички — той си взе плаща. — Хайде, да вървим!

Щом двамата с господаря ми излязохме от кулата Уейкфийлд, той реши, че ще е най-добре първо да се видим с Рагуза. И така, ние се запътихме към лечебницата, където намерихме старицата просната върху постелка от грубо зебло. Първата ми мисъл беше, че е умряла, но после Бенджамин приклепна до нея и сбърчвайки нос от миризмата на ейл, леко я плесна по лицето. Рагуза просто примлясна с устни, стенойки тихичко в съня си. Аз опипах ръцете ѝ и установих, че са ледено студени, а пръстите ѝ — вкочанени и извити като ноктите на граблива птица.

— Така си и мислех — промърмори Бенджамин. — Рагуза не би могла да премери пулса на никого — той се изправи, клатейки глава. — Все още смятам, че е Спърдж — отбеляза господарят ми разсеяно. — Той е знаел за онзи таен вход и го е използвал, за да вмъкне в крепостта някакъв труп и да измами старата жена.

И така, ние оставихме Рагуза да се валя пияна в постелята си и се спуснахме до кея, откъдето наехме лодка, която да ни откара малко по-нагоре по реката. Какво да ви кажа, много пъти съм ходил за зелен хайвер и този път не беше по-различно. Но всичко по реда си. Та двамата лодкари, които наехме, бяха изключително неотзивчиви и шумно запротестираха, когато узнаха мястото, на което искахме да отидем. Не че нямаха основание — северният бряг на Темза, западно от Тауър, е пуст и усамотен, растителността, която го огражда, е гъста и висока, а единственият звук, който се чува наоколо, са крясъците на многото птици, които гнездят и се хранят там. Като видя накъде отиват работите, Бенджамин даде на лодкарите още една монета, а после им нареди да престанат да мърморят и да гребат близо до брега. Те се подчиниха и залегнаха над веслата си. Не след дълго шумът и

миризмите на града останаха далеч зад нас и наоколо настана пълна тишина. Накрая стигнахме до някакъв паянтов пристан и Бенджамин накара лодкарите да ни оставят на него. После двамата слязохме на сушата, изкатерихме се по брега и се взряхме през гъсталаците. На все по-слабата светлина се различаваха единствено няколко стопанства, а тук-там и някоя горичка.

— Сбъркахме, господарю — прошепнах аз. — Тук няма никого.

Бенджамин потупа ножницата, в която беше затъкната камата му.

— Убиецът от Тауър ще нанесе своя удар, сигурен съм — заяви той. — Но няма да го направи в града; не може да си позволи да бъде видян. Независимо дали е Спърдж, или някой от палачите, той просто трябва да запуши устата на Сакър. Мислех си, че ще го стори тук...

— Нима смяташ, че Сакър би проявил такава глупост? — попитах аз. — Не, не, нашият злодей е много по-умен, така че със сигурност би осъзнал колко опасно е да дойде на подобно място — аз посочих към пущинака наоколо. — Дори някой беден работник не би дошъл да нощува тук!

— Господ да ни е на помощ, Роджър! — извика внезапно Бенджамин. — Направих ужасна грешка! — той ме задържа за ръкава към пристана, а когато стигнахме дотам — едва не ме хвърли в лодката. — Забравих за работниците в Тауър, а Сакър може да е един от тях!

Върнахме се в крепостта точно по залез-слънце, когато работниците вече прибираха инструментите си в прокъсаните си брезентови торби, крещейки и шегувайки се един с друг. Бенджамин бързо прекоси двора и настоя да се види с майстора, с когото беше разговарял и преди. Човекът беше целия покрит със ситен бял прах и почти не се различаваше от останалите. Отначало той не прояви особено желание да остане и бършейки сухите си устни с опакото на ръката си, простена:

— Днес здравата поработих, мастър, и като всеки друг човек имам нужда от малко ейл.

— Няма да те задържаме дълго — успокои го господарят ми и го отведе встрани от останалите. — Кой нае тези работници? — попита той.

— Аз, това е едно от задълженията на майстора.

— Всичките ли ги познаваш?

— Не, някои от тях открих в двора на „Сейнт Пол“. Но повечето ги познавам. Добри работници са.

— А някой случайно да липсва? — попита Бенджамин.

Майсторът се наклони да поклати глава и да си тръгне, но после вдигна покритата си с прах ръка.

— Всъщност да! Елдред го няма!

— Елдред ли? — полюбопитства Бенджамин.

— Да, Елдред. Всъщност не знам откъде се появи той. Ние пристигнахме в Тауър след края на потната треска, издигнахме скелето и започнахме работа. И ето че един ден този тип, висок и едър, облечен в дрипи и покрит с прах, просто изникна отнякъде. Попитахме го откъде идва и той ни отвърна, че отдавна работел в Тауър и че мастър Спърдж му бил наредил да се присъедини към нас. Носеше и някаква заповед — майсторът вдигна рамене. — За мен беше добре дошло, че не се налага да му плащам, пък и с времето се оказа, че е добър работник.

— А през цялото време ли беше с вас? — попитах аз.

— Всъщност не, понякога се случваше да изчезне. Но когато беше тук, работеше здраво, катереше се по скелето като някоя маймуна.

— Сакър! — изсъска Бенджамин.

— Кой? — попита майсторът.

— Предполагам, че този Елдред в момента не е тук, нали така?

— Не, не е — поклати глава майсторът. — Вчера следобед го видях за последен път.

Бенджамин благодари на зидаря и забързано се отдалечи, викайки Веч по име.

— Искам всички мъже от гарнизона да се съберат в двора! — нареди той.

Веч се наклони да възрази, но господарят ми измъкна заповедта от кардинала от кесията си и я напъха под носа му.

— Какво става тук? — Кембъл забързано излезе от кралските покои, последван от подтичващия зад него Спърдж.

— Искам всяка педя от крепостта да бъде претърсена! — заяви Бенджамин, приковавайки поглед в Спърдж. — Търсим трупа на Робърт Сакър — роден актьор, майстор на превъплъщението, познат на

някои като началника на склада Филип Алардайс, а на други — като работника Елдред.

Спърдж зяпна насреща му. Господарят ми посочи работниците, които се бяха скупчили на едно място, заинтригувани от настаналата в двора врява.

— О, за Бога! — озъби се Кембъл. — Да не би да твърдиш, че този Сакър, който е напуснал Тауър, инсценирайки собствената си смърт, е имал наглостта да се върне като работника Елдред? Но как е могъл да го стори, без да бъде разпознат?

Бенджамин се взря в небето, което изведнъж се беше изпълнило с гарвани, шумно протестиращи срещу нарушаването на покоя им.

— Сър Едуард — промърмори той, — тази крепост е пълна с потайни вратички и всякакви затънтени кътчета. Това значи, че стига някой да реши, той лесно може да влиза и да излиза от нея, особено пък ако си смени цвета на косата, походката или гласа — господарят ми посочи работниците, които в момента вървяха към Лъвската порта. — Каж ми, управителю — ти да не би да ги различаваш един от друг? Всъщност поглеждаш ли ги изобщо? Можеш ли да кажеш какъв е цветът на очите им, каква е формата на устните им, как са подрязани брадите им? Мастър Спърдж! — извика Бенджамин надзорника. — Давал ли си право на някакъв работник на име Елдред да работи на стената?

Спърдж страхливо кимна.

— Когато отворихме крепостта, той дойде и каза, че е зидар и че е готов да работи само срещу храна.

— И ти не възрази?

— Че защо да възразявам? — изпелтечи Спърдж. — Добрите работници са рядкост, а с повече хора работата върви по-бързо. Това не е първият път...

— Да, да — прекъсна го Бенджамин. — Каж ми, в счетоводните ти документи отбелязано ли е, че си му плащал?

Спиан в един от най-древните пороци на професията си — водене на сметки за работници, които не са получавали и пени — Спърдж се изчерви.

— Е — господарят ми погледна към ядосания Кембъл, — този работник всъщност е бил Робърт Сакър!

След тези думи Бенджамин се завъртя на токовете си и прекоси двора, който вече се беше напълнил със слуги от кухнята, тежко въоръжени войници и дори коняри от конюшната. Някои от тях потъркваха сънени очи, а други мърмореха, че са били откъснати от задълженията си. Господарят ми се изкачи до средата на стълбището, което водеше към кулата, и плясвайки с ръце, им направи знак да се приближат. После отвори кесията си и извади оттам една монета от чисто злато. Това моментално му спечели вниманието на всички присъстващи.

— Чисто злато! — извика той. — Една корона от чисто злато за онзи, който ми намери мъжа, когото търся!

— Кой е той? — попита Веч.

— Вече е труп — отвърна Бенджамин.

— Къде може да е този труп? — обади се някакъв войник.

— Навсякъде — заяви господарят ми. — Не знам как изглежда, нито пък как е облечен, но знам, че е труп на наскоро убит мъж. Ще дам тази златна корона на човека, който го открие. Освен това — той извиси глас — всички, които помагат, ще получат по един шилинг от негово превъзходителство кардинала, както и една голяма бъчва с вино, за да отпразнуват успеха си!

Едно ще ви кажа — ако в онзи момент Кембъл или Веч се бяха опитали да възпрат хората от гарнизона, сигурно щеше да избухне бунт. И така, всички други дейности в Тауър бяха преустановени и дори старицата Рагуза, която вече се беше посъвзела от пиянството си, се появи олюлявайки се отнякъде, за да се присъедини към търсенето.

След известно време дневната светлина започна да отстъпва място на мрака и наоколо бяха запалени факли, но въпреки това всички продължаваха да изпълняват задачата. В един момент Кембъл и помощниците му не издържаха и пуфтейки от досада, се върнаха по стаите си. С падането на нощта един войник, който не се беше погнусил да претърси някаква купчина с боклук, най-после откри онова, което търсехме — труп на мъж със стрела от арбалет, забита в гърлото. Тялото беше скрито сред отпадъците, а отгоре му беше посипана тор и гниеца слама от конюшната. И така, Бенджамин поздрави войника, подаде му обещаното злато и разпредели дребните монети между останалите. После нареди трупа да бъде изнесен на поляната и да бъде измит с вода от кладенеца. Накрая двамата

приклегнахме от двете му страни, без да обръщаме внимание на тълпата, която вече се струпваше около нас.

— Робърт Сакър! — възкликна господарят ми. — Знаех си, че е той.

Той докосна дълбокия белег, който съвсем ясно се виждаше през мократа и сплъстена брада. Аз пък се взрях в силното и умно лице на злодея, който така ни беше разигравал приживе. После посочих към прахта по ръцете му.

— Предполагането ти е било вярно, господарю. Сакър явно е работил на стената.

— Аз го видях! — провикна се някой, а после пред тълпата излезе някакъв коняр. — Видях го на скелето! Но защо му е притрябвало на някого да убива бедния работник?

Аз се вгледах в стрелата, която беше пробила гърлото на Сакър — от едната страна на грамадната дупка стърчеше снопче пера, а от другата — заострен връх. Кръвта, изтекла от раната, вече беше засъхнала и се беше спекла около яката на плътната му туника.

— Убит е поне преди няколко часа — прошепна Бенджамин. — Вероятно са му видели сметката по-рано днес, след като той се е погрижил за доктор Куиксилвър. Извадихме късмет — добави той. — Сигурен съм, че ако не бяхме организирали това издирване, трупът скоро щеше да изчезне през онази тайна вратичка. Рагуза! — извика господарят ми.

Старата вещица се заклатушка към нас, проправяйки си път между зяпачите. После Бенджамин ѝ прошепна нещо на ухото, при което тя приклегна до трупа.

— Той е — промърмори Рагуза. — Алардайс. Но той умря от потната треска!

— Сигурна ли си? — попитах аз.

Старицата се обърна към мен и злостно ми се озъби.

— Не съм тъпа, момко, само малко пияна — изграчи тя. — Много добре си спомням този белег на брадичката му!

— А след като умря, ти ли го уви в савана?

— Да, аз. Увих го и го оставих. После стражите дойдоха да приберат тялото му.

Рагуза обърса слюнката, която се беше стекла от устата ѝ, и се шмугна обратно в тълпата, мърморейки си под нос и клатейки глава.

Бенджамин раздаде още малко монети и нареди трупът на Сакър да бъде отнесен в помещението, където държах покойниците, преди да ги погребат. После двамата се прибрахме в стаята си в кулата Уейкфийлд, където господарят ми остана загледан през прозореца за доста дълго време. Ако му зададох въпрос, той само поклащаше глава и се връщаше към мислите си. Трябва да сме прекарали така поне час. Междувременно аз легнах на леглото си и разсеяно се зачудих кой може да е злодеят и с какви доказателства разполагаме.

— Ти остани тук — проговори ми най-накрая Бенджамин, приближавайки се към мен и стисвайки ме за рамото. — Не излизай от стаята, Роджър. Тази нощ ще бъде много опасно да се разхождаш сам из Тауър.

— А ти къде отиваш? — повдигайки се на единия си лакът. — Да не би да се каниш да арестуваш Спърдж? Той трябва да е знаел за тайния вход и вероятно го е използвал, за да вмъкне в крепостта някакъв мъртвец, когото Рагуза да помисли за Алардайс. Освен това е бил наясно кога се очаква да пристигне истинският Алардайс и е наел Сакър на негово място.

Бенджамин притисна пръст към устните си.

— Каня се да заловя един убиец — промълви той и грабвайки плаща си, излезе от стаята, преди да успея да възразя или да го спра.

Най-чистосърдечно си признавам, че не умея да чакам, нито да се развличам сам. Онази вечер пък край мен нямаше момиче, което да люлея на коленете си, нито юнак, с когото да убиваме времето с пиене. И така, аз се заслушах в постепенно заглъхващите звуци от гарнизона — затръшваха се врати, стражите по крепостните стени се провикваха, а от време на време подхващаха и по някоя песен. После се зачудих къде ли е отишъл Бенджамин и започнах да се тревожа. Накрая реших, че съм гладен и имам нужда от още вино, така че се запътих към кухнята. Там успях да си намеря малко хляб, сирене и ябълки, както и една кана с кисело вино. Съненият готвач не възрази, така че аз взех храната и пиенето и бавно се запътих обратно към стаята си. Нощното небе приличаше на огромно черно платно, осеяно с малки светли точки. Като изключим излайването на някое и друго куче и далечните подвиквания на стражите, в Тауър цареше пълна тишина. Аз обаче знаех, че ме наблюдават — усетих как космите по тила ми настръхват и си спомних всички ужасни неща, които се бяха

случвали тук. Дали духовете бяха тръгнали да се разхождат наоколо? Включително духовете на двамата млади принцове? Когато най-накрая стигнах до кулата Уейкфийлд, аз затръшнах вратата след себе си и се закатерих по тъмното вито стълбище. Вратата на стаята ми беше затворена, така че я отворих и влязох. Вътре нямаше никого; никой не се спотайваше зад завесата, нито пък под леглото. Въпреки това безпокойството ми нарасна. Просто надушвах, че нещо не е наред. Възможно ли беше някой да ме е видял, че излизам, а после да се качил тук, за да ми заложи някакъв капан? Да, но какъв? Огледах каната за вода и видях, че все още е празна. После внимателно опипах леглото, за да проверя дали сред завивките не е скрита някоя кама, но освен едно нагрисано от плъх парче хляб не открих нищо друго.

Тъй като се намирах в кула, стаята беше кръгла и на всеки няколко крачки беше разположен по един тесен прозорец. И така, аз тръгнах да ги обикалям, взирайки се през всеки един от тях, при което безпокойството ми постепенно прерасна в истински ужас.

— Някой се е качвал тук — рекох си.

На излизане бях оставил вратата полуотворена, но когато се върнах, я заварих плътно затворена. В този момент някакъв гарван отвън изведнъж се стрелна покрай прозореца, пляскайки с черните си криле като ангел на смъртта. Аз подскочих от уплаха и едва не изтървах виното и храната, които си бях донесъл. Но какво не беше наред? В стаята не бях намерил нито следи от отрова, нито скрита кама, нито пък спотайващ се убиец! После отново погледнах към леглото, но не можах да преценя дали е било пипано, или не. Приблжих се до леглото на Бенджамин и огледах и него. Като изключим мястото, което аз бях разбутал, търсейки скрит нож, покривката му беше идеално опъната. След това се вгледах във възглавниците и бавно запристъпвах назад. Всъщност господарят ми не беше ли седял върху леглото си? И не бяха ли възглавниците опрени на стената, както ги беше оставил, след като се беше облягал на тях? А нямаше ли и още нещо захвърлено отгоре? Аз припряно се огледах наоколо и в следващия момент забелязах някаква възглавница с ресни да се търкаля в едно ъгълче на пода. Там ли си беше стояла и преди да излезе от стаята? Не можах да си спомня, но за всеки случай извадих сабята си — дълго и заплашително острие с мрежест предпазител за ръката — и се върнах при леглото на Бенджамин. Внимателно

служейки си с върха на оръжието, аз отметнах покривката, след което издърпах едната възглавница, а после и другата.

Боже, как изпищях, когато пепелянката размърда лъскавата си глава, изстрелвайки отровния си език към нещастника, дръзнал да смути съня ѝ! Имайте предвид, че съм влизал в схватка с плъхове, преследвали са ме вълци, леопарди, кучета и какви ли не зверове. Змиите обаче всяват в сърцето ми истински ужас. И така, аз просто затворих очи и замахнах с меча, нанасяйки няколко удара един след друг. Когато отново погледнах, змията беше насечена поне на пет парчета, а леглото на Бенджамин беше напълно унищожено. Сега е моментът да ви призная, че съм пълен страхливец, както и да ви кажа, че няма нищо по-страшно от един страхливец, който току-що е избегнал смъртта! О, да, след като се отърсих от първоначалния потрес, аз тръгнах из стаята като насън, сечейки и мушкайки всичко, което ми попаднеше пред очите. Когато приключих, ръцете ме боляха, а тялото ми беше цялото плувнало в пот. После сграбчих каната с вино, седнах на едно столче до вратата и започнах да се наливам. За съжаление, същия ден бях ял съвсем малко, така че след час вече бях пиян като пън. Съвсем смътно си спомням завръщането на Бенджамин и изненаданото му възкликание при гледката, която се разкри пред очите му. После помня, че се изправих на крака и след като най-тържествено заявих, че сатаната ми се е явил под формата на змия, припаднах в краката му.

На следващата сутрин се събудих жив и здрав и видях, че господарят ми седи до мен. Е, разбира се, последствията от безпаметното ми пиянство бяха налице — устата ми беше суха като пустиня, в главата ми сякаш биеше тъпан, а вътрешностите ми яростно се бунтуваха. И така, Бенджамин ме накара да седна в леглото и ми даде да пия вода и да ям някаква сладко-горчива каша.

— Взех я от Рагуза — обясни ми той. — Не знам какво има в нея, но била универсален лек срещу натравяне — господарят ми пъкна още една лъжица в устата ми. — Намерих змията — ухили се той. — Или поне онова, което беше останало от нея. Казах ти да не излизаш от стаята.

— Но откъде се е взела тази змия? — аз избутах роговата лъжица.

— От пущинаците на север от Тауър — отвърна Бенджамин. — Ако се разходиш из тях, можеш да напълниш цяла кофа с пепелянки — той вдигна лъжицата. — Рагуза каза, че лекарството ще подейства бързо.

В следващия миг почувствах, че ми прилява, и се втурнах към нужника. Един Господ знае какво е имало в онази каша, но в интерес на истината тя се оказа почти чудодееен лек. Скоро главата ми се проясни, стомахът ми се успокои и дори вкусът в устата ми се оправи. И така, аз бързо се измих, обръснах и преоблякох, след което, по настояване на Бенджамин, му помогнах да почистим стаята.

— Всъщност не бързае кой знае колко — отбеляза той. — Срещата ни с познайниците ни от Тауър е чак в четири часа.

— Четири часа ли? — възкликнах аз. — Че колко е сега?

— Оставих те да спиш до обяд, Роджър — отвърна Бенджамин.

После довършихме почистването на стаята. Господарят ми отказа да ми каже къде е бил предишната нощ, но изглеждаше много доволен от себе си. Накрая седнахме на масата и останахме там, докато не заби някакъв звънец. Чак тогава се отпавихме към кралските покои.

Небето беше покрито с облаци и освен това, тъй като беше валяло, вятърът беше доста свеж. И така, аз се протегнах, докато костите ми не изпукаха, а после се загледах в останалите, запътили се към стаята на управителя, сред които беше дори старицата Рагуза, подпиреща се на някаква тояжка. Кембъл, Веч и Спърдж бяха подредили около масата столове и вече ни очакваха. В стаята бяха запалени множество факли и свещи, които й придаваха призрачна атмосфера. Малоу и двамата му палачи седнаха на разстояние от Рагуза, която се разположи на някакво столче и се заклатушка напред-назад. Аз и Бенджамин пък се настанихме отляво на Кембъл.

— Е, мастър Даунби — управителят на крепостта потропа с пръсти по масата, — ще ни кажеш ли най-сетне защо ни повика тук?

— Да, управителю, ще ви кажа — отвърна бързо Бенджамин. — Повиках ви, за да видите как ще бъде въздадено кралското правосъдие.

След тези думи господарят ми стана от масата и се приближи до Малоу, внимателно поставяйки ръка върху рамото му.

— Джон Малоу, по-рано познат като Джон Дайтън, приближен на узурпатора Ричард от Йорк, арестувам те по обвинение в убийство,

ужасен заговор и измяна срещу върховния ти владетел, крал Хенри Осми.

В стаята настана такава тишина, че човек можеше да чуе и падането на карфица. Дори старицата Рагуза като че ли си възвърна ума и се взря в Малоу със зяпнала уста. Колкото до главния палач — той просто си седеше там, стискайки устни и преглъщайки нервно.

— Имаш ли доказателства, мастър Даунби? — попита Кембъл с разширени от изненада очи.

— Сега ще ви обясня всичко. Мастър Веч, ще съм ти благодарен, ако седнеш отдясно на Малоу и задържиш това — Бенджамин бързо се наведе, измъкна камата на главния палач от ножницата ѝ и я хвърли на масата.

Веч побърза да се подчини.

— Мастър Малоу — изписка Спърдж, — познавам те от години — дребничкият надзорник разпери ръце. — За Бога, човече, кажи, че това не е истина!

— Името ми е Джон Дайтън — призна си Малоу, потривайки лицето си с ръце. — Преди четирийсет години, когато бях още юноша, бях нает от един от приближените на Ричард Трети да служа като телохранител на двамата млади принцове в Тауър — той бързо погледна към Бенджамин и нещо в очите му ми подсказа, че думите му са много далеч от истината. — След като Ричард беше убит, избягах на островите Сили. Там се ожених, но жена ми умря. Накрая се замесих в някакво сбиване, така че се върнах в Лондон и станах помощник-палач.

— Не, не — намеси се Бенджамин. — Това не е цялата история, мастър Малоу. В хаоса след битката при Бозуърт и преди да избягаш от Тауър, в ръцете ти е попаднала кожена кесия, съдържаща печатите на младия крал Едуард Пети. И така, ти си задържал това съкровище, запазвайки го като ново. След като си се върнал в Лондон пък, си се забъркал с бандата Сакър и по-специално с Робърт — един много способен и образован, но за съжаление, злонамерен човек. Нямам представа дали двамата сте се запознали преди, или след избесването на останалите членове от семейството му, но това няма значение — господарят ми се заигра с пръстена си, избягвайки погледа ми. — Не се знае и защо Робърт така и не е бил арестуван от помощник-шерифа Пелтър — той се изпъна в стола си. — Все едно, важното е, че всички

последвали конспирации са се родили от твоето приятелство със Сакър, мастър Малоу. И така, когато в Тауър е бил назначен нов служител — ерген без семейство, което да го потърси, на име Филип Алардайс — двамата с Робърт сте задействали плана си. Ти си знаел кога новоназначеният началник на склада ще пристигне от Дувър, както и по кой път ще поеме и си съобщил това на Сакър. После разбойникът е проследил Алардайс, а може би го е причакал — не знам, но така или иначе, го е убил и си е присвоил самоличността му. Накрая е пристигнал в Тауър, представил се е за новия началник на склада и съвестно е започнал да изпълнява съответните задължения.

За миг Бенджамин замълча и аз използвах момента, за да огледам присъстващите. Всички те седяха, напрегнато взирайки се в господаря ми, с което ужасно много ми напомниха за учениците му от училището в Ипсуич.

— В нощта на рождения ден на краля — продължи Бенджамин — тук се е състояло празненство. Един Господ знае какво точно се е случило на него, но аз, мастър Малоу, подозирам, че някой е подслушал разговора ти с Робърт Сакър. Ти обаче не си могъл да разпознаеш натрапника, тъй като светлината е била твърде слаба, а и всички от гилдията ти са били маскирани — господарят ми извади от кесията си парчето пергамент, което му беше дала мистрес Ъндършафт, и го вдигна, така че всички да могат да го видят.

— Тази скица е дело на един от мъртвите палачи и аз мисля, че на нея е изобразена стаята от Тауър, в която двамата със Сакър сте провели изменническия си разговор.

Аз прикрих изненадата си от думите на Бенджамин и хвърлих един поглед към главния палач, който седеше като издялан от камък.

— В крайна сметка — продължи господарят ми, — това се е оказало добре дошло за мастър Сакър, защото той не само е искал да изнудва краля, за да забогатее, но и да отмъсти на онези, които са екзекутирали семейството му. А ти, мастър Малоу, си му съдействал за всичко това. Разбира се, Сакър не е бил вчерашен и си е давал сметка, че не може да си позволи да завърти колелото на съдбата прекалено бързо. Ако палачите започнели да умират един след друг, можело някой да си спомни за него и той да се озове в затруднено положение. Затова той още веднъж е инсценирал смъртта си, този път престорвайки се на жертва на потната треска — Бенджамин ме потупа

по ръката. — Мастър Шалот я е преболедувал и знае, че с няколко подобрани билки човек лесно може да я симулира.

— Но нали Рагуза се е грижела за Алардайс... — обади се Снейкрут. — Тя щеше да забележи...

— Не, не — отвърна старицата. — Ти — тя посочи към Бенджамин. — С тясното лице и умните очи. Напълно си прав. Единственото, което правех за Алардайс, беше да попивам потта му.

— Но нали разни хора са го посещавали... — обади се Спърдж.

— Да, но най-вероятно само са му хвърляли по един поглед и после са си тръгвали — отвърна му господарят ми. — Всички са били толкова уплашени да не се заразят, че са гледали да стоят настрана.

— Така е, така е — изломоти Рагуза. — Винаги е така — тя лукаво се усмихна на Бенджамин, а после вдигна ръце. — Казах ти, че се опитах да му премеря пулса, но с тези стари, сковани от артрит пръсти, не усещам почти нищо. Той обаче лежеше неподвижно, а очите му бяха полуотворени, така че аз го покрих с една завивка и го оставих.

— Тъкмо тогава се е намесил Малоу — заяви господарят ми. — Всички знаете, че мистрес Рагуза обича чашката и че понякога, когато си пийне, изпада във вцепенение или пък тръгва да се разхожда из крепостта. Главният палач вече е бил вкарал някакъв мъртвец през онази тайна врата, така че Сакър просто е изскочил от савана си и е натъпкал вътре другото тяло. После стражите са го взели и са го отнесли до Лъвската порта. След това Сакър вече е бил свободен, така че е измил боята от косата си, преоблякъл се е в нови дрехи и е излязъл от Тауър през тайната врата. Вече нищо не го е спирало да започне да си откъщава и изобщо да се отдаде на каквито злодейства си поиска. И ето че в разгара на потната треска Ъндършафт е бил намушкан с нож, удушен с гарота или пък ударен по главата. После, някъде призори, тялото му е било напъхано в клетката в Смитфийлд и под нея е бил запален буен огън — Бенджамин вдигна рамене. — В крайна сметка, кой би обърнал внимание, при положение че в онзи момент в Лондон всеки ден са измирили стотици?

— В същото време — намеси се Веч — Сакър трябва да е обикалял из града, оставяйки съобщения в „Сейнт Пол“, Уестминстър и Чийпсайд...

— Точно така — съгласи се господарят ми. — Моментът е бил особено подходящ, тъй като потната треска е била в разгара си и кралят се е страхувал, че ако онези писма добият публичност, хората могат да решат, че болестта е Божие наказание за узурпирането на трона от семейството му. Когато потната треска най-после отминала и портите на Тауър били отворени наново, Сакър вече е можел да влиза и да излиза от крепостта когато си поиска. Понякога той използвал тайната врата над рова (Малоу със сигурност е знаел за нея — тъй като е работил тук като млад, той вероятно познава всяко ъгълче от крепостта), а друг път се престорвал на работник и се присъединявал към зидарите на стената. Те, разбира се, не са възразявали. Мислели са си, че новият човек им е изпратен от Спърдж. Пък и защо да се противят срещу малко помощ?

— И така, Сакър имал пълна свобода в Тауър — продължи Бенджамин. — Разбойникът можел да влиза и да излиза от крепостта, когато си поиска, а Малоу през цялото време му пазел гърба. След посещението на помощника ми при теб, мистрес Рагуза, Сакър го беше проследил и го беше бутнал във вълчата яма. Междувременно беше убил Хорхаунд, а после беше напъхал тялото му в чувал и го беше хвърлил в Темза. Мъртвопияният Хелбейн е бил лесна жертва, докато Уърмуд най-вероятно е бил ударен по главата, преди да бъде завързан за дибата — господарят ми разпери ръце. — Изобщо планът е бил изпипан до най-малката подробност. Докато Сакър се е преструвал на работник, целия покрит с прах и облечен в разни парцали, никой не е можел да разпознае в негово лице някогашния началник на склада. Щом излезел от Тауър пък, злодеят е можел да прави каквото си поиска — да разнася прокламации, да прибира торби със злато и въобще да ни разиграва както си поиска. В крайна сметка, Сакър е щял да си отмъсти на палачите, да нанесе невероятна обида на Короната без каквито и да било последствия и да забогатее — Бенджамин посочи през масата. — Ти, мастър Малоу, като един от някогашните стражи на двамата млади принцове, със сигурност си знаел за огромния страх на настоящия ни крал от всякакви слухове, свързани с тяхната съдба.

Главният палач се размърда в стола си.

— Къде са доказателствата за всичко това, мастър Даунби? — попита той. — Някои от нещата, които казваш, са верни, но...

— Имай търпение, мастър Малоу — прошепна Бенджамин. — Засега е достатъчно да се каже, че в един момент ти си разбрал, че ние знаем за Сакър. После си се разтревожил за стария си съучастник Грийн, превъплътил се в доктор Куиксилвър, и си пратил разбойника да му пререже гърлото. След като е свършил тази работа, Сакър се е върнал в Тауър, но по това време ти вече си бил решил, че неговата роля е изчерпана. Играта доста е загрубяла и затова ти си взел арбалета, който държиш в стаята си, и си изстрелял една стрела във врата му — господарят ми избута стола си назад. — Останалата част от истината, мастър Малоу, ще бъде изтръгната от теб по време на изтезанията, на които ще бъдеш подложен. Аз лично нямам повече работа с теб. Мастър Веч, повикай стражите! Нека отведат арестанта! Този въпрос е приключен.

— Грешиш, мастър Даунби! — извика Малоу. — Да, името ми наистина е Дайтън, но Сакър не ми е бил никакъв приятел. Освен това не съм намирал никакви печати — той преглътна тежко. — Искях само да избягам от миналото си...

— Достатъчно! — отвърна рязко Бенджамин. — Кралят поиска да му намеря злодея, виновен за всички тези престъпления, и аз изпълних заръката му. Водете го!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

За известно време в стаята настана пълна суматоха. Веч сграбчи Малоу и го заблъска към вратата. Дори докато го водеха по коридора обаче, главният палач продължи да настоява, че е невинен. Бенджамин се приближи до вратата.

— Заведи го в най-близката тъмница, мастър Веч! — провикна се той. — И лично остани на пост пред нея! Ясно ли е? Докато не разберем каква е волята на краля, искам за затворника да се полагат добри грижи.

Останалите палачи, очевидно потресени от разкритията, направени за началника им, също си тръгнаха, последвани от тътрещата се отзад Рагуза.

— Сър Едуард, мога ли да използвам пособията ти за писане? — попита Бенджамин.

Кембъл кимна, а господарят ми се приближи до писалището, написа две бележки и бързо ги запечата.

— Мастър Спърдж!

Надзорникът тутакси се приближи.

— Искам да занесеш това съобщение на краля в Уиндзор. За целта можеш да конфискуваш всяка лодка, която пожелаеш.

Спърдж се съгласи и наслаждавайки се на новопридобитата си важност, побърза да излезе от стаята. След като той затвори вратата зад гърба си, Бенджамин се обърна към управителя.

— Сър Едуард, моля те да занесеш това писмо на помощник-шерифа Пелтър на Кат Стрийт. Кажу ми, че Сакър е мъртъв, а убиецът — разобличен, и че ще се присъединя към него и дъщеря му Миранда за вечеря до час.

Кембъл взе писмото, без да възрази, а после стисна ръката на господаря ми и здраво я разтърси.

— Кралят ще остане много доволен от развоя на събитията, мастър Даунби. Мога ли да разчитам, че ще споменете името ми пред него?

— Разбира се!

Щом управителят на крепостта излезе от стаята, Бенджамин прекоси стаята и затръшна вратата зад гърба му.

— Това ли беше всичко, господарю? — попитах аз.

Бенджамин се приближи до масата и наля две чаши с вино.

— Не, Роджър. Това е само началото. Хайде, ела с мен!

И така, ние двамата с господаря ми излязохме от стаята и тръгнахме надолу по пустия коридор. Новините вече започваха да се разпространяват из замъка и от долния етаж долитаха викове и крясъци. По средата на коридора Бенджамин изведнъж спря и ми нареди:

— Погледни стената, Роджър!

Аз го послушах и видях, че е облицована с ламперия.

— Виждам стена, облицована с ламперия, господарю — заявих аз.

— А сега отстъпи крачка назад и огледай плоскостите по средата.

Аз изпълних заръката му, припомняйки си как бях открил онази тайна стая в Уиндзор.

— Виждаш ли нещо странно? — попита Бенджамин.

Отначало не забелязах нищо, но после ми се стори, че някои от плоскостите са малко по-тъмни от останалите. И така, аз внимателно се взрях през сумрака, а Бенджамин приближи до ламперията някаква факла.

— Ъндършафт! — възкликнах. — Скицата, която ни даде вдовицата му! — аз посочих към стената. — Виж, господарю, някои от плоскостите са по-тъмни от останалите и заедно оформят буквата „Г“. Какво има отзад?

— Не знам, Роджър — отвърна ми Бенджамин, — но когато погледнах отвън, забелязах, че между ламперията и външната стена на сградата има доста голямо разстояние.

— Тайна стая? — попитах аз.

— Може би — заяви господарят ми. — Но преди да проверим, да си вземем малко почивка, а? Има един човек, с когото трябва да се срещнем.

И така, двамата с Бенджамин се разположихме в нишата на един прозорец и господарят ми посочи към ламперията.

— Тъкмо това е видял Ъндършафт — обясни ми той. — Някъде там има тайно лостче, с чиято помощ се отваря скрита врата. Предполагам, че в нощта на рождения ден на краля Ъндършафт е видял тази врата да се отваря. После убиецът е осъзнал грешката си, но в сумрака не е могъл да разбере кой от палачите е разкрил тайната му.

Аз се вгледах по-надолу по коридора. Бенджамин беше прав. Дневната светлина вече отстъпваше място на мрака, а наоколо горяха само няколко факли. Честно казано, ако в онзи момент ми се наложеше да различа нечии черти на това място, аз доста щях да се затрудня, а през нощта задачата щеше да е направо невъзможна. „Освен това онази вечер Ъндършафт е бил маскиран“ — напомних си аз.

— Предполагам, че палачът се е заинтригувал — продължи господарят ми — и като истински майстор дърводелец е начертал тази скица — гласът му се сниши до шепот. — После се е опитал да разбере къде е скрито тайното лостче, но тъй като самият той е имал много за криене и не е искал да го спипат как си вре носа в чуждите работи, е оставил нещата така.

— Но каква тогава беше онази история, която разказа одеве? За Сакър, който си бил присвоил самоличността на Алардайс, а после започнал да се представя като работник?

— И в нея има немалко истина, Роджър — отвърна ми Бенджамин. — Не забравяй, че бандата Сакър е била заловена с помощта на войници от Тауър. Предполагам, че преди това някой е изпратил съобщение на Робърт и той е успял да избяга — господарят ми потърка устните си. — Чудя се какво ли е станало с предишния началник на склада. Може би е станал жертва на някой нелеп инцидент? Освен това съм сигурен, че ако проучим въпроса, ще установим, че Алардайс е бил ерген без семейство и с много малко приятели — за миг той замълча, за да си събере мислите. — Така или иначе, той се е оказал част от плана по чиста случайност. Със или без него Сакър рано или късно е щял да намери начин да се промъкне в Тауър — Бенджамин хвърли един поглед по-надолу по коридора. — Останалото се е случило така, както го описах. Сакър е дошъл в крепостта като Алардайс. На рождения ден на краля разбойникът е допуснал малка грешка, но това е било без значение, тъй като той и без това вече се е бил заклел да отмъсти на палачите.

— А Сакър в крайна сметка инсценирал ли е смъртта си, или не?

— О, да, Рагуза е стара и немощна, а обикновено и доста пияна, така че едва ли би могла да различи жив човек от труп. И така, размяната е била направена веднага щом старицата е увила тялото в саван. После Сакър вече е бил свободен да разнося писмата си до „Сейнт Пол“, Уестминстър и Чийпсайд. Пак той е човекът, посипал барута в двора на катедралата. Междувременно разбойникът е използвал тайния вход към Тауър и ролята си на работник, за да се промъква в крепостта и да заговорничи със съучастника си, както и да осъществи нападенията си над теб, Хелбейн и Уърмуд. Разбира се, съучастникът му в Тауър го е предупредил къде е истинската опасност и тъкмо затова Сакър се опита да убие и нас.

— Но кой е истинският му съучастник? — извиках аз.

— По това обвинение беше арестуван мастър Малоу — отвърна Бенджамин.

— Но ние нямаме никакви доказателства срещу него! Не сме намерили нито печатите, нито златото на краля!

— Прав си, Роджър — съгласи се господарят ми. — Тъкмо затова чакаме тук — той чу някакъв звук и ме подръпна за ръкава. — И истинският злодей вече идва към нас.

И така, двамата с Бенджамин се скрихме зад един ъгъл и от прикритието на сенките продължихме да наблюдаваме онази част от ламперията, която се осветяваше от факлата, закрепена отгоре. Докато чакахме, аз се замолих човекът, който се приближаваше с тихи стъпки по коридора, да не е просто някакъв си страж или слуга. После видях някаква тъмна фигура да влиза в осветеното от факлата пространство. Мъжът се огледа през рамо, след което бързо натисна някакво малко копче, скрито в ламперията. Една от плоскостите тутакси се отвори подобно на малко прозорче. После фигурата пъкна ръката си вътре, при което част от ламперията подаде, плъзвайки се тихо по добре смазани панти. Мъжът извади от джоба си някакъв ключ, пъкна го в ключалката и тъкмо отваряше тайната врата, когато Бенджамин тихомълком запристъпва към него. Но злодеят отстъпи назад и погледна към нас. Аз зърнах разкривеното му лице, а после и ръката му, която посяга към ножницата, но в следващия момент господарят ми се нахвърли отгоре му и го повали на пода.

— За Бога, Роджър, помогни ми! — извика той.

Аз се отърсих от унеса си. Признавам си, че до този момент бях стоял там, зяпнал с уста като някое селянче. (А, виждам, че малкият ми капелан се киска, така че бързо го первам през кокалчетата с бастуна си.) Когато се окопитих обаче, веднага се притекох на помощ. Бенджамин лежеше върху сър Едуард Кембъл и едва си поемаше дъх. Аз помогнах на господаря си да се изправи, а после двамата издърпахме управителя за ръцете.

— Знаех си, че ще се върнеш — рече Бенджамин, мъчейки се да успокои дишането си.

Кембъл само го изгледа, раздвижвайки безмълвно устни.

— Платих на стражите отвън — обясни господарят ми — и им наредих да ти кажат, че сме отишли в града.

После двамата с Бенджамин натикахме управителя в тъмната стаичка и господарят ми го отблъсна с извадения си меч.

— Запали свещите и факлите, управителю. Да видим какво си скрил в тази дупка.

Докато Кембъл търсеше огниво, аз си дадох сметка каква мъртвешка тишина цари в тайната стаичка. Въздухът беше застоял и зловонен, но не това беше най-неприятното. Нещо вътре сграбчи сърцето ми и смрази душата ми, сякаш самата смърт се беше промъкнала в помещението и ни наблюдаваше от мрака. Първоначално ми беше трудно да пригоя зрението си към мъждукащата светлина, а танцуващите сенки само увеличиха страха ми. После видях, че управителят на крепостта стои в едно ъгълче със скръстени ръце и страхливо се взира в нас. Аз се огледах наоколо и, о, ужас на ужасите! Що за дяволска стая беше това?! Е, знаете си го стария Шалот и ви е ясно, че е виждал какви ли не страхотии, но онова място беше толкова зловещо, че дори сега, десетилетия по-късно, все още сънувам кошмари, свързани с него. Стените на стаичката бяха тухлени, в нея нямаше нито прозорец, нито пък някаква украса и изобщо нищо за радост на окото. Подът беше покрит с дъски, а върху тях някой беше постлал някакъв доста дебел вълнен килим, който обаче беше започнал да се разпада. В средата на помещението се издигаше грамадна греда със забити в нея куки, от които висяха прокъсани, прашни и обвити в паяжини дрехи. Освен това имаше някаква паянтова маса и няколко стола, но най-страшното беше леглото, отчасти скрито зад централната греда. И така, аз отстъпих встрани и едва тогава разбрах почудата,

изписала се по лицето на господаря ми. Милостиви Боже! Широкото легло стоеше върху четири солидни дървени крака, дюшекът беше покрит с дебел слой прах, а лицевата дъска беше цялата покрита с паяжини. Най-ужасяващото обаче беше, че в средата на леглото, рамо до рамо, лежах печалните останки на двамата млади принцове.

— *O Jesus miserere!*^[1] — промърморих аз, коленичейки до леглото и вдигайки дръжката на меч си като кръст.

Разбира се, виждал съм много владетели да приключват земния си път на бесилката или пък на дръвника; покосени от камата на наемен убиец или пък от чашата на някой отровител. Виждал съм дворци, погълнати от пламъци; виждал съм мраморните палати на Константинопол, потънали в кръв. Нищо обаче не може да се сравни с тихия ужас, който изпитах при вида на тези клетки детски скелети, все още облечени в мърляви останки от някогашен блясък. Разпадащият се жакет на едното момче беше украсен със седеф, а изпод пожълтялата мантия на другото се подаваше инкрустирана със скъпоценни камъни кама. Между ребрата на единия скелет висеше сребърен кръст, а между двата черепа се виждаше богато украсена шапчица, цялата покрита с плесен и прах. Аз се изправих и внимателно огледах останките. Устите и на двата скелета бяха леко отворени и аз забелязах, че зъбите на едното момче са започнали да гният. Господ ми е свидетел, не знаех да пища ли, да плача ли, или пък да се помоля. В крайна сметка, си свалих плаща и покрих останките с него.

— Ах, ти, копеле! — извика Бенджамин, а после се приближи до Кембъл и го зашлеви през лицето. — Ах, ти, дяволско изчадие! Нима няма и капка милост в сърцето ти? — господарят ми отново удари управителя, изтръгвайки от устните му струйка кръв.

Лицето на сър Едуард остана безизразно. Бенджамин го притисна до стената и опипа жакета му за някакво скрито оръжие. После взе едно столче и с негова помощ подпря вратата, за да не се затвори.

— Защо обвинявате мен? — прошепна бавно Кембъл. — Дали благородният ни крал действително е искал да намери безценните си принцове?

— Не ти ли беше жал? — продължи Бенджамин. — Не ти ли хрумна, че горките момчета заслужават прилично погребение? — той огледа стаята. — Е, поне се сдобих с доказателствата, които ми

трябваша. Сега вече не можеш да отречеш обвиненията ми, Кембъл. Сър Едуард Кембъл, управител на Тауър, а някога и на кралския дворец в Уудсток. Именно там си се срещнал с училия в Оксфорд Робърт Сакър и между мрачните ви души е покълнало приятелство, скрепено от самия сатана.

— Разбира се — намесих се аз. — Пелтър ни каза, че Сакър е работил в кралски дворец...

— Сигурен съм, че архивите ще потвърдят предположението ми — отвърна Бенджамин. — После Кембъл е пристигнал тук, историите за двамата принцове са завладели въображението му и той е провел свое собствено разследване. И така, събирайки всички карти и чертежи, той е открил две неща — скрития вход над рова и тази тайна стая. После е унищожил картата, на която били отбелязани откритията му, и е дал на Спърдж останалите — за миг господарят ми замълча, за да прочисти гърлото си от праха. — Накрая е помолил надзорника да изработи нова карта и тази стая и скритият вход са се превърнали в негова тайна. Естествено, Кембъл не е можел да си признае, че е идвал тук и е открил малка кесия, изработена от най-фина кожа, в която се съдържали печатите на крал Едуард Пети, който останал на престола едва няколко месеца... Тук намери печатите, нали, Кембъл? Съхранявани в кожена кесия, вероятно прибрана в ковчеже от кедрово дърво, те трябва да са били в отлично състояние.

— Но защо печатите и телата на принцовете са били оставени тук преди толкова много години? — прекъснах го аз.

— Моето предположение — отвърна Бенджамин, без да откъсва очи от Кембъл, — е, че принцовете не са били убити от Ричард Трети. Да, момчетата са били затворени в Тауър, но през лятото на 1485 година, когато бащата на краля акостираше при Милфорд Хейвън, Ричард Трети събра войска, за да го посрещне при Бозуърт. Междувременно принцовете са били преместени в тази тайна стая, вероятно под грижите на Дайтън и Грийн. Както мастър Кембъл тук може да потвърди, Ричард имал отчаяна нужда от войници, така че Робърт Бракънбъри, тогавашният управител на Тауър, взел по-голямата част от гарнизона и се отправил към Лестършир, вярвайки, че кралят ще победи — господарят ми се облегна на дървената колона. — Всички знаем обаче, че нещата се объркаха. Ричард бил убит при Бозуърт; същата била съдбата и на Бракънбъри. И така, щом чули, че

Хенри Тюдор приближава, йоркистите, останали в Тауър, включително Дайтън и Грийн, тутакси побягнаха.

— Но нали Малоу всъщност е Дайтън?

Бенджамин поклати глава.

— Не, не, това беше една хитрост, която ми хрумна снощи. Междувременно бях забелязал необичайната ламперия и спомняйки си, че Ъндършафт е бил дърводелец, се зачудих дали не е възможно тя да е предизвикала интереса му. Разбира се, не можех да вляза в тайната стая, без да привлека вниманието на Кембъл, а аз исках да го пипна на местопрестъплението. И така, отидох при Малоу и — обещавайки му повишение — го убедих да изиграе сценката, на която всички станахте свидетели.

— Къде тогава е Дайтън?

— Той вероятно изобщо не е между живите — отвърна Бенджамин. — Подозирам, че принцовете са били отровени от Грийн, когото ние познавахме като доктор Куиксилвър. После мъртвите момчета били заключени в стаята, а убиецът им се скрил някъде, изчакайки споменът да избледнее, и, в крайна сметка, той наистина избледнял — господарят ми посочи към Кембъл. — Естествено, докато не се появил този злодей. Той открил тайната стая, взел печатите и започнал да крои планове как да забогатее. Като управител на кралския дворец в Уудсток Кембъл трябва да е знаел, че кралят тайно се бои от всеки, в чиито вени тече кръвта на династията Йорк. После потната треска се развилняла в града и двамата със Сакър видели своя шанс — Бенджамин се приближи до управителя. — Пристигането на Алардайс в Тауър ти е осигурило идеалната възможност да вкараш съучастника си в крепостта. И така, ти си уредил началникът на склада да бъде убит в Мейдстън, както и пристигането на Сакър в Тауър да съвпадне с отсъствието ти по коледните празници. Така никой е нямало да заподозре, че между вас двамата има уговорка — господарят ми потупа Кембъл по гърдите. — И после какво, а? Естествено, Сакър не е можел да се представя за Алардайс до безкрай и освен това той е искал да си отмъсти, докато твоето единствено желание е било да се докопаш до златото на краля. Сигурен съм, че си имал друг план, но после потната треска ти е дошла на помощ.

— Ти сигурно си бил единственият човек в Лондон, посрещнал заразата с радост — подсмяхнах се аз. — Всъщност не е имало нужда

да запечатваш крепостта, но ти си използвал мнимото разболяване на съучастника си, за да го постигнеш. Със Сакър едва ли сте се затруднили да задигнете някакъв труп и да го вмъкнете в Тауър през тайната врата над рова. После съучастникът ти е бил свободен да вършее из града, докато ти си можел да се правиш на невинен и същевременно да осигуряваш защита на работника Елдред.

— Каква мистерия само, а? — подхвана отново Бенджамин. — Откъде може да са се взели печатите на Едуард Пети? Каква е вероятността двамата принцове да са още живи? Как е възможно злодеят да е бил едновременно в Тауър, за да остави първото писмо, и в града, за да разнесе онези прокламации? Разбира се, ти си си давал сметка, че кралят ще се намеси, но бидейки управител на Тауър, си знаел точно как ще се развият нещата. И така, двамата със Сакър сте продължили да използвате неговата подменена самоличност и тайната врата над рова, за да задълбочите мистерията. Последваха нападението над Шалот, още изнудвачески писма, убийствата на палачите, отмъкването на златото... За всеки един от тези случаи ти имаш желязно алиби. Представям си обаче как си се притеснил, узнавайки, че сме се досетили за участието на Сакър. Тогава си решил да използваш разбойника за едно последно убийство — това на шарлатанина Куиксилвър — след което е трябвало само да се снишиш и да изчакаш бурята да отмине.

Господарят ми сграбчи Кембъл за жакета и го притисна към стената.

— Сигурно много си се зарадвал, когато арестувах Малоу, а? Какво се канеше да правиш отгук насетне, сър Едуард? Да изчакаш нещата да се уталожат и да поемеш новата си служба на кралски пратеник в Ниските земи? Да, така каза на нас, но истинската ти цел е била просто да се измъкнеш отгук заедно с новопридобитото си богатство.

Кембъл понечи да възрази, но Бенджамин отново го притисна към стената.

— Единственият въпрос, който остана да изясним, сър Едуард, е къде е златото.

Управителят, който беше изпаднал в нещо като вцепенение, облиза устните си. Аз проследих бързия му поглед и забелязах, че от едно тъмно ъгълче се подава някакъв стар сандък. Когато се

приближих, видях, че ключалката му е съвсем нова. И така, аз я разбих с камата си и отворих капака. Вътре имаше едно руло пергамент с отлично качество, няколко мастилници и пера, както и една голяма торба, която издрънча, когато я поместих.

— Златото на краля! — възкликнах аз.

В сандъка имаше още една торбичка, изработена от много дебела кожа, която беше доста здраво завързана. Аз прерязах връвта, която пристягаше торбичката, и намерих вътре двата печата — грамадния личен печат на крал Едуард V и по-малкия държавен печат. После отнесох това съкровище под светлината, за да го огледам. Печатите бяха така добре запазени, че изглеждаха като изсечени предния ден.

— Задръж ги, Роджър — рече Бенджамин, а после извади камата си и притисна върха ѝ към гърлото на Кембъл. — Освен всичко друго ти си убил Сакър в онова пусто кътче на крепостта и пак ти си пуснал онази пепелянка в стаята ни. Да, сър Едуард, ти си по-зъл дори от сатаната, но скоро ще си платиш за всички престъпления и грехове — той изблъска управителя през вратата.

Аз останах, за да угася факлите и свещите. После отправих един последен поглед към ужасното легло и затворих тайната врата. Накрая върнах отварящата се част от ламперията на мястото ѝ и последвах господаря си към моравата.

Е, това е, останалото са подробности. Извикахме Веч и Бенджамин нареди Малоу да бъде освободен. После главният палач се присъедини към нас в стражевата кула, където господарят ми тъкмо заповядваше на удивените стражи да оковат Кембъл във вериги. Когато Бенджамин обеща на тайния си помощник още злато, както и кралско опрощение за всичките му простъпки, той едва се сдържа да не подскочи от радост. Освен това Малоу трябваше да съобщи на останалите, че господарят ми ще им осигури още сребро, с което да отпразнуват възтържествуването на справедливостта. Накрая Бенджамин се обърна към Веч, който изглеждаше напълно сащисан от развоя на събитията, и още веднъж му разказа как сме хванали Кембъл.

— Крепостта е под твое разпореждане, Веч. А сега бъди така добър да осигуриш на мастър Шалот десетима от най-добрите войници, с които разполагаш. Затворникът трябва незабавно да бъде отведен в Уиндзор. Аз имам да свърша нещо в града.

Да си призная, тази заповед ме свари неподготвен. После осъзнах, че Бенджамин се кани да отпразнува успеха си с прелестната Миранда, и отново бях обладан от демона на ревността. Е, такъв ми бил късметът. Макар че навън вече беше паднал мрак, господарят ми настояваше затворникът да бъде отведен в Уиндзор, така че няхах избор. И така, Бенджамин отиде да се наслаждава на бляскавата усмивка на любимата си, а в това време десетима от най-големите здравеняци, които можеха да се намерят в Тауър, поведоха подсмърчащия Кембъл към възмездието, което чакаше бившия управител в Уиндзор.

Нощното пътуване се оказа дълго и студено, така че до пристигането си в кралския двор, аз вече се бях напил от винения мях, който си носех. Големия звяр и облеченият в коприна кардинал ме очакваха. И така, поставяйки Кембъл на колене пред себе си, аз просто описах на краля какво се беше случило и как двамата с Бенджамин бяхме хванали злодея. Разбира се, тъй като бях ядосан на господаря си, аз преувеличих заслугите си за сметка на неговите. Щом ме изслуша, Хенри слезе от трона си и вместо да си пилее думите за Кембъл, го ритна в лицето. После, докато стражите отвеждаха затворника, кралят широко се усмихна.

До седмица бившият управител на Тауър беше обесен, изкормен и разчекнат. После едната част от тялото му беше изложена в замъка Уиндзор, втората — в Йорк, третата — в Уинчестър, а четвъртата, заедно с главата, беше забучена на кол над Лъвската порта в Тауър. На мен пък ми се наложи да прекарам още известно време в Уиндзор и да изтърпя краля, който се държеше с мен като с някое кученце. За заслугите си по залавянето на Кембъл получих кесии със злато, копринени жакети, велурени ботуши, най-бързия кон от конюшните и правото да получавам рента от някои имоти в Съфолк. Понякога Големия звяр ме потупваше по главата, а друг път ме щипваше по бузата, пронизвайки ме със свинските си очички.

— Добро куче си ти, Шалот — изреваваше той. — Умно куче. Искаш ли да отидем на лов?

Разбира се, аз винаги отклонявах тази покана, при което Големия звяр избухваше в смях. (О, между другото, кралят си взе златото обратно и унищожи печатите. За тайната стая пък каза, че това бил гробът на двамата принцове и че така трябвало да си остане.)

Кардиналът беше по-сдържан, докато една вечер, по време на хранене, не го забелязах да ме гледа с онези свои черни и лукави очи. Именно тогава старият Том реши да се превърне от мой покровител в мой приятел. На следващия ден той ме изведе на разходка из градините на замъка и ми обясни, че розите винаги достигали пълния си блясък през ранната есен, а ябълките и крушите, чиито клони бяха натежали от плод, обещаваха богата реколта. После разговорът се пренесе върху държавните дела и смъртта на папа Адриан VI и аз за първи път в живота си се показах като интригант, не по-лош от останалите. Никой не можеше да ни чуе. Агрипа беше изчезнал нанякъде и така, аз, Роджър Шалот, обикновенният мошеник, станах пръв довереник на Уолси. Два дни по-късно си тръгнах от Уиндзор и се отправих обратно към Лондон. Заварих Бенджамин в Тауър, съсредоточен върху някакъв наръчник по алхимия, който беше намерил в библиотеката. Аз му разказах за приема, който бях получил в Уиндзор; за благодарността и за щедростта на краля. Господарят ми се усмихна и ме прегърна.

— Ами скъпият ми чичо? — попита той.

Аз извадих запечатаното писмо, което носех в джоба на жакета си.

— Какво пише в него, Роджър?

— Не знам, господарю — излъгах аз, — но негово превъзходителство специално ме предупреди да те оставя да го прочетеш сам.

И така, аз излязох от стаята и отидох да се поразходя по моравата в Тауър. Междувременно крепостта като че ли беше изгубила зловещата си атмосфера. Децата се катереха по бойните съоръжения, а войнишките съпруги си бърбеха и пееха над коритата, в които перяха дрехите на семействата си. Рагуза ме подмина, олюлявайки се като лист, подухван от вятъра. Веч и Спърдж се припичаха на една пейка, наслаждавайки се на новопридобитата си власт. Дори грамадните гарвани, които подскачаха наоколо в търсене на нещо за хапване, ми изглеждаха някак по-дружелюбни. И така, аз се възрях в небето, преброих още веднъж до сто и се запътих обратно към стаята, която обитавахме двамата с Бенджамин.

Заварих господаря си широко усмихнат и сърцето ми заликува. Да не би кардиналът да беше последвал съвета ми?

— Добри ли са новините, господарю?

— Можеш да ме поздравиш, Роджър — Бенджамин се изправи на крака. — Скъпият ми чичо иска да оглавя мисията, която ще отпътува за Рим във връзка с избора на нов папа.

— О, господарю! — извиках аз. — Значи отново ще видим Италия и всички чудеса на Рим?!

Лицето на Бенджамин помръкна.

— Съжалявам, Роджър, но скъпият ми чичо ми е писал, че се налага да отида сам. Ти ще трябва да останеш в Англия и да се заемеш с други дела.

Какво да ви кажа, дори старият Бърбидж^[2] едва ли би се справил по-добре от мен в тази ситуация. И така, аз се отпуснах върху леглото и скрих лицето си в ръце. Бенджамин, разбира се, веднага дойде да седне до мен и ме прегърна през раменете. Аз вдигнах поглед и му позволих да види сълзите, търкалящи се по бузите ми.

— Нима кардиналт не ми вярва? — извиках. — Нима смята, че не съм достатъчно добър, за да бъда негов пратеник?

— Недей да се разстройваш, Роджър! Скъпият ми чичо пише, че може да се лиши от един от нас, но не и от двамата. Освен това някой трябва да се грижи за имението — той ме потупа под брадичката, — а също и за Миранда.

Аз скрих лицето си в ръце — капанът беше щракнал.

Е, както казва Макбет: „Всички наши «вчера» са светели по пътя на глупци към мухъла на гроба.“^[3] Капеланът ми ме гледа с очакване. Кога съм щял да му разкажа за любимата си първа съпруга Миранда? Как съм могъл да се ожения за изгората на най-добрия си приятел? Е, малкият негодник ще трябва да почака, нали така? О, да, определено ще му се наложи, тъй като това е съвсем друга история. Слънцето клони към залез. Сенките се удължават. Старият Шалот започва да зъзне от студ, но всичко е наред, тъй като в спалнята ми прелестните Фийби и Марго вече са започнали да греят виното.

[1] Господи, помилуй! (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Ричард Бърбидж — английски актьор от епохата на Ренесанса; приятел и съмишленик на Уилям Шекспир. — Б.пр. ↑

[3] Шекспир, Уилям. „Макбет“, V д., V сц., прев. В. Петров, изд. „Захарий Стоянов“, С., 2010. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

За пореден път трябва да кажа, че историите на Шалот може и да не са чак такива небивалици. В „История на Ричард III“ на Томас Мор например се твърди, че трупове на принцовете от Тауър били погребани под някакво стълбище близо до норманската крепост. В един разказ пък, публикуван от Л. А. дьо Морие през 1680 година и базиран на превод от ръкопис на Делавал, се казва, че кралица Елизабет била споделила с принц Мориц Орански, че в Тауър имало някаква тайна стая, в която се пазели скелетите на синовете на Едуард IV. Тази версия е повторена и в превъзходната книга на Одри Уилямсън „Тайната на принцовете“ (*The Mystery of the Princes*), публикувана през 1990 година от Алан Сътън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.